

அநுவ் ஜி

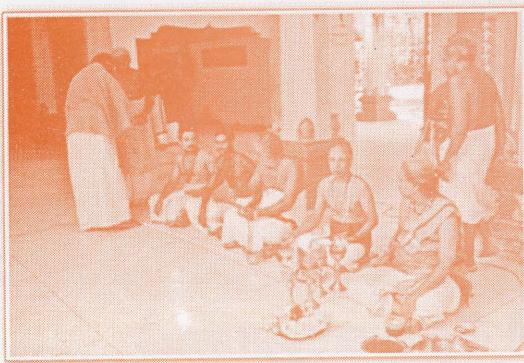
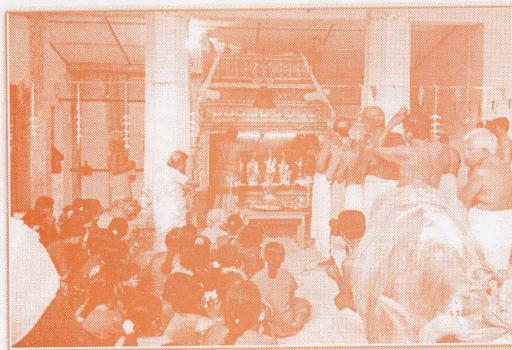
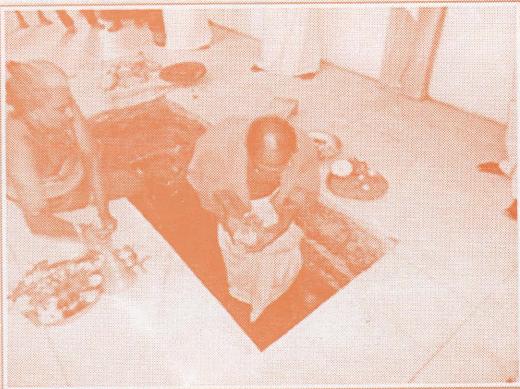
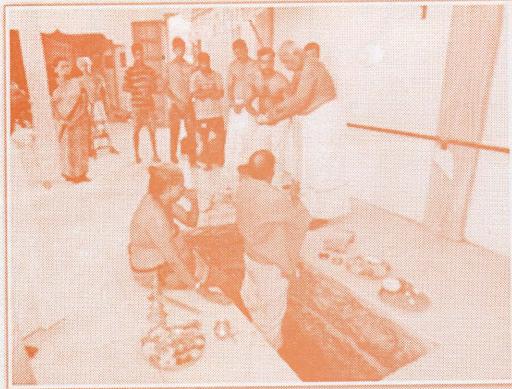
96

வைகாசி - ஆணி மாத மலர்
வெளியீடு

ஸ்ரீ துர்க்காகேவி தேவஸ்தானம்
தெல்லிப்பழை, இலங்கை

2014

தெல்லிப்பழை ஸ்ரீ தூர்க்காதேவி தேவஸ்தானத்தில்
நால்வர் திருக்கோவில் கும்பாபிஷேகம் - 16-07-2015

அருள் ஒளி

(மாதாந்த சுஞ்சகை)

ஆசிரியர்

கலாநிதி ஆறு. திருமுருகன் அவர்கள்

உதவி ஆசிரியர்

சௌகாந்தி. கா. சுவாபாலன் அவர்கள்

கைகாசி - ஓனி மாத மலர்

வெள்ளீடு : ஸ்ரீ தூர்க்காதேவி தேவஸ்தானம், 2014
தெல்லிப்பழை, வெங்கை.

e-mail : thurkaiammantemple@gmail.com

Face book: tellidurga@gmail.com

பதிவு கே. : QD / 74 / NEWS / 2006Y

புலம்பெயர்ந்து வாழும் மக்களுக்கு யாம் நன்றியுடையோம்

புலம்பெயர்ந்து வாழும் மக்கள் ஆற்றும் உன்னத பணிகள் நன்றி மறக்கமுடியாதவை. இம்மன்னில் ஏற்பட்ட போர்ச்சுமிலால் பல லட்சம் சைவத்துமிழர்கள் பிற தேசங்களில் புலம்பெயர்ந்து வாழ்கிறார்கள். அவர்கள் தம் தாயகத்து நினைவுகளோடு வாழ்வது நாம் செய்த புண்ணியம் எனலாம். சைவத் தமிழர்களின் கோயில்கள், பாடசாலைகள், பொது நிறுவனங்கள் போருக்குப் பின்னும் எழுச்சி பெறுவதற்கு புலம்பெயர்ந்த எம் உறவுகள் செய்யும் உதவிகள் மூலகாரணமாக விளங்குவதை யாரும் மறுக்கமுடியாது. என்னிறைந்த சைவத்திருக்கோயில்கள் மிகவும் அழகாகக் கட்டப்பட்டு மஹா கும்பாபிஷேகங்கள் தொடர்ந்து நடைபெற்று வருகிறது. பெருங்கோவில்கள் தொடக்கம் கிராமத்தில் உள்ள சிறிய கோவில்கள் வரை புதுப்பொவிவு பெற்று வருகிறது.

பல சைவக் கோயில்கள் வலி வடக்கிலும் வேறு சில இடங்களிலும் மக்கள் சென்று வழிபட முடியாத நிலையில் உள்ளன. தங்கள் ஊர்க்கோவில்களை கடந்த 30 ஆண்டுகளுக்கு மேல் தம் சொந்த ஊரையும் ஊர்க்கோவில்களையும் தரிசிக்க முடியாமல் கண்ணீர் வடிக்கும் மக்களும் வாழும் தழல் தொடர்க்கதையாக உள்ளது. புலம்பெயர்ந்து வாழும் மக்கள் இரவு பகலாக உழைத்துச் சம்பாதிக்கும் பணத்தில் ஊரில் உள்ள தம் உறவினரின் நல்வாழ்வுக்கு உதவுவதேடு கோயில்கள், பாடசாலைகள், ஆதாரவற்ற சிறுவர் இல்லங்கள், வாசிகசாலைகள், சமூக நிறுவனங்கள்

போன்றவற்றின் வளர்ச்சிக்காக பெருமளவு நிதியை வழங்கி உதவிய வரலாறு எக்காலத்திலும் மறக்கமுடியாது. புலம்பெயர்ந்த மக்களின் உதவிகள் கிடைக்காவிட்டால் எம்மக்களில் பலர் பசியினால் இறந்திருப்பர்.

எம் அடையாளங்கள் எமது சமூக விருத்திகள் மேலும் குற்றுயிராகி இருக்கும் புலம்பெயர்ந்த மக்கள் தமது குடும்பங்களின் அபிவிருத்தியில் தும்மைத் தியாகம் செய்து உதவி வருவது உண்மையாகும். புலம்பெயர் நாடுகளில் ஆண்களும், பெண்களும் கடுங்குளிரிலும் வேறு பல கஷ்டங்களுக்கு மத்தியிலும் பாடுபட்டு உழைத்து எமக்கு உதவி வருவதை அந்நாடுகளுக்குச் சென்றவர்கள் நன்கு உணர்வார்கள். ஓய்வின்றி உறக்கமின்றி இரண்டு வேலைகளுக்குச் செல்வார்கள் பல மேலை நாடுகளிலும் இன்று தொழில்வாய்ப்பு பிரச்சினைகள் போட்டிகள் தொடர்ந்து அதிகரித்துக் கொண்டே போகிறது. எனினும் தத்தம் ஊர்களில் நடைபெறும் நற்காரியங்களுக்கு உதவும் பண்பாட்டை புலம்பெயர்ந்த மக்கள் நிறுத்தியது இல்லை.

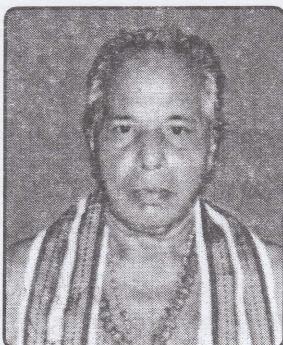
எம்மண்ணில் விவசாயம் மிகவும் வீழ்ச்சி கண்டுவிட்டது. உள்ளூர் உற்பத்திப் பொருள் வளம் கீழ்மட்டத்துக்குச் சென்றுவிட்டது. அன்னதானம் அறப்பணிகள் வீடுகளில் நடைபெறும் சடங்குகள், பாடசாலைகளில் நடைபெறும் பெரும்பாலான விழாக்கள், பெரும்பாலும் புலம்பெயர்ந்து வாழும் மக்களின் காணிக்கையாலேயே கௌரவமாக நடைபெறுகிறது. புலம்பெயர்ந்து வாழும் மக்கள் அனுப்பிய நிதியில் பல ஆதரவற்ற சிறுவர், சிறுமியர் நன்றாக உண்டு, நல்ல கல்வி பெற்று நல்வாழ்வு பெற்றுள்ளார்கள். எனவே புலம்பெயர் வாழ் மக்களால் கிடைத்த ஒவ்வொரு துளி உதவிக்கும் தாயகத்தில் வாழும் ஒவ்வொருவரும் என்றும் நன்றியோடு வாழ்த்தக் கடமைப்பட்டுள்ளார்கள். பிறநாட்டில் வாழும் எம் மக்கள் அங்கும் சைவக் கோயில்களையும் கலாசார விழாக்களையும் தமிழ் வகுப்புக்களையும் நடாத்தி தம் பாரம்பரியத்தை எப்படியேனும் காக்கமுற்படுவது பாராட்டுக்குரியது. நன்றிக்குரிய புலம்பெயர் வாழ் மக்களின் உதவிகளை உதாசீனம் செய்யாது நிரந்தரமான நிதானமான உன்னதமான பணிகளுக்கு கவனமாகச் செலவு செய்வது பயனாளிகள் ஒவ்வொருவரது பாரிய கடனாகும்.

வீண் ஆடம்பரங்களைத் தவிர்த்து அல்லும் பகலும் உழைத்து அனுப்பிய எம் உறவுகளின் உள்ளம் பூரிப்படையும் வகையில் எம் கடன் பணி செய்வோம்.

- ஆசிரியர்

சிவத்தமிழ்ச்செல்வி அன்னை
கலாநிதி தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி
(முன்னாள் தலைவர் ஸ்ரீ துர்க்காதேவி தேவஸ்தானம்)
அவர்களின்

வெது குருபூசை அன்று (08-07-2014)
கெளரவம் பெறும் முத்த சிவாச்சாரியார்கள்

வேதாகம வித்தகர்
சிவஸ்ரீ. சண்முகரத்தின ஜயர்
சோமாஸ்கந்தக் குருக்கள்
(மயிலனி, சுன்னாகம்)

சுன்னாகம் மயிலனியைச் சேர்ந்த இவர், வடமொழியிலும் தமிழ்மொழியிலும் மிகுந்த புலமை பெற்றவர். 01-03-1926இல் பிறந்த இவர், யா/நாவலர் பாடசாலையிலும், யா/ இந்துக் கல்லூரியிலும் கற்றவர். பிரம்மஸீ சீதாராம சாஸ்திரிகளிடம் சமஸ்கிருதம் கற்று பிரவேச பண்டித பரீட்சையில் சித்திபெற்றவர்.

அரசாங்க சேவையில் பணியாற்றிய இவர், சிவஸ்ரீ. குஞ்சிதபாத குருக்களினால் ஆச்சாரிய அபிஷேகம் செய்யப் பெற்று சிறந்த சிவாச்சாரிய பணியினை மேற்கொண்டார். பூர்வ, அமரக்கிரியைகளை நடாத்தி வைப்பதில் மிகுந்த ஆற்றல் உடையவர். பல கோயில் கும்பாபிஷேகங்களில் பங்குபற்றிய இவர், வடமொழியிலும், தமிழ்மொழியிலும் பல நூல்களை வெளியிட்ட பெருமைக்குரியவர். இவரது அர்ப்பணிப்பு மிக்க சேவை காரணமாக சிவத்தமிழ்ச்செல்வி அன்னை கலாநிதி தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி அவர்களின் ஆறாவது குருபூசைத் தினத்தன்று கெளரவிக்கப்பெற்றார்.

**சிவாச்சார்யமணி, பிரதிவீட்டா திலகம்
சிவஶந். வைத்தீஸ்வரக் குருக்கள்
சபாரத்தினக் குருக்கள்
(நூத்திகர்த்தா, உரும்பிராய்
ஸ்ரீ கருணாகரப் பிள்ளையார் கோவில்)**

உரும்பிராயைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட இவர், உரும்பிராய் கருணாகரப் பிள்ளையார் ஆலய ஆதீன கர்த்தாவாக விளங்குகிறார். 1921 மே மாதம் 09ம் திகதி பிறந்த இவர், உரும்பிராய் இந்துக் கல்லூரியில் கற்றவர்.

வடவியடைப்பு அருணாசல சாஸ்திரிகளிடம் குருகுல வாசமாக இருந்து கற்றவர். சுன்னாகம் பிராசீன பாடசாலையில் பாலபண்டித தராதரம் பெற்று வடமொழியிலும், தென்மொழியிலும் சிறப்புற விளங்கினார். அறிவாற்றலும், சங்கீத ஞானமும் கொண்ட இவர், புராணபடனங்கள் வாசிப்பதிலும் பயன் செல்வதிலும், ஊஞ்சற் பாடல்களைப் பாடுவதிலும் பாண்டித்தியம் உடையவராகத் திகழ்ந்தார்.

பல விருதுகளைப் பெற்ற இவர், இலங்கையில் உள்ள பல ஆலயங்களில் நடைபெற்ற மஹா கும்பாபிஷேகங்களில் பிரதம குருவாகப் பங்குபற்றிய பெருமைக்குரியவர். இனுவில் காரைக்கால் சிவன் கோயில், இனுவில் சிவகாமி அம்மன் கோவில் பிரதம குருவாகப் பலவருட காலம் பணியாற்றியவர்.

இவரது அர்ப்பணிப்பு மிக்க சேவை காரணமாக சிவத்தமிழ்ச்செல்வி அன்னை கலாநிதி தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி அவர்களின் ஆறாவது குருபூசைத் தினத்தன்று கௌரவிக்கப்பெற்றார்.

ஸ்ரீ துர்க்காதேவி தேவஸ்தானம் நெல்லியடி (இலங்கை)

மஹார்சவ விஞ்ஞாபனம் - 2014

27-08-2014 முதல் 07-09-2014 வரை

“முவலிற்கும் முதலொற்றும் மினாகம்
நாவிற்கும் மனத்துக்கும் நூல்ஸி பேருவிளம்து
தேவஸ்தும் முருளிவிக்கும் சித்தர்க்கும் நாள்க்கும்
யவர்க்கும் நாயாகும் சநிஸ்ரூபம் வணங்குவதும்.”

துர்க்கை அம்பாள் அழியார்களிடம்!

நெல்லியடி அம்பாள் 2014 (27-08-2014) புதன்கிழமை பூசை பீசுமலை பூசை நடத்திவிடும் காலம் முதலே நெல்லியடி நிருவாசனம் நிறுவுதலைக் கொடுக்க வேண்டும். நெல்லியடி முதலே நெல்லியடி நிறுவாசனம் நிறுவுதலைக் கொடுக்க வேண்டும். நெல்லியடி நிறுவாசனம் நிறுவுதலைக் கொடுக்க வேண்டும். நெல்லியடி நிறுவாசனம் நிறுவுதலைக் கொடுக்க வேண்டும். நெல்லியடி நிறுவாசனம் நிறுவுதலைக் கொடுக்க வேண்டும்.

மஹார்சவகால பூசை சிறை ஒழுங்குகள்

காலங்களிலிருந்து

காலங்களை	மாற்றுவிடுவதை
அமிகாகல 05.30 மாணி - நிறுவாசனம் பூசை	மிழ்வாகல 04.00 மாணி - தோய்வாசன பூசை
ஈராகல 07.00 மாணி - விரிவாகலம்	மிழ்வாகல 04.30 மாணி - நெல்லியடி பூசை
ஈராகல 08.00 மாணி - காலை நூற்றி பூசை	மிழ்வாகல 05.30 மாணி - அந்தமாண்டிம் பூசையும்
முறைகல 09.00 மாணி - ஏற்பாடு பூசை	நெல்லியடி பூசையும்
முறைகல 10.00 மாணி - அந்தமாண்டிம் பூசையும், நிறுவாசனம் பூசையும், காலை நூற்றி பூசையும்	நெல்லியடி பூசை

இறநாள் உற்சவங்கள்

காலங்களிலிருந்து நிறுவாசனம் நிறுவாசனம் வேலைகள் காலங்கள் நிறுவாசனம் வேலைகள் காலங்கள் நிறுவாசனம் வேலைகள் ஈராகல நிறுவாசனம் ஈராகல நிறுவாசனம் வேலைகள் நீர்க்கு நிறுவாசனம் (நூற்றி ஒன்றும்) ஈராகல நிறுவாசனம் வேலைகள் ஈராகல நிறுவாசனம் வேலைகள்	<ul style="list-style-type: none"> : ஆவாணி 1ஈ நாள் (27-08-2014) புதன்கிழமை : ஆவாணி 1ஈ நாள் (01-09-2014) நீர்க்கு நிறுவாசனம் : ஆவாணி 1ஈ நாள் (04-09-2014) விரிவாகலம் : ஆவாணி 1ஈ நாள் (04-09-2014) விரிவாகலம் : ஆவாணி 1ஈ நாள் (05-09-2014) எல்லைக்கிழமை : ஆவாணி 1ஈ நாள் (07-09-2014) எல்லைக்கிழமை : ஆவாணி 22ஈ நாள் (07-09-2014) ஆவாக்குப்பிழமை : ஆவாணி 22ஈ நாள் (08-09-2014) நீர்க்கு நிறுவாசனம் : ஆவாணி 22ஈ நாள் (08-09-2014) நீர்க்கு நிறுவாசனம் 	<ul style="list-style-type: none"> முறைகல 11.00 மாணி மாலை 06.00 மாணி மிழ்வாகல 02.00 மாணி மாலை 06.00 மாணி மாலை 04.00 மாணி காலை 09.00 மாணி மாலை 06.00 மாணி காலை 06.00 மாணி மாலை 03.00 மாணி
---	---	---

நூற்றிய இறநிதிகள்

- * கொடுவிழுந்தல், கொடுவிழுந்தல், பொது உபயோக நடவடிக்கை வழக்கங்களைக் கிடைவதற்குத் தான் கிடைவிட விரும்புவதை.
- * கொடுவிழுந்தல், கொடுவிழுந்தல், பொது உபயோக நடவடிக்கை வழக்கங்களைக் கிடைவதற்குத் தான் கிடைவிட விரும்புவதை.
- * கொடுவிழுந்தல், கொடுவிழுந்தல், பொது உபயோக நடவடிக்கை வழக்கங்களைக் கிடைவதற்குத் தான் கிடைவிட விரும்புவதை.
- * கொடுவிழுந்தல், கொடுவிழுந்தல், பொது உபயோக நடவடிக்கை வழக்கங்களைக் கிடைவதற்குத் தான் கிடைவிட விரும்புவதை.
- * கொடுவிழுந்தல், கொடுவிழுந்தல், பொது உபயோக நடவடிக்கை வழக்கங்களைக் கிடைவதற்குத் தான் கிடைவிட விரும்புவதை.
- * கொடுவிழுந்தல், கொடுவிழுந்தல், பொது உபயோக நடவடிக்கை வழக்கங்களைக் கிடைவதற்குத் தான் கிடைவிட விரும்புவதை.
- * கொடுவிழுந்தல், கொடுவிழுந்தல், பொது உபயோக நடவடிக்கை வழக்கங்களைக் கிடைவதற்குத் தான் கிடைவிட விரும்புவதை.
- * கொடுவிழுந்தல், கொடுவிழுந்தல், பொது உபயோக நடவடிக்கை வழக்கங்களைக் கிடைவதற்குத் தான் கிடைவிட விரும்புவதை.

உற்சவங்கள் உதவை அமைச்சர்:

கோவை மாணி, காலை நூற்றி கி.மீ. 07470940
கோவை மாணி, மயிலாட்டுக்கு வ/த கி.மீ. 0718488

கோவை மாணி, மயிலாட்டுக்கு வ/த கி.மீ. 07573273

வாழ்வத வாசி, மாற்போனம் வ/த கி.மீ. 1060012692
வாழ்வத வாசி, காலை நூற்றி வ/த கி.மீ. C 1107000214

ஏற்றுநோக்கி: 0212213151, 02122241909
ஏற்றுநோக்கி: bhukkiammanteropeach@gmail.com

தொடர்

நா. நூற்றியாகி இறநிதிகள், முருக்குவிழுந்தல்

ஜந்து வயதில் கிடைத்த அனுபவம்

பொ. கந்தையா
காந்தி ஆசிரியர்

யாழ்ப்பாணம் மாதகல் கிராமத்தில் அமெரிக்கன் மினன் பாடசாலையில் நான் அறிவரி படித்துக் கொண்டிருக்கும்போது ஒரு சைவப் பெரியார் வந்து பிரசங்கம் செய்தார். சுமார் நூறு பிள்ளைகள் படித்தோம். பிள்ளைகள் எல்லோரும் சைவ சமயத்தவர்கள், ஆசிரியர்களும் சைவ சமயத்தவர்கள்.

நீங்கள் எல்லோரும் சைவசமயத்தைச் சேர்ந்த சைவப் பிள்ளைகள். நீங்கள் இனிமேல் மரக்கறி உணவுதான் சாப்பிட வேண்டும். மாமிச உணவு சாப்பிடக்கூடாது. உயிர்களைக் கொன்று தின்பது பாவம், பாவம் செய்யக்கூடாது என்று அறிவுரை கூறினார்.

பாடசாலை விட்டதும் ஓபோட்ச் சென்று அம்மாவிடம் நடந்ததைக் கூறி நான் இனிமேல் மாமிச உணவு சாப்பிட மாட்டேன் என்று உறுதியாகக் கூறினேன். அம்மா பெருமனதோடு உன் விருப்பம் போல் நடந்து கொள் என்று அனுமதி தந்தார்.

மரக்கறி உணவுதான் சத்து அதிகம். நோயும் அனுகாது. மாமிச உணவை ருசிக்காகவும் சத்துணவு என்ற மூட நம்பிக்கையாலும் சாப்பிடுகிறார்கள். நான்

ஒரு வயது வரை நோயின்றி இருப்பதற்கு மரக்கறி உணவும் ஒரு காரணம்.

வடலூர் வள்ளலார் இராமலிங்க சுவாமிகள் கொலை புரிவார் தவிர, மற்றை எல்லோரும் நமது குலத்தவரே என்று மனிதகுலத்தை இரண்டாகப் பிரித்து கொலை புரிவோர் ஒரு சாதி என்றும் கொலை புரியாதோர் வேறு சாதி என்றும் பாடி வைத்துள்ளார். தமிழ் முதாட்டி ஒன்றைப் பிராப்தியார் இட்டார் பெரியோர் இடாதார் இழிகுலத்தோர் என்று சாதியை இரண்டாகப் பிரித்துள்ளார்.

கொல்லான் புலாலை மறுத்தானைக் கைக்கூப்பி எல்லா உயிருந் தொழும் என்று தெய்வப்புலவர் திருவள்ளுவநாயனார் திருக்குறளில் பாடியுள்ளார். திருக்குறள் படிப்பதற்கு மட்டும் உள்ள நூல் அல்ல. படித்து அதன்படி வாழ்வதற்கு வழிகாட்டும் உயர்ந்த நீதி நூலாகும்.

மனிதப் பிறவியின் நோக்கம் கடவுளை அறிந்து கடவுளை வழிபட்டு கடவுளை அடைத்தலேயாகும் என்று தமிழ் சைவ மக்களின் பாதுகாவலராகும் நாவலர் பெருமான் காட்டிய வழியில் வாழ இறைவனை வேண்டுகிறேன்.

இன்பமே குழ்க், எல்லோரும் வாழ்க்.

ஞானத்தின் திருவரு

மகாமகோபாத்தியாய பண்டிதமணி
மு. கதிரேச செட்டியார், தமிழ்நாடு

திருவருவைப் பற்றி ஆராய்வாம். இப் பொன்மொழி, சிவன்டியார் பெருமையைச் செப்பமுற்ற தெளித்துரைக்கும் தெய்வப் புலமைச் சேக்கிமார் பெருமான் திருவாய் மற்றதருளியதாகும். பாண்டிய நாடும் அரசனும் சமன சமயம் புக்குச் சமய நெறியில் முறை பிறழ்ந்திருக்குங்கால் அச்சைவச் சொங்கோலைத் தாங்கி நின்ற பாண்டிமா தேவியாராகிய மங்கையர்க் கரசியாரும், அமைச்சர் பெருமானாகிய குலச்சிறையாரும் அமணிருளோட்டிச் சைவக் கதிர் பரப்ப என்னி ஞான இளை ஞாயிறாக விளங்கிய திருஞானசம்பந்தப் பெருமானை மதுரைக்கு எழுந்தருள வித்தனர். அது காலை, அப்பெருமான் அமர்ந்த திருமடத்தில் அமன்கையர் கொடுவிய தீயின் வெம்மை, திருவருட்பாங்கால், இக்கொடுஞ் செயற்கு உடன் பட்ட அரசன் உடலைப்பற்றி வெதுப்பியது. அது தீர்க்கும் வாயிலறியாது சமனர் இடர் பட்டூல்பொழுது தேவியாரும் அமைச்சரும் அரசனையணுகித் தீய இப்பிணையே யன்றிப் பிறவியும் தீர்த்தற்குரிய ஞான சம்பந்தர் என்னும் நாம மந்திரத்தை அம் மன்னவன் செவியில் ஒதினாராக, அம் மந்திர வன்மையால் அரசன் உணர்வற்று, “மனிய சைவ நீதி மாமறைச் சிறுவர் வந்தால் அன்வை ராணுவ வென்னோய் அகலுமேல் அழையும்” என்று கூறினான். அப்பணியை மேற் கொண்டு அரசியாரும் அமைச்சரும் விரைந்து சென்று திருமடத்தைச் சார்ந்து, ஆங்கு இளஞாயிறு போல ஞான ஒளி பரப்பி விளங்கும் திருஞானசம்பந்தப் பெருமானைக் கண்களிப்பக் கண்டனர்.

இவ் வமயத்தில் அன்னார் காட்சிக்குப் புலனாகிய அத்திருவருவை அன்பு நலவுகளிந்தொழுகும் ஓர் அருண் மொழிப் பாடலால் விளக்கியருளினார்.

அத் திருப்பாட்சின் தலைப்பில் இப்பொன் மொழி விளக்கமுற்றுத் திகழ்கின்றது. அப்பாடலை ஈண்டுக் காண்பாம்.

“ஞானத்தின் திருவருவை நான்மறையின் தலித்துறையை வானத்தின் மிஶயன்றி மன்னில்வளர் மதிக்கொழுந்தைத் தேஷ்நாக் மஹர்க்காங்கைச் சங்கடையார் சீர்வதாடுகுங் கானத்தின் ஏழியும்கூக் கண்களிப்பக் கண்டார்கள்”

இப்பாசுரத்தில் காண்டற்குரிய செயற் படுபொருளைப் புலப்படுத்தும் இரண்டாம் வேற்றுமையுருபையுடைய சொற்கள் நான்குள்ளன. அவை முறையே திருவருவை, தனித்துறையை, மதிக்கொழுந்தை, கானத்தின் ஏழுபிறப்பை என்பனவாம். இந்த நான்கும் தனித்தனியே கண்களிப்பக் கண்டார்கள். என்புழிக் காண்டல் வினையைக் கொண்டு முடிந்தன. இரண்டாம் வேற்றுமைக்கு “வினையே வினைக்குறிப் பவ்விரு முதலிற்றோன்றும்” எனவும், ‘நோக்கவின்’ எனவும் கூறிய தொல்காப்பிய விதிக்கணங்கக் கண்டார்கள் என்னும் தெரிநிலை வினை முற்று முடிக்குஞ் சொல்லாயிற்று. இந் நான்கும் திருஞானசம்பந்தப் பெருமானைக் குறிப் பனவாம். கனிந்த பேரன்புடைய மங்கையர்க்கரசியாரும், குலச் சிறையாரும் சம்பந்தப் பெருமானை ஆர் வமிகக் காணுங்கால், அவர்கள் கட்டுலனுக்கு அப்

பெருமானுடைய உள்ளமும் மெய்யும் மொழியுமாகிய மூன்று கரணங்களும் இங்ஙனம் புலப்பட்டனவென்று சேக்கிழார் பெருமான் தெளிந்து ஒரு வரையறையைத் தம் உள்ளத் தமைத்து உள்குளிர்ப் பாடுவாராயினார். உட்கருவி யாகிய தூய உள்ளத்தின் இயல்பைக் குறித்து 'ஞானத்தின் திருவருவை நான் மறையின் தனித்துணையை' என்னும் இரண்டு தொடர்மொழிகளானும், மழு விளங்குழவிப் பருவத்தாகிய தூய உடலினியல்பைக் குறித்து "வானத்தின் மிசையன்றி மன்னில் வளர்மதிக் கொழுந்தை" என்னும் தொடர் மொழி யானும், சிவ பரம்பொருளைப் பற்றியே நிகழும் இசைத் தமிழ் பயிலும் திரு வாயினின்றும் வெளிப்படும் தூயமொழி இயல்பைக் குறித்துச் 'செஞ்சடையார் சீர் தொடுக்குங் கானத்தின் எழுபிறப்பை' என்னும் தொடர் மொழியானும் புலப் படுத்தார் என்பது உய்த்துணருவார்க்கு நன்கு புனைாம். சம்பந்தப் பெருமான் சித்தம் சிவமாகப் பெற்ற செவ்விய ராதலின் அவருள்ளத்தின் தூயநிலை நோக்கி 'ஞானத்தின் திருவருவை' என்றார். அன்பின் முடிந்த எல்லையினின்ற கண்ணப்ப நாயனாரை 'அன்பு பிழும்பாயினார், பொருவிலன் புருவ மானார்' என்று கூறியது போலவே, யெம்யுனர்வின் முடிந்த எல்லையிற் றிகழும் ஞானசம்பந்தப் பெருமானை "ஞானத்தின் திருவரு" என்றது மிகவும் பொருந்திய தொன்றாம். இறைவனை அடைதற்குரிய நெறிகள் பலவற்றுள் அன்பு நெறியும் அறிவு நெறியுமே சிறந்தனவாகு மென்பது பெரியார் கண்ட முடிபு. அன்பும் ஞானமுமாகிய இவ்விரு குணங்களும் கண்ணப்பர் ஞானசம்பந்தராகிய இருவ

ரிட்தும் ஒருங்குள்ளனவெனினும் வெளிப் பட்டு விளங்கிய சிறப்புப் பற்றி அவ்விரு வரையும் முறையே அன்புருவம் எனவும் ஞானத்தின் திருவரு எனவுங் கூறினர். சம்பந்தப் பெருமான் இறைவியின் திரு முலைப்பாலுண்டு, அந் நினையில் ஞானம் எய்தினார் என்பதை சேக்கிழார் பெருமான்.

"சிவளூடீய சிந்திக்கும் நிருப்பைகு சிவஞானம் பவமதன யமாற்றும் யாங்கினிலோங் கியஞானம் உவமையிலாக் கலைஞானம் உனர்வரிய மய்ஞானம் தவழுதல்வர் சம்பந்தர் தாழைந்தா ரந்திவையில்" என்னும் திருவிருத்தத்தால் விளக்கினார். இப்பாடலிற் குறிக்கப் பட்ட ஞானம், சிவனாடியே சிந்திக்கும் திருப்பெருகு சிவஞானமாகிய உவமையிலாக் கலை ஞானமும், பவமதனை அறமாற்றும் பாங்கினில் ஓங்கிய ஞானமாகிய உணர்வரிய மெய்ஞானமும் என இரண்டாகும். ஆகவே நூலறிவும் அனுபவ உணர்வ மாகிய அபரஞான, பரஞானங்களை ஒருங்கெய்தினார் என்பதே முடிந்த பொருளாகும். இறைவன் திருவருட் சக்தியாற் பெற்ற ஞானமே சம்பந்தப் பெருமானுக்கு உள்ளத்தின் தூய இயல் பாகத் திகழ்தலை நோக்கி, ஞானத்தின் திருவரு என்றார். ஈண்டு மனமொழி மெய்களாகிய மூன்றினுள் மெய்யின் தூயமையையும் மொழியின் தூயமை யையும் புலப்படுத்துவார் முறையே மதிக்கொழுந்தை எனவும் கானத்தின் எழு பிறப்பை எனவும் ஒவ்வொன்றே கூறிய ஆசிரியர் உளத் தூயமைக்கு திருவருவை தனித்துணையை என்று

இரண்டு பொருள் கூறியதன் கருத்தை ஆராய்தல் வேண்டும்.

“யாசனாளத்தாலும் சக் னாளத்தாலும் யார்ய்யிய யற்யானை யதினூளத்தாலே நேசமாடு முள்ளத்தே நாடு”

எனவும் சைவசித்தாந்தம் புலப்படுத்தும். வீட்டின்பத்திற்குச் சிவஞானம் நேர்வாயிலாதலைத் திருநாவுக்கரசு நாயனாரின் முத்தி நிலையை விளக்க வந்த ஆசிரியர், “நன்னாரிய சிவாளந்த னாளவழி வேயாகி அன்னலார் சேவாக்கீழ் ஆண்டவர் சமர்ந்திருந்தார்”

என்று கூறினர். ‘ஞான வடிவேயாகி’ என்பது ஈண்டு கருத்தக்கது. காமம் முதலிய குற்றங்களையெல்லாம் ஒழித்தற்கும் இச் சிவஞானமொன்றே கருவியா மென்பது ஆன்றோர் அனுபவம். சேக்கிழார் பெருமான் இவ்வனுபவுணர்ச்சியை சிவஞானச் செல்வர்களாகிய மங்கையர்க்கரசி யார்க்கும், குலச்சிறையார்க்கும் திருஞான சம்பந்தப் பெருமான் காட்சியில் உள்த தூய்மை பற்றி அப்பெருமான்றிருவரு மெய்யுனர்வின் வடிவாகப் புலப்பட்ட தென்பதைத் தெய்வக் கவிஞர் திருவள்ளும் உணர்ந்தமையால் “ஞானத்தின் றிருவரு” என்று முதற்கட் கூறினார்.

அத்தகைய ஞானம் பரமாகவும், அபரமாகவும் இருவகைப்படுமென்பதை உட்கொண்டும் அவ்விருவகை ஞானத்தையும் அம்மையாரருளாற் சம்பந்தப் பெருமான் ஒருங்கெய்தினரென்னும் உண்மையை உணர்ந்தும், உள்தூய்மை பற்றிப் பரஞானவடிவமாக விளாவுகுதலைக் குறித்து ‘ஞானத்தின் றிருவருவை’ என்றருளிய ஆசிரியர் அபர ஞானமும் அவர்க்கு எளிதிற் கைவந்த தென்பதைப்

புலப்படுத்தவே ‘நான்மறையின் தனித் துணையை’ யென்றுங் கூறினர். பரஞான மாகிய மெய்யுனர்வின் வடிவாக விளங்கும் சம்பந்தப் பெருமான் அதனில் தாழ்ந்த அபரஞானமாகிய நூலுனர்வின் வடிவாக வும் விளங்கினாரென்று கூறுதல் அப்பெருமான் பெருமைக்கு ஏலாததொன் ரென்பது கருதியும், அந்நான்மறையறி வாகிய அபரஞானம் பேரின் பமெய்த முயலும் உயிர்களின் பொருட்டு என்றும் அழியாத நிலை பெற்றிருக்க வேண்டும் என்பது அப்பெருமான் திருவள்ளமாதலை உணர்ந்தும் அவ்வபரஞானத்திற்கு அவர் அருட்பாக்காற் களாற் பெரிதும் துணை நின்றவர் என்பதைப் புலப்படுத்தவே ‘நான் மறையின் தனித்துணையை’ யென்றுங் கூறியருளினார். சம்பந்தப் பெருமான் முதலிய சமய குரவரருளிய தேவாரத் திருப்பாக்காங்கள் தமிழ் மறையாக விளங்குகின்றனவாதலால், அபரஞானத்திற்கு ஒப்பற் துணையாகவுள்ளாரென்று அப்பெருமானைக் குறிப்பிட்டது பெரிதும் போற்றத்தக்கதே. பரஞான மாகிய மெய்யுனர்வின் வடிவாகவும், அபரஞானமாகிய ‘நூலறிவிற்குச் சிறந்த துணையாகவும் அப்பெருமான் காணப்பட்டாரென்று மரபு பிறழாது வரையறைப் படுத்துரைத்த நயம் அறிஞருள்ளத்தை மிகவும் இன்புறுத்துவதாகும். இங்ஙனமே இப்பெருமானைத் தோணிபுறுத்தவர் தாம் எதிர்கொண்டு துதிக்குங்கால் ‘கலை ஞானத் தூழிய கடலே’ எனவும் ‘வளர்ஞானப் பொறையணிமுகிலே’ எனவும் இருதிற்து ஞானவடிவமாகக் கொண்டு பாராட்டினர் என்று பிறிதோரிடத்தும் ஆசிரியர் புலப்படுத்தியுள்ளார். இங்ஙனம் சம்பந்தப் பெருமான் இவ்விரு ஞானங்கட்கும் எல்லையாக விளங்குதலைத்

தெளிவறுத்தற்கே மெய் மொழிகளின் தூய்மைபற்றிக் தனித்தனியே செய்ப்படு பொருள் ஒரோவான்றாகவும், உள் எத்தின் தூயவியல்பு பற்றி அதற்கு மாத்திரம் செய்ப்படுபொருள் இரண்டாகவும் வகைப்படுத்துரைத்தனர். ஈண்டு ஆசிரியரது நுண்மாணுழைபுலம் அறி ஞாருள்ளத்தைப் பெரிதும் இன்புறுத்துவதாகும்.

இனி சம்பந்தப் பெருமான் திருமேனியின் ஒளியும் மழவிளங் குழவிப் பருவமும் பொலிந்து திகழ்தலைப் புலப்படுத்தற்கே ‘வானத்தின் மிசையன்றி மன்னில் வளர்மதிக் கொழுந்தை’ என்றார். இஃ தோரணியாகும். மதி வானத்தினார்ந்தி யங்குவது. இஞ் ஞானமதி மன்னுலகிற்றி கழந்தினப்பறுத்துவது. ஈண்டு வளர்மதியென வினைத்தொகையாகக் கூறியதன் நுண் பொருள் ஆராயத்தக்கது. வளர்மதிக்குப் பதினாறு கலைகள் நிரம்பியதும் மேல் வளர்ச்சியின்று. அது போலச் சம்பந்தப் பெருமான் திருவுடல் பதினாறியாண்டு வளர்ச்சியுற்றுப் பின் பேரொளிப் பிழும் பாகிய இறைவாடிவில் மறைந்தது. இவ் வண்மை புலப்படுத்தற்கே ‘வளர்மதி’ யென்று கூறினார் போலும். இங்ஙனமே, கண்ணப்ப நாயனார் புராணத்திலும், ‘கண்ணிறை கதிரே கலைவளர் மதியே’ என குறிப்பிடுவதும் அறியத்தக்கது. ஒளி தீயினும் மணியினும் காணப்படினும் தீயொளி சுடுவதாக, மணியொளி குளிர்ந் திருத்தலையும், அங்ஙனமே ஞாயிற்றி ஸொளி வெய்தாக, தீங்களொளி தண்ணி தாக இருத்தலையும் உணர்கிறோம். சம்பந்தப் பெருமான் திருமேனியில் திகழும் ஒளி தண்ணிதாதலையும், அவ் வொளியின் செழுமையும் மென்மையும்

கொழுந்துபோற் காணப்படுதலையும் புலப்படுத்தற்கே ‘மதிக்கொழுந்தை’ என்று கூறினார். இனி சம்பந்தப் பெருமான் மொழியின் தூயவியல்பு பற்றிக் ‘கானத்தின் எழுபிறப்பை’ என்றார். அவர் அவதாரப் பயன் கூறுமிடத்தும், பிறதோரிடத்தும் முறையே,

‘இசைமுழுதும் யெய்யிவிம்

‘இடங்கொள்ளும் நிலையருக்’

எனவும் ‘பண்ணியல் கதியே’ எனவும் கூறியருளினார். அப் பெருமான் தம் மெய்யுணர்விற் கண்டனுபவித்த பொருள் கலையைல்லாம் செழுந்தமிழ் மொழியில் தேனினும் இனிய இசைப்பாடலில் இயைந்து உளங்குளிர்ந்து பாடி, வண்டமிழ் செய் தவம் நிரம்பச் செய்தவராதலானும், அத்திருப்பாசரப் பொருளெல்லாம் சிவ பரம்பொருளையே பற்றினவாதலானும், ‘தேனக்க மலர்க்கொன்றைச் செஞ்சடையார் சீர்தொடுக்குங் கானத்தின் எழு பிறப்பை’ யென்றார். அப் பெருமானை ‘நாளும் இன்னிசையால் தமிழ் பரப்பும் ஞானசம்பந்தன்’ எனத் திருநாவலூரர் கூறிய அடைமொழிகளானும், அவர் தமி ழிசையிற் சிவபரம் பொருளைப் பாடு தலில் மிக்க விருப்பமுடையவரென்பதை உணரலாம். கானத்தின் எழுபிறப்பாவது, இசைக்குரிய குரல், துத்தம் முதலி யனவாம். இவற்றைச் சாரி கூட மபதநி என்று கூறுவர் வடநூலார். பிறப்பு எழுவகைத்தாதலின் இசைக்கும் எழு பிறப்புக்கூறியது பொருத்தமே. இவ் வெழுவகைப் பிறப்புடைய இசைவாடவ மாகவும், அப் பெருமான் காணப்படுதலால், ‘கானத்தின் எழுபிறப்பை’ யென்றார். அக்கானமும் உலகியற் பொருள் பற்றி நிகழுமாயின் சிறந்ததாகாதென்னுங்

கருத்தால், ‘செஞ்சடையார் சீரதொடுக்கும் கான’ மென விசேஷத்து உரைக்கப்பட்டது. இறைவன் ‘எழிசையாய் இசைப்பானாய்’ விளங்குமியல் பினராதவின் அப்புர மெரித்தார் திருமகனாராகிய சம்பந்தப் பெருமானுக்கும் அது பொருந்துவதாகும்.

இனி, மன மொழி மெய்களின் தூய நிலை பற்றி இங்ஙனம் கூறிய பொருள்களிற் பிறிதோரியைபும் நம்முள்ளத்தை இன் புறத்துவதாகும். அஃதாவது, மனமொழி மெய்களாகிய மூன்றன் தூய்மைக்கும் ஞானமே வெளிப்படையாகவும், குறிப் பாகவும் இயைந்து விளங்குதலாம். உளத் தூய்மை பற்றி ‘ஞானத்தின் திருவருவை நான் மறையின் தனித்துணையை’ என வெளிப்படையாகக் கூறினார். உடற்றுயமை பற்றி ‘மதிக் கொழுந்தை’ யெனக் குறிப்பிற் பெற வைத்தார். மதி கலைகளையுடைய தென்பதனாலும், கல்விக்கு உவமை கூறுங்கால் ‘திங்களன்ன கல்வியும்’ என இதனையே ஆன்றோர் எடுத்தாருதலானும் குறிப்பிற் பெறப்பட்டதாம். ‘கலை வளர் மதியே’ யென முன்னர் எடுத்துக்காப்பியதும் ஈண்டு இயைபுடைத்தாம்.

இனி இப்பாசுரத்தில் இரண்டாம் வேற்றுமைக்கு முடிக்குஞ் சொல்லாகவுள்ள ‘கண்களிப்பக் கண்டார்கள்’ என்பது வியப்பின் பாலதாகிய இன்பத்தை அளிப்பதாகும். இங்கே கூறப்பட்டனவெல்லாம் கண்களிப்பக் காண்டற்கியலாதனவாம். ஞானத்தின் திருவருவும் நான்மறையின் தனித்துணையும் பொறிகளாலறியப்படாத குணங்களாதலானும், மதி கட்புலனாலறியத் தக்கதாயினும், ‘மண்ணில் வளர் மதிக்கொழுந்து’ இல் பொருளாக நின்று காணப்படாததொன்றாகலானும், ‘கானத்

தின் எழுபிறப்பு’ செவியுணர்விற்கன்றிக் கட்பொறிக்குப் புலனாவதொன்றன்மை யானும், இம் மூன்றும் கண்ணாற் காணப் படாதன வாகவும் அவற்றைக் கண்களிப்பக் கண்டார்கள் என்கிறது வியப்பின்பாலதாகும். காண்டற்கியலாப் பொருள்களைக் கண்களிப்பக் கண்டார்கள் என்று கூறுதல் எவ்வாறு பொருந்துமெனின், கண்ட அதிகாரிகளின் ஞானமும் பக்தியும் இங்ஙனம் காண்டற்குக் கருவிகளாயின மையிற் பொருந்மென்க. இது இவ்வியல் பின்பாலதாய் நின்று இன்பம் விளை விப்பதாகும். இங்ஙனமே ஞானசம்பந்தப் பெருமானுடைய உள்ளம் உடல் மொழி களின் தூய இயல்பு பற்றி அவரை ஞானத்தின் திருவரு முதலியவாகக் காண்டற்குரிய தகுதி, பங்கயச் செல்வியாகிய பாண்டிமா தேவியார்க்கும், அடியவர் தங்களைக் கண்டால் குணங்கொடு பணியும் குலச்சிறையார்க்கும் உளதாயிற்று என்பது போதரும்.

இத்துணை ‘ஞானத்தின் திருவரு’ என்பது பற்றி ஆராயுமுகமாக அப் பொன்மொழியை முதற் கண்ணுடையதாக அருண்மொழித் தேவரருளிய திருவிருத் தத்திற்கு ஒருவாறு நுண்பொருள் விளக்கம் கூறியதாகும்.

இதுகாறும் கூறியவற்றாற் போந்த தொகைப் பொருள் வருமாறு -

உலகத்துப் பொருள்களுள் ஞான முதலிய குணங்கள் உண்மை மாத்திரை உணர்த்திப் பிழும்புணர்த்தப்படாதன என்பதுஉம். தெய்வங்களுள்ளும், மக்களுள்ளும் சிறந்த குணங்களான் மேம் பட்டவரை அக்குணவழிவாக வருணித்தல் பெரும்புலவர் இயல்பென்பதுஉம், அந்நெறி

யினின்று வளம்பெறப் பாடிய சேக்கிமூர் பாடல்களில் அப்பொருள் இன்னின்ன படியாகப் புலனாமென்பதூஉம், கண்ணப்ப நாயனார் முடிந்த அன்பின் எல்லைக்கு இலக்காக விளங்குதல் நோக்கி, அவர் பலவிடத்தும் அன்பின் திருவருவாக வருணிக்கப்பட்டுள்ளார் என்பதூஉம், திருஞானசம்பந்தப் பெருமானை மங்கை யங்க்கரசியாரும், குலச்சிறை நாயனாரும் தரிசிக்குங்கால் அன்னார் கட்டுலனுக்குச் சம்பந்தர் ஞானத்தின் திருவரு முதலிய வாகக் காணப்பட்டார என்பதூஉம், அப் பொன்மொழியைச் சேக்கிமூர் முதற்கண் அமைத்துப் பாடிய திருவிருத்தத்தில் அப் பெருமானுடைய மனம், மெய், மொழி களின் தூய இயல்புபற்றி மூன்றுபடியாக

வருணித்துரைத்தனர் என்பதூஉம், முதலாவ தாகிய உளத்தூய்மை பற்றி ‘ஞானத்தின் திருவரு’ எனவும் நான்மறையின் தனித் துணை எனவும் கூறினாரென்பதூஉம், அதற்கிரண்டு பொருள் கூறியது பரஞான, அபரஞான வகை பற்றியென்பதூஉம், இரண்டாவதாகிய மெய்யின் மழவிளம் பருவங் குறித்து, “மன்னில் வளர்மதிக் கொழுந்து” என்று கூறினாரென்பதூஉம், மூன்றாவதாகிய மொழியின் தூயவியல்பு பற்றிக் ‘கானத்தின் எழு பிறப்பு’ என்று கூறினாரென்பதூஉம், இம் மூன்றன் கண்ணும் ஞான விளக்கமே வெளிப் படையினும், குறிப்பினும் பெறப்பட்ட தென்பதூஉம் பிறவுமாம்.

- நன்றி உரைநடைக் கோவை

‘சிவத்தமிழ்’

அனான சிவநெறி அழயர்களே!

சிவத்தமிழ்ச் செல்வி தங்கம்மா அய்யாக்கும்பி அவர்களின் 90வது

மிறந்தநாள் 2015 கத 7ம் திகதி வருகிறது. அதனை ஒட்டி சிவத்தமிழ் ஆஸ்மீகச் சஞ்சிகை ஓர் சிறப்பு மலரை உருவாக்கி அன்னைக்கு காணிக்கையாக்க உள்ளது.

உங்களிடம் உள்ள அன்னையுடன் தொடர்பான சமூக சேவை, ஆஸ்மீகப் படங்கள் கிருந்தால் அனுப்பி உதவவும். சிறப்பான கட்டுரைகள் வரவேற்கப்படுகின்றன.

ஸின்னஞ்சல்
vettimaniy@hotmail.com
Address :
S. Sivakumaran
Brinker hofe 13,
58507 Ludenscheir
Germany.

நாவுக்கரசரின் உழவாரம் எது?

திரு. சா. சுந்தரபாலு
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்

முன்னுரை

உழவாரப்படை, உழவாரம், உழைவாரம் = ஓர் ஆயுதம்; புற்செதுக்கி. இக்கருவி நாவுக்கரசரிடம் சென்று கி.பி. ஆறாம் நூற்றாண்டிலிருந்து 21ம் நூற்றாண்டுவேரை மறையாமல் மக்களின் பயன்பாட்டில் நின்று வருகின்றது. விவசாயத்திற்குப் பயன்பட்டு வந்த கருவிகளுள் எத்தனையோ அழிந்தி ருந்தாலும் விவசாயக் கருவியில் ஓர் கருவியை நாவுக்கரசர் கையில் எடுத்தால் அக்கருவிக்கு அழிவில்லை. கி.பி. ஆம் நூற்றாண்டில் இருந்த அதே புற்செதுக்கும் கருவிதான் இன்றும் நாவுக்கரசரின் தோளில் இருக்கின்றதா? அல்லது அக்கருவி மாற்றம் பெற்று புதிய வடிவில் இருக்கின்றதா அல்லது ஆம் நூற்றாண்டில் நாவுக்கரசர் வைத்தி ருந்த கருவி இன்று பயன்பாட்டில் உள்ளதா, எந்த வடிவ உழவாரத்தை நாவுக்கரசர் வைத் திருந்தார் போன்ற செய்திகளை விளக்கு வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

நாவுக்கரசரின் காலம்

பல்லவ மன்னன் கல்வெட்டின்படி சீன யாத்திரிகர் யுவான் சுவாங் குறிப்பு மற்றும் பாஹியான், எழுதிய குறிப்பின்படி சமணப் பள்ளிகள் இருந்திருக்கின்றன. அவர்களின் குறிப்பு மற்றும் கல்வெட்டின் சான்றுகளின்படி அப்பர் காவியம் புனைந்துரைக்கப்பட்டது அல்ல. அது உண்மை வரலாறு என்று துணி யப்படுகின்றது. காஞ்சியில் கி.பி. 550இல் இராஜிம் பல்லவன் கட்டிய கைலாசநாதர் ஆலயத்தைப்பற்றி அப்பர் பாடியிருப்ப தாலும், சாஞ்சிய அரசன் புலிகேசியினுடைய தலைநகராகிய வாதாபி நகரத்தை பல்லவ அரசனது படைத்தலைவரான பரஞ்

சோதியார் என்ற சிறுத் தொண்டர் துக ளாக்கியதைச் சேக்கிழார் எடுத்துக்கூறிய தாலும் இவ்விரு பெருமக்களுக்கிடையே காலம் கி.பி. மீ் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி யும் 7ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியுமாக ஆராய்ந்திருக்கிறார்கள். இவ் ஆராய்ச்சி யையும் பின்னர். பல புலவர்கள் செய்த ஆராய்ச்சியையும் துணைக்கொண்டு அப்பர் சுவாமிகள் கி.பி. 574க்கும் கெக்கும் இபையில் வாழ்ந்திருக்க வேண்டும் என்று துணிப்படுகின்றது. அப்பர் பிறந்த ஊர் திருமுனைப்பாடி நாடு திருவாழுர். இது பழைய கடவுர் ஜில்லாவின் ஒரு பகுதி.

அப்பர் உருவம் பொறித்தல்

தஞ்சை இராஜராஜேச்சரம் உடையார் கி.பி. 1014 இராசராசர் 29ம் ஆண்டு அப்பர் முதலிய உருவங்களை தாபித்ததும் - தானம் செய்ததும் (98.1888). கி.பி. 1017 இராஜேந்திரன் மூன்றாம் ஆண்டு அப்பர் முதலிய 4 உருவங்கள் தானம் செய் துள்ளான் என்ற சான்றுகளும் அவரின் முட்டிக்குமேல் வேட்டி உருத்திருராட்ச மாலை, கையில் உழவாரப்படை போன்ற உருவங்கள் வைத்துப் படைத்துள்ளான். எனவே, அப்போதிலிருந்து அவர் கையில் உழவாரப்படை வைத்துள்ளார் என்பது நமக்குப் புலனாகும். அவரது உருவச் சிலையை நாட்டின் அரசர்கள், காலம், கல்வெட்டு : ராஜராசர் 1-985-1031-1, ராஜேந்திரர் 1013-1045-1; ராஜராஜர் - 11-1146-1178-1; குலோத்துங்கர் - 111-1178-1261-2; ராஜேந்திரன் - 111-1245-1267-1; ஜடாவீரபாண்டியன் - 1253-1; மாற வீரபாண்டியன் 1262-1; விக்கிரபாண்டியன்

1282-1; ஜிடாபராக்கிரமம் - 1184-1; ஆக சோழர் 5 அரசர்களும் பாண்டியர் 4 அரசர்களும் ஆவர்.

மேலும், சேக்கிழார் சான்றுகளாக
“மார்பார் வாழிகள்கீர் மழவாரும் திருவாழம்
- மதுவாக்கிற்
சேர்வாகுந் திருவாயிற் தீந்தமிழின் மாலைகளுஞ்
- சம்பாற்றானே
சார்வான் திருமளூம் உழவாரத்தீப் படையம்
- தாழும் ஆகிய
யார்வாழுத் திருவீதிப் பனிசெந்தீப் பாவிச்
செல்வார்”
என்று சேக்கிழார் பெருமானே மேலும் சான்று வைத்துள்ளார்.

நாவுக்கரசர் வைத்திருக்கும் உழவாரத்தால் புல்லைச் செதுக்கமுடியுமா?

தற்போது நாவுக்கரசர்களையும் உருவத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ள கருவி தோசை புரட்டி போன்ற நேர் வடிவில் அமைந்துள்ளது. இதன் உருவத்தைப்பற்றி எந்த நூலிலும் கூறியிருப்பதாகத் தெரிய வில்லை. அப்பர் வைத்திருக்கும் கருவி யால் புல்லையோ மற்ற பொருள்களையோ சுத்தம் செய்யமுடியுமா? எடுக்க முடியுமா? அப்படி எடுப்பது சுலபமான காரியம் அல்ல (செய்து பாருங்கள்) அப்படிச் செதுக்கினால் புல்லை மட்டும் எடுக்க வேண்டும் என்ற நோக்கத்தில் செதுக்கினால் சொங்குத்தாக மண்தரையில் குத்தும். நாம் எதை எடுக்க வேண்டும் என்று நினைந்தோமோ அதைச் சுலபமாக எடுக்க இயலாது. மேலும் நாம் புல்லை மட்டும் எடுக்க வேண்டுமானால் நாம் தரையோடு தரையாக சாய்க்க வேண்டும். அப்படி சாய்த்தால் பிடித்திருக்கின்ற நம் கைவிரல்கள் தரையில் தேய்க்கப்படும். நாம் என்ன பணியை நாவுக்கரசர் செய்தார் என்று எடுத்தியம்பு கிண்றோமோ அப்பணியை நாவுக்கரசர்

உழவாரத்தினால் செய்ய இயலாது. இப்படி சிரமப்படக்கூடிய கருவியை 80 வயது நாவுக்கரசர் வைத்திருப்பது சாத்தியமா?

கருவி எதனால் செய்யிய்டது

தற்போது நாவுக்கரசர் கையில் வைத்திருக்கும் கருவி முழுவதும் இரும்பினால் செய்ததுபோல் தெரிகிறது. அப்படி அக்கருவி இரும்பினால் செய்யப் பட்டிருந்தால் அதன் கனம் சற்று அதிக மாகவே இருந்திருக்கும். சென்ற இடமெல்லாம் அதனை தோளில் சுமந்து, நடந்தே செல்வது சிரமமாகவும் இருக்கும். நாவுக்கரசர் 81 வயதுவரை அக்கருவியைச் சுமந்திருந்தால் பல துண்பாங்களை அக்கருவியினாலே அனுபவிக்க நேர்ந்தி ருக்கும். எனவே அப்பரின் தொண்டிற்கு அக்கருவி சாத்தியமாகாத ஒன்று, மட்டுமெல்லாமல் அக்கருவி மரத்தினால் செய்து, செதுக்கும் முனை இரும்பினால் ஆன நேர்வாழவமாக இருந்தாலும் அக்கருவி யினால் புல்லைச் செதுக்கமுடியாது. அப்படி இரும்பினால் இருந்திருந்தால், எவ்வளவோ கல்வெட்டுகளும், செப்பேடுகளும், சிலைகளும் பூமிக்கடியில் புதைந்து கிடைத்திருப்பதுபோல் இக்கருவியும் கிடைத்திருக்க வாய்ப்புண்டு.

தற்பொழுதுள்ள கருவி

பழைய மாவட்டமான தென்னார்க்காடு ஜில்லா (தற்போது அரியலூர் மாவட்டம்) திருக்களப்பூர் என்ற ஊரில் விவசாயக் கருவிகளுள் ஒரு கருவியின் பெயர் உழவாரம், இன்று அக்கருவியின் பெயர் உழவாரமே.

இக்கருவியின் பிடி மரக்கட்டையினாலும் செலுந்தும் நுனிப்பகுதி தட்டையான இரும்புத் தகட்டாலும் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது. இது

களகொட்டு, மண்வெட்டி இரண்டையும் சேர்ந்த ஒரு வடிவம் நேர்வாடில் இல்லாமல் வரைந்துள்ளது. அதனை கையிலோ, துணிப்பையிலோ வைத்து எடுத்துச் செல்லாம். அதனால் தூய்மை செய்வது எனிது. கை காய்ப்பு கொடுக்காது. புல்லை எந்த அளவில், எந்த ஆழத்தில் நம் தேவையைப் பொறுத்து எடுக்கவேண்டுமோ, அக்கருவியின் அமைப்பை (உயரம்) மேலே தூக்குவதோ கீழே இறக்குவதோ செய்தால் நாம் நினைத்த புல்லையோ, மண்ணையோ எடுக்கலாம். இன்று திருக்களப்பூரில் கால்நடைகளுக்குப் புல்லைச் செதுக்க இக்கருவி பயன்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. மண்வெட்டிக்கு இலை மாட்டுவது போன்று இதற்கும் இலை மாட்டுகிறார்கள். அக்கருவியின் பிடியானது நேராகச் சென்று சிறிது வரைந்து மீண்டும் நேராக உள்ள பகுதியில்தான் இலை சொருகப்பட்டுள்ளது.

விவசாயக் கருவிகளுள் ஒன்று

சிறப்பு முறையால் உழைப்பு நெறி (சரியை) யை விளக்க வந்தார் நாவக்கரசர். வழிபடும் நெறியை விளக்க வந்தார் (கிரியை) ஞானசம்பந்தர். மன ஒருமையைக் காட்ட (யோகம்) ஆளுராநும், மெய்யுணர்வு (ஞானம்) நெறியை உணர்த்த மாணிக்க வாசகரும் வந்தார்கள். இதில் சரியை - உடலுழைப்பின் பணியை விளக்கியவர் அப்பர். உழவாரப்படை, எனிமையாக புற்களை மட்டும் செதுக்கக்கூடியது. ஆண்களுக்கென்று தனிக்கருவியும் பெண்களுக்கு என்று தனிக் கருவியும் விவசாயத்தில் பயன்பட்டு வந்த காலத்தில் (களகொட்டு - பெண்கள் கருவி; மண்வெட்டி - ஆண்கள் கருவி) இவ் உழவாரம் இருவருக்கும் பொதுவாக பயன்படக்கூடியதாக அமைந்துள்ளது. இக்கருவி விவசாயக் கருவிகளுள் ஒன்று. பெரும்பாலும் இக்கருவி வானம்

பார்த்த பூமியாக (Dry land) உள்ள நிலத்திலேயே பயன்பட்டு உள்ளது. இதன் பணி புல்லைச் செதுக்குவது, களம், வழி மற்றும் ஆடு - மாடுகளுக்குப் புல் செதுக்கு வதற்கும் பயன்படுகிறது. இக்கருவி மண்வெட்டி, களகொட்டு, அரிவாள் போன்ற மூன்று கருவிகளின் வேலைகளும் ஒருங்கே செய்யும் ஒரு கருவியாகும்.

கீன்று எது பூற்கத்தில் உள்ளது

அப்பர் பெருமான் வைத்திருக்கின்ற கருவி போன்ற விவசாயத்தில் அப்படி யொரு கருவி எந்த ஒரு மாவட்டத்திலும் பயன்படுத்துவதாகத் தெரியவில்லை. அப்படி அப்பர் வைத்திருக்கின்ற கருவி தான் உண்மையானதென்றால் அக்கருவி எப்படி மறைந்துபோனது. எனவே, இன்று அப்பருடைய தோளில் வைத்திருக்கின்ற கருவியை அன்று அப்பர் பெருமான் வைத்தி ருக்க வாய்ப்பில்லை. இன்று பூற்கத்தில் மக்கள் பயன்படுத்துகின்ற இந்த உழவாரத் தைத்தான் அன்று அப்பர் வைத்துக் கொண்டு தொண்டு செய்திருக்க வேண்டும். இன்றும் திருக்களப்பூரிலும் மற்ற ஊர்களிலும் பயன்பாட்டில் உள்ளது. அதனைப் பெயர் சொல்லி அழைக்கும் பெயரே இன்றும் 'உழவாரம்' தான்.

எப்படி மாறியது

அன்று அப்பர் வைத்திருந்த கருவி இடைப்பட்ட காலத்தில் கற்றளி / படங்களில் அதன் உருவம் எப்படி மாற்றம் பெற்றது? சற்றுச் சிந்தித்தால், அப்பரின் உருவத்தைப் பிற்காலத்தில் வந்த மன்னர்கள் தான் வைத்துள்ளார்கள். அப்பரோ அகச்சான் நாகத் தன் எந்தப் பாடலிலும் அவரது உடல் தோற்றுத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிடவில்லை. அந்தக் கருவியின் அமைப்புப் பற்றியும் குறிப்பிடவில்லை. மன்னர்கள் காலத்தில்

ஏற்பட்ட கற்சிலையின் வடிவத்தின் போது சற்று வளைவுள்ளதாக இருந்திருக்கலாம். காலம் மாற மாற அடுத்து வந்த சிற்பத்தின் நேராக உருவும் பெற்றிருக்கலாம்.

தற்போது அப்பின் உருவும்

தற்போது உள்ள அனைத்துக் கோயில் மற்றும் பல்வேறு சைவ அமைப்புகள், மடங்கள் வெளியிடும் படங்கள் அனைத் திலும் தோசை திருப்பி போன்ற உழுவாரப்படையே உள்ளது. பழைய படத்தில் உள்ள உழுவாரம் அழகைத் தருபவனவாகவே அமைந்துள்ளது. ஆனால் தற்போது கிடைத்த உழுவாரத்தைப் பொருத்திப் பார்த்தால் தொண்டின் சிறப்பு மேலும் கூடுகின்றது.

சைவசித்தாந்த வெளியீடு - தேவாரப் பதிகள் - 1974 (சதாசிவம் செட்டியார்). இப்புத்தகத்தில் அப்பரின் செயற்பாடு களை விளக்குவதாக 8 படம் வரைந்து பதிப்பித் துள்ளார்கள். அது திலகவதி யாரிடம் திருநீறு பெறுதல் தவிர யானையை ஏவுதல், கடலில் மிதந்து வந்த காட்சி, அப்புதி அடிகளாரின் பிள்ளையை உயிர்ப்பித்த காட்சி, சம்பந்தரும் அப்பரும் ஒருவரையொருவர் வணங்கும் காட்சி, நீற்றறையில் அமர்ந்த காட்சி, அரம்பையர் கண்டு வணங்காதிருந்தல் போன்ற படங்களில் அப்பர் கையில் உழுவாரப் படை பொருத்தப்பட்டுள்ளது. திலகவதி யாரிடம் திருநீறு பெறும்போது மட்டும் அவரின் தோளில் உழுவாரம் இல்லாமலும் அதிலிருந்து இறைவனாடி சேர்ந்த கடைசி நிகழ்ச்சி வரை கையில் உழுவாரம் வைத்துள்ள காட்சியே படமாக அச்சிடப்பட்டுள்ளது. இதிலிருந்து அப்பர் சமணத்திலிருந்து சைவத்திற்கு வந்து திலகவதி யார் செய்த தொண்டைக் கொண்டே இக்கருவியை கையில் எடுத்திருக்க வேண்டும் மற்ற கருவிகளைக் கொண்டு ஒரு

வேலையைச் செய்யும்போது ஏற்படுத்தாக ஒரு மன அமைதி இக்கருவியினால் உட்காரந்து கொண்டு இருக்கலாமலும் பிழித்துச் செதுக்கும்போது, நம் மனம் ஒரு கணம் அமைதியைப் பெறுகின்றது; செய்து பாருங்கள்.

சேக்கிழாரின் கருத்து

பெரியபுராணப் பாடவின்படி (416, 417) அப்பர் இறுதியாக புகலூரில் உழுவாரப்பணியை குளத்தின் கரையில் செய்கின்ற பொழுது, பொன்னும் மணியும் உழுவாரம் நுழைத்திட்ட இடமெல்லாம் தோன்றின எங்கிறார்.

அப்பொழுது சேக்கிழார் (417), “வாகீசப் பெருமான் உழுவாரத்திலேந்தி வாவியினிற் புக எறிந்தார் என்று குறிப்பிடுகின்றார் (வாவி - நீர்) அந்த நீரில் பொன்னும் மணியும் பருக்கைகளும் நீரில் அமிழ்ந்து மறைந்து போகும்படி உழுவாரத்தில் ஏந்தி எறிந்தார் என்று உள்ளது. ஏந்தி என்று வந்துள்ளதால் நாவுக்கரசரின் உழுவாரத் தினால் ஏந்தி அள்ள முடியாது. ஏந்தி என்ற சொல் இன்றும் மக்களிடத்தில் வழங்கி வருகின்றது. (மண்வெட்டியால் மண்ணை ஏந்து, சொறுண்டு, செதுக்கு, வருண்டு) ஏந்து, கெந்து என்றால் உழுவாரத்தின் இலையில் எந்த அளவு மண்கொள்ளுமோ, அந்த அளவு அள்ளினார் என்ற பொருள். அவ்வாறு ஏந்தக்கூடியது தற்பொழுது கிடைத்துள்ள உழுவாரத்தினால்தான் செய்ய முடியும். தற்பொழுது உழுவாரப்பணி என்ற சொல்லின் பொருள் கோயிலைச் சுத்தம் செய்வதையே குறிக்கின்றது. ஆனால் இதன் பழைய பொருள் மாடு - ஆடுகளுக்குப் புலைச் செதுக்குவதே குறித்தது எனலாம். (உழுவாரத்தினால் செய்யும் பணி - உழுவாரப்பணி)

நித்திய பூசையும் அதன் தத்துவமும்

தருமபுரம் சிவாகமரத்னாகரம்
எஸ். சுவாமிநாத சிவாசாரியார்

நூன்முகம் : சர்வக்ஞதை, திருப்தி, அநாதிபோதம், அலுப்தசக்தி, அநந்தசக்தி, சுதந்திரத்வம் என்னும் ஆறு குணமுடையவராய், அஷ்முந்தியாய் விளங்கும் சிவபெருமான் எங்கும் வியாபகமாக இருப்பினும், சிவலிங்கம் முதலிய திருமேனியும் குருவும் சங்கமமும் இடமாகிக் கொண்டு நின்றும், அகத்தே உயிரிடமாகக் கொண்டு நின்றும், ஆன்மாக்கள் செய்யும் வழிபாட்டைக் கொண்டிருந்துவர். சிவபெருமான் இவ்விடங்களில் தயிரில் நெய்போல் விளங்கி நிற்பர்; மற்றவிடங்களில் பாலில் நெய்போல் வெளிப்படாது நிற்பர். ஆத லினாலே ஆன்மாக்கள் யாவரும் பரமபதியான சிவபெருமானை குரு, லிங்க, சங்கமும் ஆகிய இடங்களிலே விதிப்படி சிரத்தையோடு வழிபடவேண்டும்.

இவ்வழிபாடு சுரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்னும் நான்கு மார்க்கத்தாலும் செயற்பாலதேயாகும். மலம் நீங்கிய சிவகுஞிகஞம், பூர்வமலவாசன தாக்காமையின் பொருட்டும் மேன்மேலும் சிவானந்தம் வளருதற் பொருட்டும், சிவலிங்கம் முதலிய திருமேனிகளை வழிபடுவர். ஆன்மாக்களை முக்தியாகிய கரையில் ஏற்றும் காரணமாகவே மூர்த்தி, தலம், தீர்த்தம் என்னும் மூன்று வடிவாய்ச் சிவபெருமான் விளங்குகின்றார். இவற்றை முறையாக வழிபடுவோர் பரமாசாரியரால் உண்மை ஞானம் பெற்று முக்தியடைவர். “மூர்த்தி தலம் தீர்த்த முறையாற் வறாங்கினர்க்கோர் வார்த்தை சொல்சற்குநுவும் வாய்க்கும் யாராயிமே”

— தாயுமான சுவாமிகள்

விபூதி இல்லாத நெற்றி வீண்; சிவாலய மில்லாத ஊர் பாழ்; ஈல்வர பூஜை செய்யாத ஜன்மா பாழ்; சிவனைக் கூறாத வித்தை பாழ் என்று “ஸ்மிருதிசங்கிரஹம்” என்னும் நூல் கூறுகிறது.

பிறவிகளுள் சிறந்த மானுட ஜன்மத்தை முற்பிறப்பில் செய்த புண்ணிய மேலீட்டி னால் அடைந்த யாவரும் பசுபதியாகவும், உலகிற்குக் கர்த்தாவாயுமுள்ள சிவபெருமானைப் பூஜிக்க வேண்டும். அந்த சிவபூஜையானது ஆன்மார்த்த பூஜை, பரார்த்தபூசை என இரு வகைப்படும். ஆசாரியாரால் தீக்கூடி செய்விக்கப்பட்டு, அந்தத் தீக்கூடாகுருவால் கொடுக்கப்பட்ட மண்டலம், கூடிணிகம், ஸ்படிகம் முதலான லிங்கங்களில் ஆன்ம நலம் கருதிச் செய்யப்படுவது ஆன்மார்த்தமாகும். பரார்த்த பூஜை என்பது சிவாலயங்களில் தனக்கும் பிற்க்கும் அருள்பாலிக்கும் பொருட்டுச் சிவாலயங்களில் விளங்கும் சுயாம்புவம், தேவிகம், திவ்யம், மானுஷம், ஆர்ஷம், ஆசுரம், பாணம் என்ற ஏழுவித லிங்கங்களுள் ஒரு லிங்கத்தில் ஆதிசைவர்கள் எனப்படும் சிவாசாரியாரைக் கொண்டு செய்விக்கப்படும் பூஜையாகும்.

“என்னில் ஆகமம் யையிய கிறைவற்தாம் விரும்பும் உன்மை யாவது புச்சன எனவுறைத் தங்கள் அன்னவார் தமை அருச்சனை பூரிய ஆதரித்தாள் யென்னில் நல்லவளாயின வருந்தவக் கொழுந்து”

— பெரிய புராணம்

இருபத்தெட்டு ஆகமங்களையும், இருநாற்றிருபத்து நான்கு உபாகமங்களையும்

தோற்றுவித்த பரம கருணாநிதியாகிய இறைவன் விரும்புவது சிவாகமத்தினால் செய்யப்படும் பூசை என்பதை உணர்ந்த உமாதேவியார்,

“ங்கு நாத! நீ மாறிந்த வாகமத்தியல் யினா லுணையுர்ச்சளை பூரியும் பொங்குகின்ற தென்னாசை யென் றிறைஞ்சிம் யோகமாற்த புன்றுவையாள் யோற்று”

என்றபடி, ஆலய வழிபாட்டின் பெருமையும், ஆகமங்களால் அர்ச்சிப்பதால் இறை வனுக்கு ஏற்படும் அளவு கடந்த அன்பையும், அவ்வன்பினால் ஆன்மாக்களுக்குக் கிடைக்கும் அறம் பொருள் இன்பத்துடன் பேரின்பத்தையும் உலக மக்களுக்கு உணர்த்தவே திருவுளங்கொண்ட உமா தேவியார் காஞ்சிபுரம், திருவானைக்கா, மாழூர், மயிளாப்பூர் முதலிய இடங்களில் சிவபெருமானைப் பூஜித்தாள் என்று அறியப்படுகிறது.

எல்லாக் காரியங்களையும் நிறைவு செய்வதாலும், ஆன்மாவிற்கு ஞானத்தை அளிப்பதாலும் சிவபூஜை எனப்பெயர் பெற்றது. அத்தகைய சிவபூஜை செய்வன் வில்தாரமான ராஜ்யத்தையும், அக்னி காரியத்தினால் சம்பத்தையும், ஜபத்தினால் பாபநிக்ரஹத்தையும், தியானத்தினால் ஞானத்தையும் அடைகிறான். மதம் கொண்ட யானைகளும், காற்றைப்போல் வேகமாக ஓடும் குதிரைகளும், தேவ வனிதைகளுக்கு ஓப்பான பெண்மணிகளும் எவருடைய இல்லத்தில் இருக்கின்றனவோ, அது முறையுடன் செய்யப்படும் சிவபூஜையின் பலன் என்ற வாக்கி யங்களைக் கொண்டு, முறையுடன் செய்யப்படும் சிவார்ச்சனை ஆன்மாற்த பூஜையாயினும் பரார்த்த பூஜையாயினும் அது வேண்டிய பயனை அளிக்கக்கூடியது ஆகும்.

சிவதீகைகள் பெற்ற அந்தணர்கள், ஒத்திரியர்கள், வைசியர்கள், சூத்திரர்கள் யாவரும் ஆன்மாற்த பூஜை செய்யலாம்; பரார்த்த பூஜை செய்யக்கூடாது.

சிவதீகைகள் பெற்றவர்களாயினும் சாதாரண அந்தணர் முதலானோர் ஹோமத்தினால் பரார்த்த பூஜையைச் செய்வார்களேயானால், அரசனுக்கும் ராஷ்டிரத்திற்கும் நாசம் உண்டாகும். மற்றும் தனது ஜீவனத்திற்குச் சாமான்ய பிராம்மணர்கள் பரார்த்தமாகச் சிவனை அர்ச்சிப்பார்களேயானால் ஆறு மாதத்தில் வீழ்ச்சி அடைவார்கள். ஆதலால் அத்தகைய சாமானிய அந்தணர்களைக் கொண்டு பரார்த்த பூஜை செய்வதைத் தவிர்க்க வேண்டும்.

சிவப்பிராமணர் எனப்படும் ஆதி சைவர்களாலே “ஆன்மாற்தம், பரார்த்தம்” இரண்டும் செய்யத் தகுந்தது. சிவபெரு மானின் ஆணையின் வசமுன்னவர்களான ஆதிசைவர்களுக்குப் “பரார்த்த பூஜை” விதிக்கப்பட்டுள்ளது. இவர்கள் ஆத்மாற்த பூஜையும் செய்ய வேண்டும். சிவபெரு மானின் ஆணைக்குட்பட்ட இவர்களுக்குப் “பரார்த்த பூஜை” தோழமற்றது.

(தீகைக் கெற்று ஆன்மாற்த பூஜையைத் தனியாகச் செய்யாத ஆதிசைவர்கள் தமது தீகையில் இஷ்ட லிங்கமாகப் பெற்ற மூர்த்தியை பரார்த்தாலை சிவபூஜையுடன் பூஜை செய்யலாம்; இவ்வாறு செய்வது சம்பிரதாயம்).

சிவாலயங்களில் பரார்த்த பூசை செய்யும் சிவாசாரியார்கள், பதினாறு வயதிற்கு மேல் எழுபது வயது வரையில் பூஜை செய்யலாம் என்று காமிகாகமம் கூறுகிறது.

இத்தகைய ஆசாரியரைக் கொண்டு பரார்த்த பூஜையை முறைப்படி செய்தால், அதிவிருஷ்டி அனாவிருஷ்டி முதலான ஈதிபாதைகள் இல்லாமலும், நிலவளம் முதலான செழுமையுடன் உலகம் விளங்கும். ஆலயங்களில் செய்யப்படும் பூஜையானது உத்தமோத்தமம், உத்தம மத்யம், உத்தமாதமம், மத்தியமோத்தமம், மத்தியமத்திமம், மத்தியமாதமம், அதமோத்தமம், மத்தியமோத்தமம், மத்தியமத்திமம், மத்தியமாதமம், அதமோத்தமம், அதமத்யமம் என்ற எட்டுக்கால பூஜை அதிதாகமத்தில் கூறப்படுகிறது. அவைகளுள் உத்தமத்தில் கடைசியான ஆறுகால பூஜையானது இங்கு விளக்கப்படுகிறது.

கூரியன் உதயமாவதற்கு முன் மூன்றே முக்கால் நாழிகைக்ககு ஆரம்பித்து நடத்தப்படும் பூஜை உழைகாலம் எனப்படும். காரணாகம வாக்கியப்படி உழைகாலம் முடிவதற்கும் கூரியன் உதயமாவதற்கும் சரியாக இருக்கவேண்டும்.

ஆசாரியன் உழைகாலத்தில், அதாவது இரவு 361/2 நாழிகை அளவில் எழுந்து அவசியமான நித்திய கடன்களை முடித்துக் கொண்டு, பல்துகைகி ஸ்நானம் செய்து (பஸ்மதாரணம்) விபூதி அணிந்து கொண்டு பத்து ஆவர்த்தி பஞ்சாக்ஷரம் ஜபித்து, தூய்மையான வெண்மை வஸ்த் திரம் உடுத்திக்கொண்டு, ரூத்ராக்ஷரம் முதலிய பஞ்சாங்க பூஷிதாராய், கையில் புஷ்பம் வைத்துக் கொண்டு மூன்றே முக்கால் நாழிகைக்கு ஆலயத்துள் நூழைந்து சுவாமிகள் சந்நிதியில் புஷ்பத்தை எதிரில் போட்டு சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்து பிரார்த்தித்துப் பள்ளியறைக்குச் சென்று பாவனையினால் இறைவனுக்கு தந்தா

வனம், ஸ்நானம் முதலியவைகளைச் செய்வித்து அஷ்ட புஷ்பம் அணிவித்துச் சிவபெருமானைப் பாதுகையில் ஆரோகணித்துப் பிரதக்ஷணமாக வந்து மூலகர்ப் பக்ரஹுத்தில் வைத்து மூலவிங்கத்துடன் சேர்க்க வேண்டும். உதயத்திற்கு முன் ஒரு முகூர்த்தத்தில் (அதாவது இரண்டு நாழிகைக்குள்) உழைகால பூஜை செய்ய வேண்டும். பின்னர் தேவியின் ஆயைம் சென்று பூஜை செய்ய வேண்டும். நடராஜர், சோமாஸ்கந்தர் முதலிய மகேஸ்வர பேதங்களுக்கும் மற்றைய பரிவார மூர்த்திகளுக்கும் பூஜை செய்யக்கூடாது.

ஆசாரியனுக்கு ஆன்மசத்தி முதலான பஞ்சசத்தி, பலி போடுதல் முதலியன கிடையாது. இதனை காரணாகமம் உழைகாலபூஜா விதியில் காண்க.

உழைகால பூஜை முடிந்தவுடன் ஆசாரியன் யதோக்தமாக இரண்டுவித கர்மானுஷ்டானங்களைச் செய்து முடித்த பின்னர் காலசந்தி பூஜைக்குத் தொடங்க வேண்டும். காலசந்தி பூஜை தொடங்கு முன்பு “தீர்த்த சங்கிரஹணம்” அதாவது ஆறு, குளம் முதலிய இடங்களிலிருந்து திருமஞ்சனம் கொண்டு வரவேண்டும்.

தீர்த்த சங்கிரஹணம் :

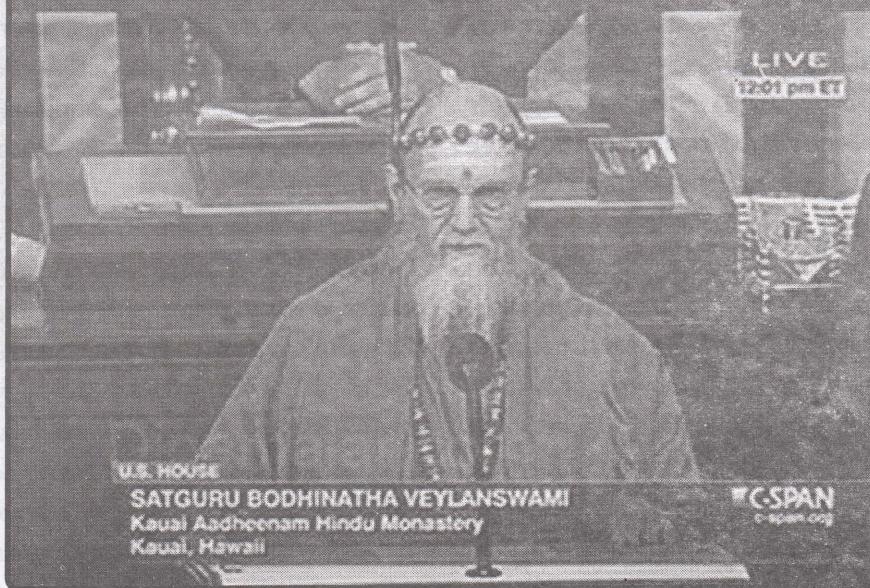
சிவபெருமான் அர்த்தயாம பூஜையின் முடிவில், சிபிகை மீது எழுந்தருளி கீதம், நர்த்தனம் முதலிய வாத்ய கோஷங் களுடன் சயனாலயத்திற்குச் சென்றதும், பரமசிவனுடைய ஜடையிலுள்ள கங்கை அங்கு பள்ளி அறையிலுள்ள மனோன்மணி அம்பிகையை பார்த்து வெகு வேகமாக அங்கிருந்து நீங்குவாள். மீண்டும். கங்காதேவியை பரமசிவனுடைய ஜடாமகுடத்தில்

சேர்க்கும் பொருட்டு வேதியர் சுத்தமாக இருந்து பலவித வாத்ய கோழங்களுடனும் கைகள் உபசாரங்களுடனும் சுவர்ணம் முதலிய ஏதாகினும் ஒரு குடத்தில் நந்தியிலிருந்து நீரை நிரப்பி, மாவிலை, தேங்காய் முதலியவற்றால் அலங்கரித்து பரிசாரகரின் தலைமீது வைத்து அல்லது சிவலிங்கத்தின் மீது விஸர்ஜனம் செய்ய வேண்டும். இதற்கு “கங்கா ஹரணம்” (தீர்த்த சங்கிரஹணம்) என்று பெயர். இதன் பிறகு காலசந்தி தொடங்க வேண்டும்.

கூரியன் உதயம் தொடங்கி ஏழாரை நாடி காலம் காலசந்தி பூஜா காலமாகும். அதில் முதலில் கூரியனைப் பூஜித்து பின்பு கணபதியை பூஜிக்க வேண்டும். அதன்

பிறகு மகேஸ்வர பேதங்களுக்கும், மூல விஷ்ணுத்திற்கும் பரிவார மூர்த்திகளுக்கும், அபிஷேகம், அஸங்காரம் செய்ய வேண்டும். நெநவேத்யம் செய்யும் பொழுது முதலில் கணபதிக்கும் பிறகு மூலமூர்த்தியான சுவாமிக்கும், நடராஜர், சோமாஸ்கந்தர் முதலான பரிவார மூர்த்திகளுக்கும் நிவேதனம் செய்து, அதன் பிறகு அம்பா ஞக்கு நெநவேத்யம் முதலிய உபசாரம் செய்து பனிபோட்டு மடப்பள்ளியிலிருக்கும் குண்டத்தில் நித்யாக்கினி காரியம் செய்து, நித்யோத்ஸவம் செய்து சண்டேசர பூஜையை முடிவாகச் செய்ய வேண்டும் என்ற முறையானது காலசந்தி பூஜைக்குரியதாகும்.

பகவத்கீத, உபனிஷத் முழக்கத்துடன் துவங்கிய அமெரிக்க பிரதிநிதிகள் சபை!

தமிழும் சமயமும்

திரு. அ. ச. நானசம்பந்தன் அவர்கள்

இப்பரந்த உலகிடைத் தோன்றிய மனிதன் தான் வாழும் கூழ்நிலைகட்கேற்பப் பல்வேறு மொழிகளைத் தோற்றுவித்தான். அவற்றுள் சில நன்கு வளர்ச்சியடைந் துள்ளன. அச்சிலவற்றுள்ளும் உயர்தனிச் செம்மொழி என்று கூறத்தக்க வகையில் சிலவாய மொழிகள் சிறப்படைந்துள்ளன. அவற்றுள் ஒன்று நம் தமிழ்மொழி. இம்மொழியில் சமய இலக்கியங்கள் நிரம்ப உண்டு.

சமயம் வேண்டுமோ?

சமயம் என்றால் என்ன? சமைக்கப்பட்டது சமயம். மனிதன் தன் வழ்வு வளம் பெறவும் மாக்கள் தன்மையிலிருந்து விடுதலை பெற்று மக்கள் தன்மை பெறவும் வழியாகச் செய்யப்பட்டது அல்லது சமைக்கப்பட்டது தான் சமயமாகும். வேறு வகையாகக் கூறுமிடத்து, மனிதனைப் பண்பாடுடைய வனாக ஆக்குவது சமயம். பல்வேறு வகையான காட்சி நல்கும் இப்பரந்த உலகையும் அதில் உள்ளவற்றையும் காணும் ஒருவன், இவ் வேற்றுமையில் மயங்காமல், இவற்றிடையே ஓர் ஒற்றுமையைக் காண முயல்கிறான்; அனைத்திற்கும் ஆணி வேராய் அமைந்த ஒன்றை அறிகிறான்; அவ்வறிவுக்கு அப்பாற்பட்ட பொருள்கள் உண்டு என்பதையும் அவை அனைத்தும் ஒரு வரன்முறைக்குட்பட்டு இயங்கு வதையும் காண்கிறான்.

விஞ்ஞானியும் இதே காட்சியைக் காண்கிறானனினும் அவ்வரன்முறை பற்றிய ஆய்விலேயே தன் முழுக் காலத்தையும் செலவிட்டு விடுகிறான்.

மெய்ஞ்ஞானி வரன்முறையின் தோற்றுத் திற்கு ஒரு கருத்தா இருத்தல் வேண்டும் என்ற முடிவில் ஒன்றிவிடுகிறான். இவ் வெண்ணமே சமய வாழ்வின் அடிப்படையாய் அமைந்துவிடுகிறது. சமயம் வெறும் குறிகளும், அடையாளமும் அன்று. சமயம் என்பது இவற்றைக் கடந்து நிற்பது. குறிகள், அடையாளங்கள் ஆகிய ஒன்றையும் போற்றாமலே சிறந்த சமயவாதியாக வாழுமுடியும். இவை அனைத்தையும் மேற்கொண்டும் சமய விரோதியாய் வாழ முடியும். மனித மனத்தின் மாசை அகற்றி, பண்புடையவனாய், ஒழுக்கமுடையவனாய், பிறர்க்குப் பயன்படுவனாய் வாழ முற்படுவதே சமய வாழ்க்கையாகும். இவற்றிற்கு அப்பால் அனைத்தையும் கடந்து நிற்கின்ற ஒன்றை - கடவுள் என்ற ஒன்றை - மனத்தில் ஏற்றுக் கொள்பவனாய் வாழ்பவனே சமயவாதியாவான்.

பல்வேறு சமயங்கள் ஏன்?

எனவே, கடவுள், மனித வாழ்வு என்ற இவை இரண்டினிடையே உள்ள தொடர்பு, இவ்வாழ்விலிருந்து கடவுளை அடையும் நெரி என்பதை பற்றிப் புகட்டுவதே சமயம் என்படும் இதுவே, சமயம் எனில் பல்வேறு சமயங்கள் தோன்றவேண்டிய இன்றியமையாமை யாது என்ற வினா எழலாம். மக்கள் அனைவரும் ஒருபடியினராக இல்லையன்றோ? அவரவர்கள் வாழும் இடம், அதன் தட்ப வெப்ப நிலை, சுற்றுச் சூழ்நிலை என்பவற்றால் பாதிக்கப்படுவது ஒரு புறம். மேலும் இவை அனைக்கும் ஒன்றாக உள்ள நிலையில் வாழும் பல்வேறு மனிதரை எடுத்துக் கொண்டாலும் அவர்கள் வளர்ச்சி

யும் பல்வேறு படிகளில் இருக்கக் காணலாம். எனவே, இவர்கள் அனைவர்க்கும் ஒரே சமயம் பயன்படுமாறில்லை. ஆகவேதான், ஒவ்வொரு கருத்தை வலியுறுத்திக் கூறும் பல்வேறு சமயங்கள் அவ்வக் காலத்துக்கு ஏற்பவும் இடத்துக்கு ஏற்பவும் தோன்ற வாயின.

தமிழில் சமயம் :

இந்த அடிப்படையை மனத்துட் கொண்டு தமிழ்மொழியின் பரப்பைக் காண்டல் வேண்டும். பிற்காலத்தில் வேற்று நாடுகளில் தோன்றி இந்நாட்டில் குடிபுகுந்த கிறிஸ்தவம், இஸ்லாம் ஆகிய இரண்டும் தவிர, ஏனைய சைவம், வைணவம், சைனம், பெளத்தும் ஆகிய நான்கும் இம்மொழியில் மிகுதியான இடம்பெற்றுள்ளன. கிறிஸ்தவமும், இசலாமும் பிற்காலத்தே இந்நாட்டில் பரவினமையின் அதற்கேற்ற முறையில் குறைந்த அளவு இம்மொழியில் இடம் பெற்றுள்ளன.

ஓர் இன மக்கள் பேசும் மொழிக்கு மட்டும் இலக்கணம் வகுக்காமல் அம்மக்கள் வாழ்க்கைக்கும் இலக்கணம் வகுத்த பெருமை உலக மொழிகளுள் தமிழ்மொழி ஒன்றுக்கு மட்டுமே உண்டு. வாழ்வக்கு இலக்கணம் வகுத்த தொல்காப்பியம் வாழ்வ நடைபெறுவதற்கு நிலைக்களமா யுள்ள இவ்வுலகக்யே ஜந்து பிரிவுகளாகப் பிரித்து ஒவ்வொன்றிற்கும் ஒவ்வொரு கடவுளைக் கூறிச் செல்கிறது.

குறிப்பிட்ட ஒரு சமயத்தின் சாயல் பெறாமல் கடவுட் கொள்கை பற்றிப் பேசுதலின் தமிழரின் ஆதி நூல் என்று பேசப்பெறும் தொல்காப்பியத்தில் சமயம் இடம்பெறுகிறது எனக் காண்கிறோம். இதனையுத்துத் தோன்றிய திருக்குறளிலும் தனியொரு சமயத்தின் சாயல் இன்றிக்

கடவுட் கொள்கையும், சமயமும் பேசப் பெறுதலை அனைவரும் அறிவோம்.

இனி, இக்குறளுக்கு முன்னர் இருநாறு ஆண்டுகளின் இடைப்பட்டுத் தோன்றிய சங்க இலக்கியங்களில் கடவுள் கொள்கை யும், கடவுளர் பெயரும் விரிவாகப் பேசப்படுதலையும் அறியமுடியும். ‘நீல மேனி வால் இழை பாகத்து ஒருவன் இருநாள் நிழற்கீழ் மூவகை உலகும் முகிழ்த்தன முறையே’ (ஜங்குறு -1) என்ற பாடலிலிருந்து புறம், அகம் ஆகியவற்றில் ஆங்காங்கே கடவுட் பெயர்கள் பேசப்படுதலைக் காண்கிறோம். எல்லாவற்றையும் கடந்து நிற்கும் முழுமுதற் பொருளாயினும் அப்பரம்பொருள் கருது வான் அறிவின் எல்லைக் கேற்ப வடிவும், உருவந்தாங்கி நிற்கும் தனிப்பட்டவன் வழிபடு கடவுளாகக் (Personalised God) காட்சி தருவதைச் சங்கப் பாடல் அறி வறுத்துகிறது. ஆலைர் செல்வன், முருகன், திருமால், கொற்றவை என்ற பல பெயர்களில் பரம்பொருள் பேசப்பெறுகிறது.

சங்கப் பாடல்களுள் ஒன்றாய் பத்துப் பாட்டுள் திருமுருகாற்றுப்படை இடம் பெற்றிருப்பதும், எட்டுத் தொகையுள் பரிபாடல் இடம்பெற்றிருப்பதும் இத்தமிழ் மொழியில் சமயம் எந்த அளவிற்கு ஊடுருவி நின்றது என்பதை அறிவுறுத்தும். கடவுளைப் பற்றியே பேசும் மேற் கூறியவை தவிர, புறநானாறு போன்ற உதிரிப் பாடல்களிலும் தனிப்பட்ட கடவுளர் பெயர், இயல்பு போன்றவை பேசப்படுகின்றன.

‘நன்றாய்ந்த நீள் நிமிர்ச்சடை முது முதல்வள்’

(புறம் - 166)

‘கற்றுமிடற்று அன்னல்’ (புறம்-55)

என்பன போன்ற குறிப்புகள் இறைவனையும், புறம் 14, 16, 23, 120, 125 ஆகிய பாடல்கள் முருகனையும் குறிப்பிடுகின்றன. மேலும், அவனுக்குக் கோயில் இருந்த மையைப் புறம் 299-ஆம் பாடலும் இன்றும் தமிழர்க்குச் சிறந்த இடமான திருச் செந்தூரில் அன்றே முருகனுக்குக் கோயில் இருந்தமையை,

‘வெந்தலையுணரி அவைக்கும் செந்தில் வந்துவேள் நிலையே காழர் வியன்துறை’

(புறம் -55)

என்னும் அடிகளும் பேசிச் செல்கின்றன.

கடவுளுக்கும் மனிதனுக்கும் உள்ள தொடர்பையும், இறைவனிடம் மனிதன் வேண்டுவது யாது என்பதையும் பரிபாடலின் ஒரு பாடல் மிகச் சிறந்த முறையில் அறிவித்துச் செல்கிறது.

‘.....யானம் இரப்பவை

யாருஞம் யான்றும் யோகமும் அன்றை நின்பால் அருஞம் அன்பும் அறஞம் மூன்றும் உருள்கினர்க் கடம்பின் ஓலிதா ரோயே’

(பரிபாடல் - 5-80)

அந்தப் பழங்காலத்திலேயே இத்தமிழர் பயன்கருதி இறைவனை வழிபடும் காமிய வழிபாட்டை மறுத்துப் பயன் கருதாத வழிபாட்டை வேண்டி நின்றனர் என்பது விளாங்குகிறது. ‘அருஞம், அன்பும், அறஞம் மூன்றும் வேண்டும் என்று கடவுளிடம் வேண்டும். இத்தமிழர் சமய வாழ்க்கையின் உச்சிக்கே சென்றுவிட்டனர் என்று கூறினால் மிகையாகாது.

‘மாநிலம் சேவை யாகத் தூநீர்

வளைநூல் வளவம் உடுக்கை ஆக

விசிம்பு மெய்யாக திசை கையாக

பசுங்கதிர் மதியமாடு சூடற் கன்னாக

இயன்ற எல்லாம் பயின்று அகத்தடக்கிய

வேத முதல்வன் என்பு’ (நம்.1)

என்ற நற்றிணைப் பாடல் இவர்களது பரந்துபட்ட கடவுட் கொள்கையையும் அனைத்திலும் நிறைந்திருப்பவன் இறைவனே என்ற கருத்தையும் அறிவுறுத்துகிறது. இதே சங்கப் பாடல்களில் சுவர்க்கம், நரகம் என்பவை பற்றியும், இந்திர உலகம் போன்ற போக பூமிகள் பற்றியும் குறிப்புகள் வருகின்றன.

சமயக் கருத்துகள் கடன் வாங்கியவையா?

என்றாலும், இங்குக் காணப்பெறும் சமயக் கருத்துகள் இந்நாட்டிற்கே சொந்த மானவை என்பதை மற்றலாகாது. இமயம் முதல் குமரி வரை அறிந்திருந்த இத்தமிழர் ‘முத்தீ விளக்கில் துஞ்சும் வாற்கோட்டு

மேயறும் யாத்தியறும் போன்றே’

(புறம்-2)

என்று பாடனாலும் இவர்களுடைய சமயக் கொள்கை பிறநாட்டிலிருந்தோ, பிற பகுதிகளிலிருந்தோ கடன் வாங்கியவை அன்று. மேலும், சங்க காலச் சமயம் இறையுணர்வை வலியுறுத்தியதுபோலச் சடங்குகள், குறிகள், அடையாளங்கள் என்பவற்றை வலியுறுத்தவில்லை என்பதும் சிந்திக்கத்தக்கது. சமயம் என்பது வாழ்வின் வேறானதாய், வேண்டுமான பொழுது மேற்கொள்வதாய் அமைந்த ஒன்று என்ற கருத்தை அற்றைத் தமிழர் ஏற்கவில்லை என்றே தோன்றுகிறது.

இதனால்தான் இரண்டாம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய சிலப்பதிகாரம் எல்லையற்ற சகிப்புத் தன்மையுடன் எல்லாச் சமயங்களைப் பற்றியும், அச்சமயக் கடவுளர் பற்றியும் பேசகிறது. சிவபெருமான், திருமால், கண்ணன், பலராமன், கொற்றவை, முருகன், அருகதேவன் ஆகிய அனைவரையும் வேறுபாடற்ற நிலையில் பேச

வதுதான் சிலம்பின் தனிச்சிறப்பாகும். இத்தகைய சமய சகிப்புத் தன்மை இரண்டாம் நூற்றாண்டு முடியத் தமிழ் நாட்டில் நிலவி வந்தது எனலாம். முன்றாம் நூற்றாண்டை யொட்டிக் களப்பிரர் படையெடுப்பின் பின்னரே சமயச் சகிப்பற் ஒரு நிலை இவன் உண்டாயிற்று. களப்பிரர் வருவதற்கு முன்னரே கூட அருக, பெள்த சமயங்கள் தமிழ்நாட்டில் நன்கு நிலை பெற்றுவிட்டன எனினும் போராட்டம் தோன்றவில்லை. களப்பிரரும் அருகரே யாயினும் அவர்கள் இந்நாட்டில் கால் கொண்ட பின்னர் சமய மாறுபாடுகள் முகிழ்த்தன.

பூசல் தோன்றக் காரணம் :

சமனமும், பெள்தமும் களப்பிரர் வரவுக்கு முன்னும் தமிழ்நாட்டில் இருந்தன எனினும், பகைமைக்கு இடமில்லை. ஆனால், களப்பிரர் வரவின் பின்னர் சமயத்தின் பேரால் பூசல் தோன்றிற்று என்றால் என்ன பொருள்? அரசியல் போராட்டத்திற்குச் சமயத்தைப் போர்வையாகக் கொண்டனர் என்பதே பொருள். நூற்றுக்குத் தொண் ணாறு அரசியற் போராட்டங்கள் சமயத்தின் பெயராலேயே நிகழ்த்தப்பெற்றன. தமிழ் நாடும் இதற்கு விலக்கன்று. களப்பிரர் வருகைக்கு முன்னர்ப்பலவாய் சமயங்கள் நாட்டில் நடமாடினாலும் தம்முள் எவ்விதக் காழ்ப்புமின்றித் தமிழழ வளர்த்தன. அதைவிடச்சிறப்பொன்றும் உண்டு. வடநாட்டில் தோன்றிய சமனமும், பெள்த மும் தமிழ் நாட்டில் புகுந்தவுடன் இங்கு இயல்பாகவே தோன்றி வளர்ந்த சைவ, வைணவங்களோடு மாறுபாடின்றிக் கொண்டு கொடுத்துக் கொண்டன.

வேற்று நாட்டவர் வரவும், தங்களும் இந்த நல்ல கூழ்நிலைக்கு முற்றுப்பள்ளி வைத்துவிட்டன. சகிப்பற் ற தன்மையும்,

போராட்டமும், காழ்ப்பும் தமிழர்களிடையே கால் கொள்ளலாயிற்று. இந்த நிலை யைத்தான் மணிமேகலையில் முதன் முதலில் காண்கிறோம். ஒரு குடுகாரன் சமணத் துறவியை எள்ளி நகையாழியதாக மணிமேகலை பாஷ் செல்கிறது. காழ்ப்புக் காரணமாகப் பிறசமயத்தை எள்ளி நகையாடும் தீய பழக்கத்திற்கு வித்திட்ட பெருமை மணிமேகலையையே சாரும்.

சிலம்பின் காலம் வரைச் சமயம் மக்கள்வாழ்வில் ஊறி இடம்பெற்றுவிட்ட ஒன்றாயிருந்தது. மக்களை மாக்கள் கூட்டத்திலிருந்து பிரிக்கும் கருவியாகச் சமயம் அமைந்திருந்தது. அவர்கள் உணர்வில் இடம்பெற்றிருந்த சமயம் அவ்வனர்வின் வெளிப்பாடாகிய மொழி யிலும், இலக்கியத்திலும் இடம்பெற்றி ருந்தது. வாதத்திற்கும் போராட்டத்திற்கும் அங்கு இடமே இல்லை. உதாரணமாக ஒன்றைக் கூறலாம். மாடல மறையோன் கவுந்தி அடிகளாகிய சமணத்துறவிக்கு மதுரை செல்லும் வழியை விபரித்துக் கூறுகிறான். இன்ன இன்ன குளங்களில் (புண்ணிய சரவணம், பவகாரணி, இட்டசித்தி) மூழ்கினால், இன்ன இன்ன பயன் விளையும் எனப் பேசுகிறான். ஆனால், அதனை ஏற்றுக்கொள்ள விரும்பாத சமணத் துறவியார் மிகக் கண்ணியமாக அது தேவை இல்லை என மறுக்கிறார். சமயப் பூசலைக் காட்டாமல் கண்ணியத்துடன் ஒருவர் கருத்தை மறுக்கும் இந்த அளவுக்குப் பண்பட்டிருந்த சமயம் வாழ்வின் ஒரு பகுதியாக அமைந்திருந்தவரை இதே அளவு பண்பாட்டுடன் இலங்கிற்று. சமயம் என்பது அறிவின் துணைகொண்டு ஆயப்படுவதொன்று அன்று; உணர்வின் துணைகொண்டு அனுபவிக்கப்படுவது. இது கருதியேபோலும் ஞானசம்பந்தர்

‘ஏதுக்களானும் எடுத்த மொழியானும் மிக்குச் சோதிக்க வேண்டா’ சுடர் விட்டுள்ள எங்கள் சோதியான்’ (3-54) என்று கூறிப்போனார்.

அறிவினால் ஒன்றை ஆயும் வரை, ஆயும் அறிவு, ஆயப்படும் பொருள், ஆய்தலாகிய தொழில் என மூன்று பொருள் இருந்தே தீரும் இந்நிலை உள்ள வரை சமய அனுபவம் கிட்டாது. உணர்வு வழிப்பட்ட சமய அனுபவத்தில் அனுபவிப்பவன், அனுபவப் பொருள், அனுபவம் என்ற மூன்றும் அற்று அனுபவம் ஒன்றே எஞ்சும்.

சங்க இலக்கியம் முழுதும் உணர்வின் அடிப்படையில் தோன்றிய கவிதைகள். அதனால், அங்குச் சமயப் போராட்டத்திற்கு இடமில்லை. தீருக்குறள் அறிவின் அடிப்படையில் இயற்றப்பெற்றதாயினும், சமயத்தின் இந்தச் சிறப்பை உணர்ந்து, அதனை அறிவின் துணைகொண்டு ஆய முற்படாமல், உணர்வின் துணைகொண்டு ஏற்றுக்கொண்டு, அதனைக்கொண்டு செலுத்தும் வழிதுறைகளை மட்டும் கூறிச் சென்றது.

சங்கப்பாடல், சிலம்பு, குறள் என்ப வற்றுடன் சமய உணர்வு மங்கி அந்த கிடத்தில் சமய அறிவு வளர்லாயிற்று. இதன் பிறகு ஒவ்வொரு சமயத்தாரும் தத்தம் சமயத்தை நிறுவ அறிவின் உதவியையே நாடினர். இதன் உண்மையை அறிய அதிகத் தூரம் செல்ல வேண்டா. ‘ஏதுக்களானும், எடுத்த மொழியானும் மிக்குச் சோதிக்க வேண்டா’ என்று சமயக் குரவருள் ஒருவ ராகிய ஞானசம்பந்தரே கட்டளை இட்டி ருப்பவும், கைவர்கள் சிவஞானபோதம், சித்தியார் முதலிய அளவை நூல்களால் தம் சமயத்தின் பெருமையைப் பற்றசாற்ற

வேண்டிய கூழ்நிலை ஏற்பட்டது. உணர்வின் துணை கொண்டு, ‘பொருள் ஒன்று’ என்று உணர்வது போக, ‘அத்வைதம்’ என்பதற்கு அறிவின் துணைகொண்டு பொருள் காண முனைந்தனர். ‘இரண்டு அல்ல’, ‘இரண்டு தான்’ என்பன போன்ற வாதங்கள் தோன்றலாயின.

பக்தி இலக்கியங்கள் :

பழைய மரபில் நன்கு ஊரிய காரணத்தால் போலும் இந்தச் சமயப்பூசல்கள் தமிழில் அதிகம் பரவவில்லை. வடமொழியில் தடைவிடை நூல்கள் மலிந்திருப்பதுபோலத் தமிழில் இல்லை. தமிழ் மொழியைப் பொறுத்தமட்டில் அளவை களின் உதவிகொண்டு சமயத்தை நிறுவுவதைக் காட்டிலும் அகத்தே நிகழும் உணர்வுகொண்டே சமயத்தைப் பரப்பும் நூல்களே மிகுதியாகும். அதனால் தான் போலும், சமய இலக்கியம் என்ற பெயரில் பக்தி இலக்கியங்களே தமிழில் மிகுதியும் தோன்றின. உலக மொழிகளில் பக்தி இலக்கியம் என்று எடுத்துக்கொண்டால், தமிழ் மொழியின் அருகில் வரக்கூட எந்த மொழிக்கும் உரிமை இல்லை. இரண்டாவது இடத்தை ஹீப்ரு மொழியும், மூன்றாவது இடத்தைச் சமஸ்கிருதமும் பெறும். சிவஞானபோதம், சித்தியார் போன்ற ஒரு சில சாத்திரங்கள் தவிர சைவத்திலாகட்டும், வைணவத்திலாகட்டும் சாத்திர நூல்கள் குறைவுதான். வடமொழியிலிருந்து தமிழாக்கம் செய்யப்பெற்ற நூல்களும் சில உண்டு. தோத்திர நூல்கள் இத்துணை மிகுதியாகப் பெற்றுள்ளது. தமிழ்மொழி சாத்திர நூல்களை மிகுதியும் பெறாத காரணம் ஒன்றுண்டு என்று நினைக்கத் தோன்றுகிறது. அன்பு வழி யாலும், பக்தி நெறியாலும் மட்டுமே சமயத்தை வளர்க்கக்முடியும். விவகார

ஞானத்தாலும், வாதத்தாலும் சமயத்தை நிறுவ முயலாமே தவிர, வளர்க்க முடியாது. அறிவுக்கு அப்பாற்பட்ட ஒன்றை, அறிவின் துணைகொண்டு ஆயப்புகு வதைத் தமிழர் விரும்பவில்லை என்றே தோன்றுகிறது. இது கருதியபோலும்

‘அன்பும் சிவமும் இரண்டென்பர் அறிவிலார் அன்பே சிவமாவது யாரும் அறிகிலார்’

- (திருமந். 3059)

என்று பழைய திருமந்திரமும், அன்பமும் மிழுவுள் அக்கம்பும் மலையே அன்பமும் குடல் புகும் அரசே

- (அருட்பா)

என்று புதிய அருட்பாவும் பழைசாற்று கின்றன.

‘நங்கு நங்கு நினைவீர் நங்குளே புக்கு நிற்கும் யான்ளார்சுடைப் புன்னியின்’ என்று திருநாவுக்கரசரும்,

‘இழு இழு அகங் கரூந்து, கீச யாழியாழிக் கண்ணீர் மல்கி எங்கும் நாம்நாம் நாசிம்கா என்று.....’

(நாலாயிரம் - 2818)

என நம்மாற்வாரும் அருளிப்போயினர். நம் காலத்து வாழ்ந்த வள்ளலாரும் ‘நினைந்துநினைந்து) உனர்ந்து) உனர்ந்து வந்திழந்துவந்திழந் தன்பே நிறைந்து நிறைந்து) உற்றமுங்கள் ஸ்ரீதாலால் உடம்பு

நனைந்துநனைந்து) அருளமுதே நன்றியே ஞான

நடத்தாசே என்றுமிடம் நாயகனே என்று

வளைந்துவளைந்து) ஏந்துநூம்நாம் வங்மினுல கியல்ர்.

என்று அன்பின் வழியினாலன்றிச் சமய வாழ்க்கை கைகூடாதென்றும், இறைவனை அடைய முடியாது என்றும் கூறினர்.

சமயமின்றித் தமிழில்லை:

இந்த அடிப்படையை மனத்துட் கொண்டு பார்த்தால், தமிழ்மொழியில் சாத்திரங்கள் அதிகம் தோன்றாமல் தோத்திரங்கள் அதிகம் தோன்றியதற்கு உரிய காரணத்தை ஒருவாறு அறியமுடியும் என்றாலும் தமிழில் தோன்றிய பேரிலக்கியங்கள் அனைத்தும் சமயத் தொடர்புடனேயே உள்ளன என்பதை மற்றதலாகாது.

பிறமொழிகளில் பல்வேறு துறைகளில் இலக்கியம் உண்டு; அவற்றுள் சில சமயம் பற்றியும் இருக்கும். ஆனால், இத்தமிழ் மொழியில் இலக்கியம் என்ற பெயரைப் பெறக்கூடியவை அனைத்துமே சமயத் தொடர்புடையனவாய் இருத்தல் அறிதற் குரியது. சமயத் தொடர்பற்ற நூல்கள் தமிழிலும் தோன்றியிருக்கலாம். ஆனால், அவற்றிற்குக் காலத்தை வென்று நிலை பெறும் வள்மை இல்லைபோலும். எனவே, அவை இன்றுவரை நின்று நிலவில்லை. பேரிலக்கியங்கள் ஒரு புறம் இருக்கச் சிற்றிலக்கியங்களாகிய பின்னைத்தமிழ், குறவஞ்சி, பள்ளு, உலா ஆகியவையுங் கூடச் சமயத் தொடர்புடையனவாகவே அமைந் துள்ளன. ஆதலால்தான் ‘சமய மின்றித் தமிழில்லை’ என்று கூறுவது பொருள் பொதிந்த மொழியாக அமையக் காண்கிறோம்.

சாங்ககால இசை

பண்ணாராய்ச்சி வித்தகர்
குடந்தை ப. சுந்தரேசன்

இசையின் தோற்றுவாய் :

பழந்தமிழ் மொழியின் ஒப்பற்ற இலக்கணத்தைத் தெளிவறக்கூறும் தொல் காப்பியம் முன்கூறும் எழுத்திகாரத்திலேயே நூன்மரபு பகரும் இறுதி நூற்பா,

“அளமிறந்து வழிர்த்தலும் ஓற்றிசை நீடலும்
உளவென மொழிய இசையாடு சிவணிய
நரம்பின் மறைய என்மளால் புலவர்”

(தொல். நூற்பா. 33)

என்ற வகையில் பரந்துபட்ட இசைத்தமிழ்க் கலையின் வளர்க்க நூட்பத்தினைச் சுட்டிக் கூறிவிட்டது. இம் முறை ஓராற்றால் தொகுத்து உணர்த்துதலாயிற்று.

இசையொடு சிவணிய நரம்பின் மறைய, எனுமிடத்து, இளம்பூரணர், குரல் முதலிய ஏழிலையோடு பொருந்திய நரம்பினையுடைய யாழினது இசை நூற்கண்ணும், என உரை கூறினார். இசை நூலாசிரியரும், முதல் நூலாசிரியர் தாமே என்ற குறிப்பும் இருப்பதால் இசையின் தோற்றுவாய் தமிழகத்தில் எத்துணையோ ஆயிரமாண்டுகளுக்கு முந்திய காலத்து என்பது வெளிப்படை. பண்டைய பாண் பெருமக்களே இசைத்தொழில் வல்லு நர்களாகத் திகழ்ந்தனர்.

பண்டைய தமிழ்நாட்டு இசைத்தமிழ், தமிழிசை அல்லது பொதுவான இசைக்கலை காலச்சுழியையில் பலவாகப் போற்றியும் போற்றாதும் பெருகி, அருகி மாற்றத்துடன் எத்தகைய நிலையிலோ தமிழ் மக்களிடையேயிருந்து வருவதும் இக்காலத்தில் எல்லாவற்றிலும் வெளிப்படை. உயர்தனிச்

செவ்விசை, நாடக இசை, நாட்டுப் பாடல்களின் இசை, கருவிகளின் இசை என யாவும் இக்காலத்தும் தமிழ்நாட்டில் இருப்பவையே.

உயர்தனிச் செந்தமிழ் மொழியின் எழுத்துக்களில் உயிரும் மெய்யும் நீண்டு ஒலித்தல் யாழ் நூல் இடத்தன என்றார் நச்சினியார்க்கினியர். நரம்பு என்பது சூகுபெயரால் யாழினை உணர்த்தும் என்றும் கூறினர். இசைக்கு இன்றியமையாதது கருவிகளே; ஒலிகளை ஒழுப்பி நிலைக்கச் செய்வதில் கருவிகள் புகழ் வாய்ந்தனவாம் என்பர்.

குழற் கருவிகள் :

உலகில் தின்ம, நீர்ம, நொய்மங்களாகிய சடப்பொருள்களின் வழியாகத்தான் ஓசை பராவும் என்பதும், ஓசையானது பவனத்தி நூடே சிற்றலைகளின் வடிவமாகப் பராவும் என்பதும், அன்றும் இன்றும் என்றும் இயற்கையென்பதை அறிஞர்கள் அறிந்து கூறிவிட்டனர். இயல்பாகவே காடுகளில் விளைந்து முற்றியுள்ள மூங்கில்களில் தும்பிகள் துளையிட்டு அதனாடே காற்று செல்லுகின்ற காலத்து ஏற்படும் ஒலியை மக்களாறிவினாற் கண்ணுணர்ந்த இயற்கை முறைமையை நன்குணர்ந்த கபிலர் (சங்ககாலப் புலவர்) குறிஞ்சி முறை பாடுங்கால்,

“ஆடமைக் குயின்ற அவிர்துளை மருங்கில் கோடை யவ்வளி குழலிசை யாக”

(அகம் 82)

என்று குறித்துப்பாடனார். குறிஞ்சி நில மூங்கில்களில் இயல்பாகவே துளை களை இட்டவை வண்டினாங்களில் ஒரு வகையான தும்பிகளே என்பதை, மூல்லையுங் குறிஞ்சியும் முறைமை திரிந்தாங்கு பாலையென்பதோர் படிவம் கொண்டதறிந்து பாலை பாடிய எயி னந்தை மகனார் இளங்கீரானார்,
“நூடமைத்தும்பி குயின்ற அகலா அந்துளை கோடை முகத்திலின்” (அகம் 225)

எனத் தெளிவுறப் பாடனார்.

அவ்வாரே தும்பிகளால் இயல்பானே துளைக்கப்பட்ட (மூங்கில்களின்) கழை களின் வழி எழும் ஓரே வழி ஒலி வகை களை, அன்றாடம் கானில் ஆநிரைகளை மேய்க்கச் சென்று திரும்பும் (பகர் பொழுதில் ஆங்கே தங்கியின்புறும்) மூல்லைநிலத்து ஆயர் பெருமக்கள், நன்கு செவிப்புலனால் கேட்டுக் கேட்டு, ஓர்ந்தோர்ந்து, உனர்ந்த அதன் நினைவின் விளைவாக, தாங்களும் சின்னங்சிறு கழைத்தண்டுகளை நிறுக்கி யெதுத்து, முதலில் வாய்வைத்து ஊதும் ஊது துளை மட்டுமுள்ள சிறிய பெரிய கருவி களாக்கினர். அவையே பின்னர் தூம்பு வகைகள் எனக் கூறப்பெற்றன. அவை கழை வளர் தூம்பு எனச் சிறப்பிக்கப்பெற்றன. தூம்பு என்ற கருவியின் அல்லது அச் சொல்லின் பொருளை, உள்ளுப் பொய் யானது துளை, குறுவங்கியம் நெடுவங்கியம், பெருவங்கியம் எனவும் தூம்பு என்ற கருவி ஒன்று இளியென்ற பண்ணோசையை உடையது என்றும், இன்னும் பலவித்தும் ஒல்லும் வகையில் சங்ககாலப் புவைர் களால் நன்கு தெளிவுறுத்தப்பெற்றன.

பின்னர் அவ்வாயர் மக்கள் தூம்பிகளை ஊதி ஊதிப் பழகிய காலத்து, கருவியைப்

பிடித்துள்ள கைவிரல்களை வைத்து அடைத்துவிடத் தக்கவாறு விரலுளர் துளையுள்ள கருவிகள் பலவற்றையும் ஆக்கி ஊதி மகிழ்ந்தனர். அவற்றால் ஊதப்படும் நிலை ஒலிகளின் வலிவ மெலி வையும் ஊதுகின்ற முறைமையில் காற்று கொடுக்கும் வகையானும், விரலுளர் துளைகளை அடைத்து விடுகின்ற பெற்றி மையானும் தெளிவுறக் கேட்கத் தக்கவையாயின. அக் கருவிகளே குழல், குழல் வகை, குழற்கருவிகள் என்றெல்லாம் கூறப் பெற்றன. அவை பல தமிழகத்தில் மூல்லை நிலத்து ஆயர் மக்களே முதன் முதல் குழற்கருவியைக் கண்டனர் என்னும் வரலாற்றினை, பெரும்பாணாற்றுப் படையில் கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணார்,
“செந்தீத் தொட்ட குந்துளைக் குழல்....”

என எடுத்தக் காட்டனார்.

இத்தகைய குழற்கருவிகளும் ஜம்புழைக் குழல், ஏழ்புழைக் குழல் என இருவகைகள் என்பதை “மலைமழை ஏழ்புழை ஜம்புழை யாழிசை கேழ்த்தன்ன” என்று நல்லந்துவனார் பாடனார். (பரிபாடல்-8) இப்பகுதிக்கு உரை, ஏழ துளையான வங்கியத்தும் ஆந்து ஜளயான வங்கியத்தும் யாழினும் பிறந்த இசைச்சுருதியைத்து எனக் கூறப்பட்டது. இவ்வங்கியத்துள் ஜம்புழைக் குழலே முந்தியது. ஏழ்புழைக்குழல் பிந்தியது. இவையும் பலவே. மிக்க பிற்காலத்திய வகையில் தமிழகத்தில் விளங்கிய ஏழ்புழைக் குழலின் இலக்கணம் பொதுவான முறையில் அடியார்க்கு நல்லாரால் நன்கு விளக்கப்பட்டுள்ளது.

யாழிக் கருவிகள் :

பத்துப்பாட்சில் (பெரும்பாணாற்றுப்படை) கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணாரே, செந்தீத்

தொட்ட கருத்துளைக் குழல் கண்ட ஆய்ரமகனே முதன் முதல் வில்யாழ் எனுங் கருவியையும் தன் பேரறிவினால் ஆக்கிக் கொண்டான் எனவும் கூறினார்.

“குழின், இந்தீம்பாலை முளையிற் குமிழின் பழற்கோட்டுத் தொடுத்த மற்புி நாம்பின் வில்யாழ் இசைக்கும் விரலூறி குறிஞ்சி”

என்பதே அப்பகுதி. சங்ககால இசைக்கு ஆதி யாழ்க்கருவி, வில்யாழே என்பது விபுலாநந்த அடிகளார் கண்ட உண்மை.

வில்யாழ் என்ற கருவிகள், குறிஞ்சி நிலத்தவர் கையிலிருந்த வில்லின் நாணைவிலி கேட்ட உணர்வினால் எழுந்தவை எனக் கூறுதல் உண்டு. வில்யாழின் நாம்புகளைக் குழற் கருவியை அறிந்தோன் ஊதி ஊதிக் குழலொலிக்கேற்ப, யாழ் நாம் பொலி ஒத்திசைக்கத் தக்கவாறு நெடுமையாகவும், குறுமையாகவும், மிகவும் நுண்ணிய வகையில் வலித்து முடுக்கிக் கட்டி தெறித்தற்றந்தான்; அல்லது தெளித்து அறிவான் என்ற வழக்கு முறையை உவமையாக எடுத்தாண்டார், நரம்பின் தீங்குரல் நிறுக்குங்குழல் போல் எனச் சேரமான் பாலைபாடிய பெருங்குங்கோ.

ஆகவே, யாழ்க் கருவிகளில் நாம் பழைதிகள், குழற்கருவிகளை ஊதி எழுப்பிய ஒலி வகைக்கேற்ப வரையறை செய்யப் பெற்றதால் யாழ்க் கருவி களுக்கு முந்திய கருவிகள் குழற்கருவி களோயாகும். யாழ்க் கருவிகளும் சிறு பான்மை, பெரும்பான்மை எனப்பல வகைப்படும். “நரம்பின் இனிய இசையைத் தானத்திலே நிறுத்தும் வங்கியம் போல” என்பார் உரைகாரர். குரல், யாழ் அதாவது குழல் வகை, யாழ் வகை என்ற இரு

வகைக் கருவிகளே சங்ககால இசைக் கருவிகள். முறைபிறழாது இயல்வகையில் வைப்பு முறையாகக்கூறுமிடத்தும் குழலினிது யாழினிது எனவும், குழல் வழி நின்றது யாழே எனவும், குழலொலி யாழெலாலி எனவும்கூறப் பெற்ற வழக்கு முறைகளையும் நன்குணரலாம். குறிஞ்சி யாழ், முல்லையாழ், பாலையாழ், மருத யாழ், நெய்தல்யாழ் அல்லது விளரியாழ் என்ற கருவிகளும் மற்றும் பேரியாழ் பின்னு மகரஞ் சகோடமுடன் (செம்முறைக் கேள்வி) சீர்பொலியுஞ் செங்கோடு செப்பினார் - தார் பொலிந்து மன்னுந் திருமார்ப வண்கூடற்கோமானே பின்னு முளவே பிற என்றும் ஓர் இடத்தில் கூறப்பட்டதால், யாழ்க்கருவிகள் பல என்பது தெற்றெனப் புலப்படும். யாழ் உறுப்பு முதலானவற்றின் விளக்கங்களையாழ், நூலிற் காணலாம். ஆராய்ச்சி உணர்வு படைக்கும் அறிவை இயல்பானும் பன்மொழிப் புலமையானும் கொண்ட அருட்சிரு விபுலானந்த அடிகளார், யாழ் நூலில், “இடையனமைத்துக் கொண்ட வில்யாழ் ஏழ நரம்போடு கூடிக் குறிஞ்சிப் பன் வாசித்தற்குத் தகவுடையதாக இருந்தது. அதற்கு முன்ஜந்து நரம்போடு கூடிய கருவியும் இருந்திருக்க வேண்டும். அவ்வாறு கொள்வதற்கு ஆதாரம் நமக்குப் பரிபாடலிலே கிடைக்கிறது. எட்டாம் பரிபாடலிலே ஏழ்புழை, ஜம்புழை என வருவன், ஏழ துளையுடைய குழற் கருவியையும், ஜந்து துளையுடைய குழற் கருவியையும் குறிப்பன. ஜந்துதுளைக் கருவியே முன்னர் உண்டாயிருக்க வேண்டும். அதனோடுகூட ஜந்து நரம் புடைதாய் வில்யாழ் போன்ற அமைப்பினை உடைய கருவியும் தோன்றியிருக்கலாம்” எனக் குறித்தார். மேலும் அவர் “ஆடவர்

குரலினனயாத்த தாரம் மகளிரது குரலினனயாத்த குரல் எனுமிவற்றோடு உழை, இளி, துத்தம் என்னும் மூன்றும் கூடிய ஜந்து நரம்புகளுமே முதலில் உண்டானவை” எனத் தெளிவாகவும், இசைக் கணித முறைமையாலும் கூறிப் போந்தார். அவரே யாழ்நால் பக்கம் 41-இல், “கடைச் சங்க காலத்திலும் அதற்கு முன்னாந் தோன்றிய சான்றோர் செய்யுட்களினுள்ளே வில்யாழும். சீறியாழும், பேரி யாழுமே குறிக்கப்பட்டு இருக்கின்றன. சுகோட யாழும் (செம்முறைக்கேள்வி) மகர யாழும், செங்கோட்டி யாழும் சிலப்பதிகாரத்திலும், மணிமேகலையிலும், பெருங்கலையிலும் சீவக சிந்தாமணியிலும் காணப்படுவே” நுணுகியாராய்ந்து அளவை முறைப்படி அறியப் பெறும் கருவியறிவு இசைக் கலைக்கு மிகவும் வேண்டற்பாலதாகும். ஜம்புழைக் குழல், ஏழ்புழைக்குழல் வழி இசை கண்டுணர்ந்த தோற்றுவித்த யாழ்க் கருவிகள், ஜந்து நரம்புடையவில் யாழ்க் கருவி முதல் ஆயிரம் நரம்புகளைக் கொண்ட யாழ்வரை இருந்ததாகச்சங்க கால இலக்கியங்கள் குறிக்கின்றன. நிற்க; இனி இசைகளைப் பற்றி அறியலாம்.

முதலைந்திசை :

ஜம்புழைக்குழல் வழியும் ஜந்து நரம்புடைய வில் யாழ் வழியும் எழுந்த ஒலிகள், எழும் ஒலிகள் இயல்பாகவே அக்கால வழக்கு முறையானும் இக்கால இசைக் கணித முறையானும் எவ்வாறு இருந்தன? இருப்பதியல்பு, என்பதை யாழ் நூலில் விபுலானந்தர் மிகத்தொன்மை யான முறையில் எடுத்துக்காட்டி நிறுவினார்.

தார நரம்பே முதலிற் தோன்றிய தென்பது பழந்தமிழிசை நூற்றுணிவு.

அருள் ஒளி

தலையின தாரஞ் செய்யுந்தாரம், இவற்றுள் முற்றோன்றியது தாரம் என்ற சொற்கள் சங்ககால இசையில் முதலிசை “தாரம்” என்பதேயென நன்கு வலியுறுத்தும்.

தாரம், குரல், துத்தம், உழை, இளி என்ற ஜந்திசைகளுமே முதலைந்திசைகளாகும்.

ஜந்து நரம்புகளும் மேற்றானத்துத் தாரமும்பின்வருமாறு அமைந்து நின்றன. தாரம் குரல் துத்தம் உழை இளி தாரம்

81	72	64	54	48	40	1/2
----	----	----	----	----	----	-----

எண் கள் நரம் பின் நீளத்தினைக் குறிப்பன. இவற்றின் அதாவது நரம்பு நீள விகிதவெண்கள், நீள விகிதங்களின் தலைப்பின்கீழ்ப் பின்னங்களாய் அசை வெண் விகிதங்கள், அதன் பிரிப்புக்கணித முறை என்ற முடிபுகளைத் திரட்டி வைக்கக்கிடைப்பது,

$\frac{9}{8}$	$\frac{9}{8}$	$\frac{32}{27}$	$\frac{9}{8}$	$\frac{32}{27}$
---------------	---------------	-----------------	---------------	-----------------

என்ற வகையில் அந்தந்த இசையின் அலகு முறைகளையும் நன்கு விளக்கினால் நம் விபுலானந்தர். பழக்க முறையும் அதுவே.

முதலைழிசை :

மேலும் அவரே, இதேயளவில் துத்தத் திற்கும் உழைக்கும் இடையே தோன்றிய கைக்கிளையும், இளிக்கும், தாரத்திற்கும் இடையே தோன்றிய விளரியும் சேர, அதன் பெயர் முறை அலகு நிலையாவும், தாரம் குரல் துத்தம் கைக்கிளை உழை இளி விளரி

0	4	8	12	13	17	21
---	---	---	----	----	----	----

எனவமைந்த பழையநிலையையும் புதிய கணித முறையில் காட்டிவிட்டார். இவ்வமைப்பு முறையே சங்ககால

முதலைந்திசை, முதலேழிசை இவற்றின் ஒலிப்பகுதியாகும்.

இசையொலி முறையை இக்காலத் தாரும் அறிந்து கொள்வதற்கு அலகறிவு இன்றியமையாததே. அளவிடுங்கருவி அலகதுவாகும். அலகு, சுருதி, மாத்திரை என்பன ஒரு பொருட்களாவி.

ஆசான் திறம் :

முதலைந்திசை தாரம், குரல், துத்தம், உழை, இளி என நின்றதால் அதன் தொகுதியைத் தாரம் என்றே கூறப்பெற்று அதனைப் பண்ணிப்படுத்திய தொழில் முறைக்குத் தாரப்பன் என்றே பெயரும் அமைக்கப் பெற்றது. இதுவே இசைத் தமிழ்க் கலைக்கு நரம்பின் மறைக்கு முதற்பண்ணாக பெற்றிமையில் ஆசான் எனவும் கூறப்பெற்று ஜந்திசைகளையே உடைமையினாலே திறம் என்ற சொல் சேர்த்து ஆசான் திறனும் எனவும் அமைக்கப்பெற்று, தாரத்திசைக்கு உயிர்க் குறியீட்டைமுத்து “ஆ” ஆதலால் ஆதாரம் ஆதாரப் பன் எனவும் காலநிலையில் குறிக்கப் பெற்று, தாரத்திற் கேட்டிய மெய்க்குறி யீட்டு எழுத்து “கா” ஆதலால் கா + தாரம், கா எனும் குறியீட்டைமுத்தினை உடைய தாரம், காவாகிய தாரம், காவாந்தாரம், காந்தாரம் எனக் கூறப் பெற்றது. ஆசான் திறம் என்ற பெயரே சங்ககாலப் பெயர்.

சிலப்பதிகாரம், புறஞ் சேரியிறுத்த காதையில் இளங்கோவடிகள்,

“ஆசான் திறத்தின் அமைவர்க் கேட்டு பாடற் பாணி யளவனு....”

எனக் குறிப்பிடுவதை நன்கறிய லாம். செங்கோட்டி யாழிற்கு நரம்புகள் ஏழே யாம் ஏழு நரம்புடைய கருவியில் முதலைந்

திசையின் முதற்பண்ணைக் கோவலன் இசைத்தான் என்பது கருத்து. இப்பண் பற்றி அரும்பத உரையாசிரியர், ஆசான் திறம், காந்தாரம். ஆசானென்று ஒரு பண் ணிற்குப்பேராகவும் இசைத் தமிழிற் கூறுப எனக் கூறியதோட் மைந்தார்.

அடியார்க்கு நல்லாரோவெனில், ஆசான் சாதி நால்வகையாவன. ஆசானுக்கு,

“அக்சாதி காந்தாரம்

புற்சாதி சிகண்டி

அருகுசாதி தசாக்கிரி

வருகுசாதி சுத்தகாந்தாரம்”

எனக்கொள்க என்றெடுத்துக்காட்டி “பண் நூற்று மூன்று; அவை நால்வகைப்படும். பண், பண்ணியற்றிறம், திறம், திறத்திறம் என; அவற்றுள் இது திறங்கூறிற்று” எனத் தெளிவுபடுத்திவிட்டார். இச்சீரிய உரைப் பகுதியால் முதல் ஜந்திசையின் முதலமைப் பாம் தாரப்பன், ஆசான் திறம், காந்தாரம் என்ற பெயர்களில் வழங்கி வந்தது என்பதும் எத்துணைத் தெளி வாகிறது எனப் புரிந்து கொள்ளலாம். அன்றியும் அவர், ‘செந்திறம் புரிந்த’ எனு மிடத்துத் ‘தன் பண்ணியல் அத்திறமாய்த் தனக்கின மான செந்திறத்தோடு புரிந்த வென்க’ எனவும் கூறி, என்றது, பண், பண்ணி யற்றிறம் (பண்ணியம்), திறம், திறத்திறம் என்னுமிகவ, சம்பூரணம், சாடவம், ஒளடவம், சதுர்த்தமென வட மொழிப் பெயரானும் இவை வழங்கும். அவற்றுட் செந்திறம் என்றவாறு” கூறி விட்டார்.

இவ்வரையால் பண் என்றால் ஏழிசை களை உடையது எனவும் பண்ணியற்றிறம் என்றால் ஆறு இசைகளை உடையது எனவும், திறம் என்றால் ஜந்து இசைகளை உடையது எனவும், திறத்திறம் என்றால்

நான்கு இசைகளை உடையது எனவும் நன்கு புலப்படுவது அறியலாம். இவ்வரைப் பகுதியாலும் ஆசான் திறமான காந்தாரம் ஜந்து இசைகளையே உடையது என்றும் செந்திறம் என்ற பண்ணும் ஜந்திசைகளையே உடையதென்றும் மிகவும் ஜயமின்றித் தெளிவாகிறது.

பிறபண்கள் :

இவ்வாறாகிய ஜந்திசைகளைப் பத்து நரம்புடைய வில்யாழில் இசைத்துக் காணக் காண, பண்டைய தமிழ் மகனுக்கு ஏற்பட்ட நுண்ணறிவு ஒன்று; அதுவே பத்து நரம்புகளில் முதலில் இருந்து ஒவ்வொன்றாய் விட்டுவிட்டறிந்து ஒரே பண் ஜந்து பண்ணாகும் தன்மையை ஜந்திசையில் வெவ்வேறாக அறிந்த அறிவே யாகும் அந்தப் பேரிலு இன்றைக்கும் இசை நூல் வல்லார்மாட்டு மிகவும் எளிமையாக இருந்துவருவதேயாம். அந்திலையில், முதலைந்திசையை, குரல் முதலாக அதாவது இரண்டாம் நரம்பு முதலாக இசைக்க வேறொரு பண் தோன்றும். அது குரல் துந்தம் உழை கீளி தாரம்

0 4 9 13 18

என நின்று முன்பிருந்தவாரே அலகு களைக் கொள்வதால், முதல், இரண்டு, மூன்று, நான்கு, ஜந்து என்ற இடங்கள் மாறிவிட்ட தால், தாரப்பண்ணே வேறொரு பண்ணாயிற்று. இப்பண்ணிற்கே குரற் பண், செந்திறம் என்றும் பெயர்; அதுவே சங்காலப் பெயர். பிற்காலத்தில் இப்பண்ணைச் செந்துருத்தி என்றனர். இதனலகிசைகள், இக்கால முறையில் ஷட்ஜம், சதுச்ருதிழபம், சுத்தமத்யமம், பஞ்சமம், கைசிகி நிளாதம் என நின்று மத்யமாவதி இராகமாதலை நன்கு புரிந்து கொள்ளலாம்.

அருள் ஒளி

இயல்பாகவமைந்த ஜந்திசைகளில் முதலிசை விட்டு இரண்டாமிசை முதலாக எடுக்க, ஒரு புதிய பண் தோன்றுவதை அறிந்த அறிஞன், பின்னரும் ஒவ்வொன்றை யும் நீக்கி இசைக்க, மற்ற மூன்று இசைகளுக்குரிய மூன்று வேறு பண் களை அறிந்துவிடலாம் என நினைப்பது இயற்கை அறிவின் விளக்கமாகும். அந்திலையில் தாரப்பண்ணையே துத்தம் முதலாக எடுக்க அதாவது குரற் பண்ணை இரண்டாமிசையிலிருந்து இசைக்க.

துந்தம் உழை கீளி தாரம் குரல்

0 5 9 14 18

பண்டைய தாரப்பண்ணின் அலகு நிலை மாறாதே நின்றும், மூன்றாம் பண்ணாக வேற்றுரு எய்தியது. ஒவி நூற்பகுதியில் இவை யாவும் பெரு விந்தையாக உணரப்பெறுவனவேயாம். இப்பண்ணைத் துத்தப்பண் என்றனர்; அதுவே சங்காலப் பெயர். பிற்காலத்தார் இந்தளம் எனவும் வடுகு எனவும் கூறினர். இதனலகிசைகள், தற்கால முறையில் ஷட்ஜம், சாதாரண காந்தாரம், சுத்தமத்யமம், சுத்ததைவதம், கைசிகிநிளாதம் என நின்று இந்தோள ராகம் ஆன தன்மையை அறிந்து மகிழலாம். இந்நுண்மையைச் செவ்வனேயறிந்த தெய்வச் சேக்கிழார்,

“முறையால்வரு மதுந்துடன் மாழி

(இந்தளம் முதலில்

குறையாறிலை மும்மையாட கூடுங்கிழுமையினால்” என, இப்பண்ணின் தோற்ற முறைமையை விளக்கிக் கூறியருளினார்.

முதலேழிசை :

தாரம், குரல், துத்தம், கைக்கிளை, உழை, இளி, விளரி என்ற அமைப்பே முதலேழிசையின் முதல் அமைப்பாகும்.

இவ்வமைப்பினன் ஏழிசை நரம்புகளின் நரம்பு நீளங்கள், நரம்பு நீள விகிதங்கள், அசைவெண் விகிதங்கள், அசைவெண்கள், அதை நீளங்கள் என்றும் இவற்றை அட்வவணைப்படுத்தி இடைவிகிதம் கணித்த விப்பாலனந்தர்,

தாரம் கூல் துந்தும் கைக்கிளை உழை கிளி விளாரி

0 4 8 12 13 17 21

எனத் தெரிநிலையில் வகைப்படுத்தினார். இவ்வமைதியும் முதலைந்திசையோடு நான்கு நான்கு அகாகவே பண்டை நிலையில் அறியப்பெற்றதே.

துந்தமிருந்து நான்காமலகில் கைக் கிளையும், இளியிருந்து நான்காமலகில் விளாரி இசையும் தோன்றவே முதலைந் திசை முதலேழிசையாயின. இவற்றின் முதற்றொகுதி (மேலே குறித்தது) மேற் சொம் பாலை எனக் கூறப்பெற்றது. பண்டைய ஓரேழ் பாலை (சங்ககால இசைத்தமிழ்ப் பாலையேழு) என்ற தொகுதியில் முதற்பாலை இதுவே.

இவற்றின் அகிசைகளை இக்கால முறையிற் கூறினால், ஒட்ஜம், சதுச்சுரு திருஷபம், அந்தரகாந்தாரம், பிரதிமத்யமம், பஞ்சமம், சதுச்சுருதி தைவதம், காகலி நிளாதம் என அமைந்தால், பிற்காலத்தார் மேசகல்யாணி ராகம் எனக் கூறினர்; அதாவது கல்யாணி ராகமாவதை அறிந்து கொள்ளலாம்.

முதலைந்திசையை ஒவ்வொன்றாக நீக்கி எடுத்து இசைப்படே போன்று இவ்வேழிசையிலும் ஒவ்வொன்றை நீக்கிக் காண வெவ்வேறு பாலைகள் தோன்றுவ தில்லை. ஏழிசை நிரலை மூன்று நிலையாக இருபத்தியொரு நரம்புகளில் அமையத்தக்க

வாறு பேரியாழ் என்ற கருவியில் கட்டியதைத் தமிழிலக்கியங்கள் சிறப்புறுக் கூறுகின்றன.

ஜந்தினை நிலைங்களில் யாழும் அவற்றின் திறனும் :

ஏழும் ஜந்தும்பன்னிரண்டாகிய இசை நிலைகளை இராசி வட்டத்தில் வைத்து, அரியிடைத் தாரம் அணைவறுக் கொளலே, என்ற பழைய அமைப்பின் வழி சிம்ம ராசியில் முதல் நரம்பாய் தாரம் என்ற இசையை வைத்து, வலவோட்டாகவும், இடவோட்டாகவும் கணித்துச் சங்க காலத்தார் (இசைப்பாணர்கள்), ஏழு பாலையைப் பன்னிரு பாலையாக்கினர். இப்பாலைகளின் முதலைமைப்பாகிய சிங்கப்பாலை,

0 1 4 5 8 9 12 13 14 17 18 21 22

என அலகு நிலைகளைக் கொண்டு நிற்கும். பேரிசைகள், கிளைமுறையில் தோன்றுபவை; சிற்றிசைகள் நட்புமுறையில் தோன்றுபவை. ‘சிலப்பதிகாரம் வேனிற் காதையுரையிலே’ அந்தரம்ஜந்தும் நீக்கி உறழ்ந்து கண்டுகொள்க, என்று ஏழப்பெரும் பாலை பிறக்கும் முறை கூறப்பட்டாதலின், அந்தரரம் ஜந்துஞ்சேர்த்து உறழுமிடத்துப் பன்னிருபாலையும் பிறக்கும் என்பது தெளிவாகின்றது என விப்பாலனந்தரின் இசைக்கணிதமுறை, பன்னிருபாலைப் பொது உருவத் தலைப்பில் பேசுகிறது. மேலும் இவற்றின் விதிமுறைகளை யெல்லாம் இக்கட்டுரையிலே விளக்க இயலாது எனவும் அறிக.

பன்னிரு பாலையைன் உருத் தொண் ணாற்றொன்றும் பன்னிரண்டுமாய் ப் பண்கள் நூற்றுமூன்றாதற்குக் காரணமா மெனக் கொள்க; என்றே உரையாசிரியர்

இருவரும் (அரும்பதவரைகாரர், அடியார்க்கு நல்லார்) சிலப்பதிகாரம் அரற்கேற்று காதை யாழாசிரியர் அமைதியுள் கூறு கின்றனர். இவ்வேழு பெரும்பாலையினையும் முதலெடுத்து நூற்றுமூன்று பண்ணும் பிறக்கும் என அடியார்க்கு நல்லார் தனித்து வேனிற்காதை உரையினுள் ஒள் கூறினார். நூற்று மூன்று பண்களின் பெயர் முறை தெரியவருமாறு அவற்றையெல்லாம் செவ்விய முறையில் யாழ்நூலில் எழுதிப் பாதுகாத்த பெருமை விபுலாநந்தப் பெருந்தகைக்கே உரியது. தாரத்துழை தோன்றப் பாலை யாழ், பாலை யாழ் என்ற கருவியில் அரும் பாலைக்குரிய நரம்பமைதிகளை முதல் நிலையாகக் கட்டப்பெற்றன.

தன்குரல் ஓரும் உழை தோன்றக் குறிஞ்சி யாழ், குறிஞ்சியாழ் என்ற கருவியில் செம்பாலைக்குரிய நரம்பமைதி களை முதல்நிலையாகக் கட்டப்பெற்றன. நேரே இளி குரவிற்தோன்ற மருதயாழ்; மருதயாழ் என்ற கருவியில் கோடிப் பாலைக்குரிய நரம்பமைதிகளை முதல் நிலையாகக் கட்டப்பெற்றன. துத்தம் இளியிற் பிறக்க நெய்தலியாழ்; பிறகாலத்தால் நெய்தலியாழினைச் செல் வழியாழ் என்றனர். நெய்தலியாழ் என்ற கருவியில் படுமலைப்பாலைக்குரிய நரம் பமைதிகளை முதல் நிலையாகக் கட்டப்பெற்றன. மூல்லை யாழ் என்றும் இக்கருவி பெயர் பெறும். இப்பகுதியினை 'நால்வகை யாழாம் நாற்பெரும்பண்ணென' எனவும் கூறினர். பாலை யாழ்த்திறன் ஜந்து; அவை அகநிலையாக நின்று தனக்குரிய புறநிலை ஜந்து, அருகியல் ஜந்து, பெருகியல் ஜந்து இருபதாகி நிற்பன.

குறிஞ்சித் திறன் எட்டு; அவை அகநிலையாக நின்றுதனக்குரிய புறநிலை எட்டு, அருகியல் எட்டு, பெருகியல் எட்டு என எல்லாம் முப்பத்திரண்டாகி நிற்பன. மருதயாழ்த்திறன் நான்கு; அவை அகநிலையாக நின்று தனக்குரிய புறநிலை நான்கு, அருகியல் நான்கு, பெருகியல் நான்கு என எல்லாம் பதினாறாகி நிற்பன. செவ்வழி யாழ்த்திறன் நான்கு; அவை அகநிலையாகி நின்று தனக்குரிய புறநிலை நான்கு. அருகியல் நான்கு, பெருகியல் நான்கு என பதனாறாகி நிற்பன. இவையன்றி முற்கூறிய பெரும் பண்கள், பாலை யாழ் அகநிலையாக நின்று தனக்குரிய புறநிலை, அருகியல், பெருகியல், என நான்காகி நிற்கும். குறிஞ்சியாழும் அகநிலையாகித் தனக்குரிய புறநிலை, அருகியல், பெருகியல் என நான்காகும். மருதயாழும் அகநிலையா நின்ற தனக்குரிய புறநிலை, அருகியல், பெருகியல் என நான்காகி எல்லாம் பதினாறாகி நிற்பன. (செவ்வழி யாழ், வேளாவளி சீராகம், சுந்தி இவை சேர்த்து)

இவை அல்லாத மூன்று தனியே உணரப்பெற்று எல்லாமாய்க் கூடிக்கூடி நூற்றுமூன்று பண்கள் ஆயினவாம். இவற்றின் சரியான பெயர் முறைகளை விபுலாநந்தரின் யாழ் நாலில் பரக்கக் காணலாம்.

நூற்று மூன்று பண்களும் தெளிவான இசைகளை உடையவை. பண் பண்ணி யற்றிறம் திறமெனவே நிற்பன; திறத்திறங்கள் மேனிலை இசையோடு கூடி அறியப்படும். முற்கூறிய ஏழு பாலைகளில் செவ்வழிப்பாலை திறம் தோன்றுவதற்கு அன்றாதலின், ஏனைய ஆறு பாலைகள் விளரிப்பாலை, படுமலைப்

பாலை, கோடிப்பாலை, செம்பாலை, அரும்பாலை, மேற்செம்பாலை ஆகிய பாலைகளில் கணித முறையில் திறப்பன் களின் இசையமைதியினைக் கணித்துப் பெரும்பன் 7, பணியாற்றிறம் 31, திறம் 65 ஆகிய 103 உருக்கள் என நூற்று மூன்று பண்களின் எடுத்தல்படுத்துதல் இரண்டிற்குமிய இசைகள் யாவை என்பதையும், விபுலாநந்தர் யாழ்நூலில் அட்டவணைப்படுத்தியமைத்தார்.

எந்தப் பண் பெயருக்கு எந்தெந்த எடுத்தல் படுத்தல் என்பதை அலகுநிலை களைக் கொண்டே தான் அறிய வேண்டும். அவற்றில் விபுலாநந்த அடிகளார் வகுத்துக் காட்டிய இசைக் கணித முறைப் படி மூன்றோன்றிய திறப்பன்களான ஆசான் திறம், செந்திறம், இந்தளம், சாதாளி, தனாசி என்ற ஜந்து திறங்களையும், பாலைகள் மேற் செம்பாலை, செம்பாலை, படுமலைப் பாலை, செவ்வழிப் பாலை, அரும்பாலை, கோடிப்பாலை, விளரிப் பாலை ஆகிய ஏழு பாலைகளையும் இக்கால முறையில் எந்தெந்த இராகங்கள் ஆகின்றன என்பதை விரிவாகக் காண வேண்டில் யான் வெளியிட்டுள்ள முதலைந் திசை நிரல், முதலேழிசை நிரல் என்ற இசையேடுகளிலும், வெளியிடப்போகும் பண்ணாராய்ச்சி நூல்களிலும் காணலாம்.

முறவுரை :

“தமிழ்நாட்டின் தனித்த இசைக்கலையை, அதன் நுட்பத் தன்மையோடு நூண்ணிய ஒலிப்பகுதிகளை வளர்க்கவேண்டி மிகவும் அரும்பாடு பட்டு உழைத்து, பெரு நூல்

களில் இருந்து இசை விளக்கக் கருத்தினைத் திரட்டி இசைப்புவெர்களோடு வாதிட்டும் பெருநூலாய் கருணாமிர்த சாகரம் என்ற தொகுப்பை வெளியிட்டவர் தஞ்சை ஆபிரகாம் பண்டிதராவார். அவரே தமிழிசைக் கலை விளக்கந்தந்த பெரியவர். எமது அருட்டிரு விபுலாநந்த அடிகளாரின் யாழ் நூல், எல்லா ஜயததையும் எம்போல் வாருக்குப் போக்கி இசையலகு உறுதிப் பாட்டைத் தெளிவுபடுத்தியது. தமிழ் நாட்டிசைக்கலை இலக்கணங்கள் அவ்விரு பெருந்தகைக்கும் எனது மனமொழி மெய்களாலான நன்றியை ஈண்டும் எழுதிவிடுவது அடியேனது கடமையாகும்.

ஆகவே சங்ககால இசை இயல்பாகவே தமிழ் மக்களால் கண்டுணரப்பெற்று ஓரிசை, மூன்றிசை, ஐந்திசை, ஏழிசை என வளர்ந்து பன்னிரு பாலைகளாகி, பொது முறையில் நூற்றுமூன்று பண்களாக, பதினேராராயிரத்துத் தொள்ளாயிரத்துத் தொண்ணாற்று ஒன்றென ஆதிஇசை, மிகவும் விரிவுபடுத்தியறியப் பெற்றதாக அறியக்கிடக்கின்றது.

“கடல்வாய்ப் பட்டனவும் காலத்தின் மாறுதலினாலே மறைந்து போயினவு மாகிய நூல்கள் மிகப்பல. அந்நூற் பெயர் களைக் கூறிப் பழைமை பாராட்டுவதோடு அமைந்திருப்போமா? இல்லை. முன்னிருந்த கலைச் செல்வத்தை மீட்டும் பெறு தற்கு முயல்வோம். அத்தகைய முயற்சி நமது நாட்டிற்கு ஆக்கம் அளிக்கும்” என்றும் கூறினார் விபுலாநந்தர்.

**சிவத்துமிழ்ச்செல்வி அன்னை அவர்களின்
வெது குருபூசை நிகழ்வுகள்**

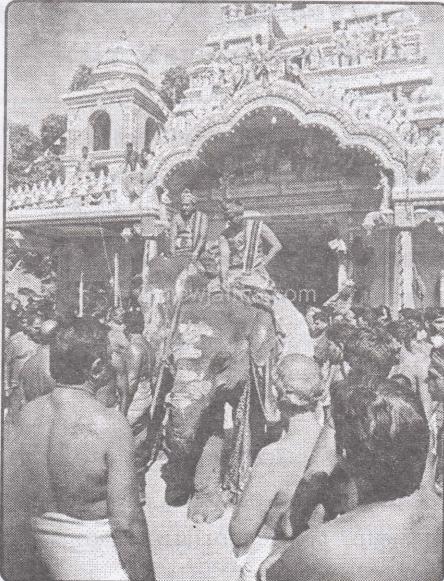

தவத்திரு பாலையாகி சுவாமிகள் (மலேசியா திருமுருகன் திருவாக்குமீடம்) அவர்கள் யாழியானம் வருகை தந்திருந்தார். சுவாமிகளை கெளரவித்து நல்கலை ஆதினத்தில் சிறப்பு விழா நடையெற்றது,

நீந்திய மன்னில் 110 வயதில் வாழும் யோகி ஒருவரின் யோக நிடையை கீப்படத்தில் காணலாம்.

நவலூர் கந்த சுவாமிகோயில் மகோற்சவம் குறித்து உபயகரருக்கு காளாஞ்சி வழங்கும் தயவுவும் நடையெற்றது. பாரம் பரிய மரபின் யூ ஆயத்தில் கிருந்து பிரதம குரு மாட்டுவன்றில் காளாஞ்சி வழங்கும் புறப்படும் காட்சி.

இனைவில் கந்தசாமி கோவிலில் நடையெற்ற மஹா கும்பாஸிஷைக காட்சி

குமண்வள்ளலின் கொடைத்திறன்

திரு. நா. நல்லதம்பி அவர்கள்
மட்டுவில்

“மன்னன் உயிர்த்தே மலர்தலை உலகம்” என்ற முதுமொழிக்கிணங்க, மன்னன் எவ்வாறு மக்களின் உயிராக ஆட்சி புரிந்தான் என்பதை, அக்காலத்து கற்றறிந்த புலவர்கள் பாடிவைத்த தமிழ் இலக்கி யங்கள் மூலமே நாங்கள் அறிகின்றோம். இவ்வாறு எம்மை நாம் அறிந்துகொள்ள வைத்த புலவர்களுக்கு நாம் என்ன கைம்மாறு செய்ய முடியும்?

அக்காலப்புலவர்கள், தமது வறு மையைப் போக்க, அரச வள்ளல்களை நாடிச்சென்று, பாடிப் பரிசில் பெறுவது வழக்கம்.

அந்த வகையில், தமிழ்நாட்டு முதிர மலையிலிருந்து அரசாண்ட குமணன் என்ற அரச வள்ளலிடம் பெருஞ்சித்திரனார் என்ற புலவர் ஒருநாள் போனார். ஆங்கு சென்ற புலவர், குமண வள்ளலுக்கு முன்பு ஆட்சி செய்த ஏழு வள்ளல்களைப் பற்றிக்கூறி, அவர்களுக்குப் பின் நீ வள்ளலாக இருப்பதறிந்து நின்னிடம் வந்தேன் என்று தொடர்கிறார்.
யறம்பின்கோமான் பாரியும் பிறங்கும் கிசக் கொல்லி ஆண்டவல்லில் ஓரியும்;

மாரி சகை மறப்போர் மலையனும்;
ஊவிளங்கன்னிக் கொடும்புன் எழியியும்;
பயஞ்கல் நாடன் பேகனும், திருந்துமொழி
மோசி யாடுய ஆயும்; ஆர்வமுற்றுத்
தள்ளாது சுயும் தகைசால் வண்மைக்
கொள்ளா ஓட்டுய நாளியும்; என ஆங்கு
எழுவர் மாய்ந்த மின்ற,

அருள் ஒளி

இங்கோர் சுற்றும் தீர்க்கொ, விராந்து இவன் உள்ளிவந்தவன் யானே.....

முதிரத்துக்கிழவு!

என்கிறார். (புறநானாறு 158)

“நினக்கு முன் ஆண்ட பாரி, ஓரி, மலையன், எழினி, பேகன், ஆய், நள்ளி ஆகிய “கடை எழு வள்ளல்களுக்குப் பின்னர், முதிரமலைக்குமண மன்னனே! பாடி வருபவர்களுடைய துன்பம் நீங்கக் கொடை வள்ளலான நீ இருக்கின்றாய் தானே என எண்ணி இங்கு வந்தேன்; சிறந்த முறையில் ஆட்சிபுரியும் தேர்ப் படையுடைய மன்னா! நின் கொடைத் திறனும், வேல் கொண்ட போர்த்திறனும் மேன்மையடைவதாக” என்பாடி நின்றார்.

அன்று, குமணன் கொடுத்த செல் வத்தைப் பெற்றுச் சென்ற புலவர், அதனைத் தன் இல்லாளிடம் தந்து,
“நின் நயந்து உறைந்க்கும், நீ நயந்து உறைந்க்கும் யன மான் யறியின்னின் கிளைழுத ஸோர்க்கும்

.....

கீன்னோர்க்கு என்னாது, என்னாடுஞ் கழாது,
வல்லாங்கு வாழ்த்தும் என்னாது, நீயும்
எல்லோர்க்கும் கொடுமதி - மனகிழவோயே!
யழந்தாங்கு முதிரத்துக்கிழவன்,
திருந்துவேல் குமணன் நல்கியவானே”

(புறம் 163)

என்கிறார்.

மனை கிழவோயே!, குமணவள்ளல் தந்த பொருளை, நின்னை விரும்பியவர் களுக்கும், நீ விரும்பியவர்களுக்கும்,

ஒழுக்கமான சுற்றத்தவர்க்கும் கொடுப் பாயாக; இன்னார்க்குக் கொடுப்பதென்று என்னைக் கேட்கவேண்டியதில்லை; நாம் மாத்திரம் அனுபவிக்க என்ன வேண்டாம்; எல்லோர்க்கும் கொடுப்பாயாக” என்கின்ற பெருஞ்சித்திரனாரின் கூற்று, அன்றைய, பகுத்துண்ணுங் தமிழர் தம் பண்பாட்டினை யும் பறைசாற்றுவதாய் அமைந்துள்ளமை காணமுடிகின்றதன்றோ.

இனி, இந்தக் குமணவள்ளால், தம்பி இளங் குமணனால் துரத்தப் பெற்றுக் காட்டில் உறையும் போது, அங்கே சென்று அவனைக் கண்டு பாடியபோது, என்ன பரிசில் பெற்றார் புலவர் பெருந்தலைச் சாத்தனார் என்று பார்ப்போம்.

ஏனைய புலவர்களைப் போல, அடிக்கடி குமணவள்ளவிடங் சென்று, பாடிப் பரிசில் பெற்றுவந்த பெருந்தலைச் சாத்தனார், இந்த முறை, குமணன் இருக்கும் காட்டுக்கே போகிறார்; தனது இலம்பாடு பற்றிக் கூறுகின்றார்.

.....நற்போர்க்குமன!

ஐடு நனி மறந்த கோடு உயர் அடுப்பின்
ஆம்பி பும்புத் தேங்பசி உழவாய்,
யானல் கிள்மையின், நோலௌடு நிரங்கி,
கில்லி தூர்ந்த வால்லா வறுமுலை
சுவத்தொறும் அழுஉம் தன் மகத்து முகம்
நோக்கி,
நீராடு நிறைந்த சர்தைழ் மழைக்கள் என்
மகன்யோள் எவ்வாம் நோக்கி நினைகி
நிற்பார்ந் திசினே-

என் வீட்டிலே அடுப்பிலே காளான் பூத்துக் கிடக்கிறது; சமையல் இல்லை. உண்ணாமையால் உடல் மெலிந்து போன

எனது மனையாளிடத்தில் பாலின்மையால் குழந்தை அழுகிறது. அது கண்டு அவள் கண் கலங்குகிறாள். அப்பொழுது யான் நின்னை நினைத்து, நின்னிடம் வந்தேன் என்கிறார்.

மேலும் தொடர்ந்து, என்னிலை நீ அறிந்து கொண்டாயாயின் நீ ஏதாவது கொடுக்காவிட்டால், இங்கிருந்து போகமாட்டேன் என்கிறார்.

என்னிலை அறிந்தனை யாயின் கீந்திலைத் தொடுத்தும் கொள்ளாது அமையலென் கிள்மை தீர்க்கும் குழியிறந்தோயே!

கிதனைச் செவிமுடுத்த குமனன் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தாள்;

கிள்ளாது ரோக்கம்புதல் கோந்தவர்
கிள்முகம் கானும் அளவு (குறள் 224)

நிலையில்லாத இவ்வுலகில் நிலை பெறக் கருதுவோர், தம் புகழை நிலை நாட்டித் தாம் இறந்து போவார். முன்னோர் கொடைத்திறனை உணர்ந்தவர் இன்மையாலே, இரப்போர்க்கு ஈவார் இல்லாமற் போயினர் என இப்புலவர் பரிசில் பெறாமல் சென்றால், அது யான் நாடு இழுந்ததனிலும் கொடுந்துயரந்தரும் என்று என்னினான் போலும்; உடனே தன் உடைவாளை என்னிடம் தந்தான்; “தனது தலையை வெட்டிக்கொண்டு போய் இளவலின் கையில் கொடுத்துப் பரிசில் பெறவாயாக” எனக் கூறினான்; அப்போது அவனது கொடைத்திறன் பற்றி மிகவும் மகிழ்ச்சியும் பெருமையும் எனக்கு உண்டாயிற்று; பரிசில் பெற்றிலும் பெரிதுவந்து உன்பால் வந்தேன் என்கிறார் பெருந்தலைச் சாத்தனார்.

மன்னா உலகத்து மன்றுகள் குறித்தோர்
தம்புகழ் நிற்கிட தாம் மாய்ந்தனரே;
துள்ளனும் சிறப்பின் உயர்ந்த செல்வர்
இன்மையின், கூர்யோர்க்கு ஈடு யாஹையின்
தொன்மை மாக்களின் தொடர்பு அறியல்லே;
என யான,

யாழி நின்றென் ஆக, கொன்னே
யாடுவேறு பிரசிலன் வாழன் யெய்ரதல், என
நாடு மூந் தத்தினும் நனிகீன் ஈது என
வாள் தந்தனே, தலை எனக்கு ஈயத்
தன்னிற் சிறந்து பிறது ஒன்று இன்மையின்;
ஆடுமலி உவகையாடு வருவல்....
என்று இளங்குமணனிடம் கூறி நிற்கின்றார்.

இவ்வாறு பெருந்தலைச் சாத்தனார்,
குமண் மன்னன் கொடுத்த வாளௌடு
தன்பால் வந்த கோலங்கண்டு மனமிளகிய
இளங்குமணன், பகை மறந்து, காட்டுக்கு
ஓடினான். அண்ணன் காலில் விழுந்து
மன்னிப்புக் கேட்டுச் சகல மரியாதையோடும்
அழைத்து வந்து அரியனையில் ஏற்றினான்.
இவ்வாறு குமணவள்ளாலின் கொடைத்திறன்
பெருந்தலைச் சாத்தனாரின் நட்புரிமையால்
மேலும் மதிக்கப்பெற்று விளங்குவது
காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது.

சிவனாடு யார்பெருமை மிகுபாடும்

சிவனாடு மறவாத சிந்தையும் வேண்டும்
தினமவன் புக்காழி மகிழ்ந்திட வேண்டும்
தவமைந்த தினமுறையன் நினைவினில் மூந்தி
தக்கவழி பணிந்துகழல் தொழுதிட வேண்டும்.

ஓம்நமசி வாய்நம வாழ்கவேயென்றும்
ஓதுமழி யார்க்கொளியைத் தந்திடுமீசன்
தம்மடிகள் பணிந்தவர்க்கே நல்லமூள்கூட்டி
நாஞ்சமருள் செய்துயவ்யாள் என்றுமோடும்

என்றும்சிவன் அழமலரை நினைந்துதொழுது
எத்திசையும் விளங்கவையன் புகழினெய்யாடும்
அள்பர்தமக் குற்றவழி உதவிடுமென்பர்
தம்முளத்தில் நின்றுமால் நடனம்புரிவான்

பெயருமை யாடும்திருத் தொண்டர்ப்பானம்
கேள்துவழி காட்டும்நிலை தள்ளையறிந்தே
அப்பனாட பணிந்துவணி செய்துவழியார்
பெருமையினைப் பாடும்தினம் யாழமகிழும்

அப்பாரைச் செய்யும்நல்ல இன்பவழியார்
ஆளுடைய மின்வளவொடும் கூடுநட்டே
ஓயில்ஸாம் பணிபுரிந்த மேன்மையை யாடும்
ஒதுமதமிழ் மறைந்த சீலத்தைப் பாடும்

இன்றுமிடர் வந்துவழி மறித்தபோழ்திலும்
சுசனாடு தாள்மறவாச் சிந்தையாகி
வென்றுவழி யட்டநிலை கண்டுளாம் வாங்கி
பாடும்சிவ எழயவர்தம் பெருமையை யாடும்

மலரினங்கள் நிறைந்த நல்ல சோலைகளாக்கி
மலரினையே பறித்துநால்ல மாலைகள் கட்டி
நலமுறை கிறைப்பிகள் செய்தவர்மேன்மை
யாடும்சிவ எழயார்புக்க் யாழமகிழும்

ஆலைமே தூய்மையை நற்பனி செய்தும்
அகத்தினிலே யெருங்கோயில் கட்டிமகிழ்ந்தும்
சீலமுற நீரினிலே தீபமேற்றியும்
சிவனாடையே பணிந்ததிறம் யாழமகிழும்.

ச. குக்கேதுவன்
தெல்லிப்பக்கழி.

இறை வழிபாடு

‘அருள்மொழி அரசு’

திருமுநக கிருபானந்த வாரியார் சுவாமிகள்

எங்கும் நிறைந்தவன் இறைவன்.
இறை என்ற சொல் ‘இறு’ என்ற பகுதி
அடியாகப் பிறந்தது. சரம் அசரம் என்ற
எல்லாப் பொருள்களிலும் தங்கியிருப்பவன் இறைவன்.

“யார்க்குமிடம் எங்கும் ஒரு நீங்கூற
நிறைகள்ற யறியுணான்தமே”
“அங்கின்கெளாதயும் எங்கும் மிரகாசமாய்
ஆளந்துபூத்தி யாகி அருளாடு நிறைந்து”

உபம்பிலே உயிரும் உயிரிலே இறையும் தங்கியிருக்கின்றன. உதை பந்து - பந்துக்குள் “பிளாடர்” அதற்குள் காற்று என்பது போல. எல்லாப் பொருள்களையும் எல்லா உயிர்களையும் இயக்குகின்றதனால், பரம்பொருள் இயவுள் எனப் பேர் பெற்றது. “பெரும் பெயர் இயவுள்” என்பார் நக்கீர். எல்லாவற்றையும் கடவுதனால், கடவுள் எனவும் பேர் பெற்றது.

ஒரு மருத்துவமனையில் மருத்துவர் தங்கியிருப்பதன் நோக்கம், அம் மருத்துவமனையில் உள்ள பிணியாளர்களின் பிணிகளைப் போக்குவதேயாகும். அது போல, இறைவன் எல்லா உயிர்களிலும் தங்கி அவ்வுயிர்களின் பிறவிப் பிணியைப் போக்குகின்றனன்.

உள்ளாடு புறங்கீழ் மேஜாய்
உயிர்தாறும் ஓரித்து நின்ற கள்வன்
அண்டமும் அளவிலாத உயிர்களும்
ஆகமாகக் கொண்டவன்

என்பது பரஞ்சோதி முனிவர் திருவாக்கு.

இன்னணம் இறைவன் எங்கும் இருப்பினும் ஞானிகள் திருவுள்ளத்திலும் திருக்கோயில்களிலும் சிறப்பாக விளங்கித் தோன்றுகின்றான். ஏனைய இடங்களில் இறைவன் மறைந்திருக்கின்றான்.

‘ஓராதார் உள்ளத்து ஓளிக்கும் ஓளியானே’

- மாணிக்கவாசகர்.

பாலில் நெய் மறைந்திருப்பதுபோல், பிற இடங்களில் இறைவன் நிறைந்து மறைந்திருக்கின்றான். கடைந்த தயிரில் வெண்ணெண்ட திரண்டு உருண்டு வெளிப் பட்டிருப்பதுபோல், ஞானிகள் உள்ளத் திலும், திருக்கோயிலிலும் இறைவன் விளங்கி காட்சியளிக்கின்றான்.

மற்ற இடங்களில் இறைவனை நாம் நினைந்து தியானிப்பதனாலும் துதிப்பதனாலும் வழிபடுவதனாலும் வினைகள் வெதும்புகின்றன. கோயிலில் இறைவனை வழிபட்டால் வினைகள் வெந்து ஏரிந்து கரிந்து நீராகி விடுகின்றன.

கொடிய வெயிலில் ஒரு துணியை வைத்தால், அத்துணி வைதும்புமேயன்றி வெந்து சாம்பலாகாது. கூரிய காந்தக் கண் ணாடியை வெயிலில் வைத்து அதன்கீழ் வரும் மற்றொரு வெயிலில் துணியை வைத்தவுடனே அத்துணி சாம்பலாகி விடுகின்றது. நேர் வெயிலுக்கு இல்லாத ஆற்றல், கூரியகாந்தக் கண்ணாடி யின் கீழே வருகின்ற வெயிலுக்கு உண்டு.

பரந்து விரிந்து இருக்கின்ற கதிரவ னுடைய வெப்பத்தை ஒன்றுபடுத்தித் தன் கீழே சூர்யகாந்தக் கண்ணாடி பாய்ச்சு கின்றது. பிற இடங்களில் இறைவனை வழிபடுவது, வெயிலில் வேட்டியை வைப்பது போலாகும். திருக்கோயிலில் இறைவனை வழிபடுவது, சூரியகாந்தக் கண்ணாடியின் கீழே வைப்பது போலாகும். ஆதலால் திருக்கோயில் வழிபாடு இன்றியமையாத தாகும்.

மாலற நேயம் மலிந்தவர் வேடமும்
ஆலயங் தாலும் அரன்னத் தொழுமே
என்பது சிவஞானபோதம்.

திருக்கோயில்களில் உள்ள திருவுரு வங்கள் தேவர்களாலும், முனிவர் களாலும் நால்வர், ஆழ்வார்கள் ஆகிய ஆன்றோர்களாலும் நிறுவப்பெற்ற காரணத்தால் அவை மேன்மை பெற்று, வழிபடுவோருடைய வல்வினைகளையகற்றி, வேண்டிய வரங்களை வழங்கி அருள்புரிகின்றன.

பசுவின் உடல் முழுவதும் பால் பரவி யிருப்பினும் மடியின் மூலமாக அதனைப் பெறுவதுபோல் எங்கும் நிறைந்திருக்கின்ற இறைவனுடைய திருவருளைத் திருக்கோயில்களில் உள்ள திருவுருவங்கள் மூலமாக நாம் பெறுதல் வேண்டும்.

ஒரு பறவை இரு சிறகுகளைக் கொண்டு பறப்பதுபோல், இறை வழிபாட்டிற்குப் பூவும் நீரும் வேண்டப்படுகின்றன.

புன்னியம் செய்வார்க்குப் பூவுன் நீருன் அன்னல் அது கண்டு அருள்புரியா நிற்கும்

என்பது திருமந்திரம். எங்கும் நிறைந்த இறைவனை, எங்கும் எளிதாகக் கிடைக்கக்

கூடிய பூவினாலும், நீரினாலும் நாம் வழிபட வேண்டும். வழிபாட்டிற்கு அன்பும், ஆசாரமும் இரண்டு கண்கள் போன்றவை.

அன்புடன் ஆசாரபூசை செய்து

உய்ந்திட வீணாள் யாது அருள்புரிவாயே என்று அருணகிரிநாத சுவாமிகள் திருவாய் மலர்ந்தருளியிருக்கின்றார்.

திருக்கயிலாய மலையில் பார்வதி பரமேச்சுவரர் மீது விளையாட்டாக வில்வக் கிளையை உதிர்த்த குரங்கு அபுத்தி பூர்வமாகச் செய்த அச்சிவ புண்ணியத்தால் பூவுகளிற் பிறந்து, முசுகுந்தச் சக்கரவர்த்தி என்ற பெயருடன் மூவுகும் ஆண்டது.

வில்வக் கிளையுதிர்த்த வெய்ய முசுக்கலையைச் செல்வத் துரைமகளாய்ச் செய்தனரே.

- திருவருட்பா.

இறைவழிபாடு செய்து மார்க்கண்டேயர் மறவியை வென்ற வரலாறு உலகம் அறிந்த ஒன்று.

ஆத்ம சோதியினால் அருட்சோதி கூழச் சிவசோதி விளங்குகின்றது.

ஆத்மசோதி - வட்டமாகிய கல்.

அருட்சோதி - அதனைச் சூழ்ந்திருக்கின்ற ஆவுடையார்

சிவசோதி - மேல் நோக்கிய இலைகம்.

இதுதான் சிவலிங்கத்தின் உண்மை.

“ஜோதியுள் ஜோதியுள் ஜோதி”

என்பார் இராமலிங்க அடிகளார்.

கோயில் ஜந்து பிரகாரங்களோடு கூடியது. இந்த உடம்பே இறைவன் இருக்கின்ற திருக்கோயில். இந்த உடம்பு

அன்னமய கோசம், பிராணமய கோசம், மனோமய கோசம், விஞ்ஞானமய கோசம், ஆளந்தமய கோசம் என்ற பஞ்சகோசங்களையுடையது.

உடம்பில் 32 கட்டுக்களோடு கூடிய முதுகந்தன்டே, திருக்கோயில் கொடி மரமாகக் காட்சியளிக்கிறது. கொடி மரத்தில் கொடி ஏறியவுடன் இறைவன் வெளியே வந்து காட்சியளிக்கின்றான். அதுபோல் முதுகெலும்பாகிய வீணா தண்டத்தில் வளைந்து செல்லுகின்ற சுமுமுனை என்ற வெள்ளை நரம்பின் வழியாகப் பிராணவாயு ஆறாதாரங் களையும் கடந்து, பிரமரந்திரத்தைத் தாண்டி சகல்ஸ்ரார வெளியிலே சென்றவுடன் சிவசோதி காணப்படும்.

திருக்கோயிலில் விளங்கும் பத்திரிகிலிங்கமாகிய பலிபீடம் பாசத்தையும், நந்திதேவர் பசுவையும், சிவலிங்கம் பதியையும் குறிப்பிடுகின்றன.

நமது சர்வத்தில் உள்ள மூலாதாரம், சுவாதிட்டானம், மணிபூரகம், அநாகதம், விசுத்தி, ஆக்னை என்ற ஆறு ஆதாரங்களையும் கோயிலில் உள்ள யாக மண்டபம், அலங்கார மண்டபம், கல்யாண மண்டபம், நிருத்த மண்டபம், மகா மண்டபம், அர்த்த மண்டபம் என்ற மண்டபங்கள் தெரிவிக்கின்றன. எனவே, திருக்கோயிலில் சென்று இறைவனை வழிபட்டு அங்கே கண்ட பரம்பொருளை நம் உடம்புக்குள்ளேயும் கண்டு மனோ லயம் பெறவேண்டும். உள்ளம் யெருங்கோயில் ஆனுடம்பு ஒடுலயம் வள்ளல் மிரானார்க்கு வாய் கோப்புவாசல் தெள்ளத் தெளிந்தார்க்குச் சீவன் சிவலிங்கம் கள்ளப் புலனைந்தும் காளா மனிவிளாக்கே.

- திருமந்திரம்

கட்டையில் கனல் மறைந்திருக்கின்றது. “விறகிற ரீயினன்” என்கின்றார் அப்பர் பெருமான். கட்டையைக் கடைந்தவுடன், அதில் மறைந்த கனல் வெளிப்பட்டுக் கட்டை கனலாகக் காட்சியளிப்பது போல், உயிரில் ஒளிந்திருக்கின்ற இறைவனை ஞானத்தால் கடைவோமாயின், சிவம் வெளிப்பட்டுச் சீவனைச் சிவமாக்கிக் கொள்ளுகிறது.

என்னில் காலமாக என்னில்லாத உடம்பெடுத்து வருகின்ற நாம், இறைவனை மெய்யன்புடன் உள்ளம் குழந்து உருகி மலரிட்டு அருச்சனை செய்து வழிபட்டால் பிறவி நோய் தீரும்.

கன்றுதீது விளவெறிந்து

காலெட்டுத் து மழுக்குடைந்த காலிகாக்கக் குன்றுதீது மால்விடையின் கொழுமெடுத்து வழிவெடுத்துக் கூறொனாத மன்றுதீத் தேவையின் மலராடுதீஸ் சாத்தியனின் வழிப்போர்கள் கென்றுதீத் தைப்பிறவி யினியாடா வன்னமென்னம் யெது வாரோ.

- சிவரகசியம்.

தெய்வம் ஒன்று :

திருக்கோயில்களில் சிவலிங்கம், தட்சிணாமூர்த்தி, நடராஜர், சந்திரசேகரர், அம்பிகை, விநாயகர், முருகர், திருமால் என்ற பல மூர்த்தி இருப்பினும், அவைகள் அனைத்தும் ஒரே மூர்த்திதான்.

நெநுய்பு - சிவபெருமான்

நெநுய்பில் உள்ள கூடு - அம்பிகை

நெநுய்பில் உள்ளசெம்மை - விநாயகர்

நெநுய்பில் உள்ள ஒளி - முருகன்

மலர் - சிவபெருமான்

மலரின் வழவும் - அம்பிகை

மலரின் நிறம் - கணபதி
மலரின் மனம் - மயிலவன்
நூல் - சிவபெருமான்
நூலின் அகலம் - யார்வதி

நூலின் நீளம் - கணேசர்
நூலின் கனம் - குமாரக் கடவுள்

சுட்டோ சிவபெருமான் கூபூரா சக்தி
திடமார் கணநாதன் செம்மை - படவாளி
கந்தனே ஓராகும் கருநாங்கால் சற்றேறும்
வந்தனோ பேத வழக்கு.

சிவபெருமானுடைய சக்திகள் நான்கு,
அருள்சக்தி, போர்ச்சக்தி, கோபசக்தி,
புரஷ சக்தி.

அருட்சக்தி - யார்வதி

போர்ச் சக்தி - காளி

கோபசக்தி - துர்க்கை

புரஷ சக்தி - விழ்ணு

அறியலால் தேவியில்லை

ஐயன் ஜயாற ஓர்க்கே

என்பது அய்ர திருவாக்கு.

முக்கன்னன் - முக்கன்னி

சங்கரன் - சங்கரி

திரியாசுந்தரன் - திரியாசுந்தரி

என்பதுபோல், அரன் - அரி என
வந்தது. ஆகவே, திருமாலின் வழிபாடும்
அம்பிகையின் வழிபாடும் ஒன்றெனக்
காண்க.

யாதொரு தெய்வங்கொன்றர்

அந்தெய்வமாகியாங்கே

மாதொரு யாகனார்தாம் வருவர்

- சிவஞானசித்தியார்.

இவரானுவர் உள்குவார் உள்ளத்துவன்னே
அவ்வருவாய் நிற்கின்ற அருளும் தோன்றும்
- அப்பர்

திருக்கோயில்களில் காட்சியளிக்கின்ற
துவாரபாலகர்களில் ஒருவர் ஆள்காட்டி
விரலைக் காட்டி நிற்பது, உள்ளே வழிபடச்
செல்வோருக்குக் கடவுள் ஒன்றே என்பதை
அறிவுறுத்துகிறது. மற்றொரு துவாரபாலகர்
ஒரு கையை விரித்துக் காட்டுவது, கடவுள்
ஒன்றைத் தவிர வேற்றான்றின்லை என்பதை
உணர்த்துகின்றது. இதையே “ஏகம் ஏவ
அத்விதீயம் பிரம்ம” என்று வேதம் கூறு
கின்றது. கடவுள் ஒன்றே தான்; இரண்டாவது
இல்லை என்பது இதன் பொருள்.

எனவே, தெய்வ வழிபாடு செய்வோர்
தெய்வ பேதம், மூர்த்திபேதம், குறித்து
மாறுபட்டு மலையாது, நிலையாய
அன்புடன் ஒரு பொருளைத் தியானித்து
வழிபடவேண்டும்.

ஒரு காகிதத்திற்கு இரண்டு பக்கங்கள்
இருப்பதுபோல், தெய்வத்திற்கும் இரண்டு
பக்கங்கள் உண்டு. ஒன்று தட்பம்;
மற்றொன்று வெப்பம்; வெப்பமும் தட்பமும்
சமமாக இருந்தால் தான், மலர் மலராகக்
காட்சியளிக்கும். வெப்பம் மிகுந்தால் மலர்
வாடும். தட்பம் மிகுந்தால் மலர் அழுகும்.

இந்த உடம்பும் சீதோஷணத்தால் தான்
வாழ்கின்றது. ஒரு சமயம் உடம்பில் கூடு
குறையுமானால் சுற்றத்தார் சூழ்ந்து கொள்
வார்கள். மருத்துவர் வந்து பார்த்து “Too late”
என்று கூறி, அவர் விரும்பியதெல்லாம்
கொடுங்கள் என்று சொல்லுவார். ஆகவே,
உலகிற்கு வெப்பமும் தட்பமும் மிகமிக
இன்றியுமையாதவை. வெப்பத்தின் நுண்மை

சிவம். தட்பத்தின் நுண்மை திருமால். வெப்பத்தின் நிறம் சிவப்பு. தட்பத்தின் நிறம் பச்சை. எனவே, சிவமுர்த்தி பவளம்போல் மேனியன், திருமால் பச்சை மாமலைபோல் மேனியன். சிவம் அன்ள ஏந்தி விளையாடு கின்றது. திருமால் ஆழியிடைத் துயிலு கின்றார். சிவாலயத்தில் வெந்த நிற்றையும், விஷ்ணு கோயிலில் தீர்ந்தப் பிரசாதத்தையும் வழங்குகின்றார்கள்.

பாதி சிவம், பாதி விஷ்ணு. இந்த தத்துவத்தைச் சிவமுர்த்தங்கள் இருபத்து ஐந்தினுள், கேசவார்த்த மூர்த்தம் என்பது தெளிவிக்கின்றது. சங்கர நாராயணர் கோவிலும் இதற்குச் சான்று.

தாழ் சடையும் நீள் முடியும் உள்மழுவும் சக்கரமும் கழுவும் யொன்நானும் தோன்றுமால் - வீழும் திரண்டருவி யாயும் திருமலைமேல் எந்தைக் கிரண்டுவும் ஒன்றாய் கிணங்நு என்று ஆழ்வார் கூறுகிறார்.

சிதம்பரம், திருநெல்வேலி, காஞ்சிபுரம், திருக்குற்றாலம், திருவருணை முதலிய திருத்தலங்களில் உள்ள சிவாலயங்களில் திருமாலும் காட்சி தருகின்றார்.

நம்மிடைப் பலருக்கும் இறைவனை ஏன் வணங்க வேண்டும்? வணங்காவிடில் என்ன? மனித வாழ்வில் இறையுணர்ச்சி இல்லாமல்வாழுமுடியாதா? நாம் வணங்கா விடில் கடவுளர்க்கு என்ன நஷ்டம்? என்ற வினாக்கள் உள்ளுணர்வில் எழுவது இயல்பு. இவைகளுக்கு விடை காண முயல்வது முறை.

விலங்குகளும் உண்ணுகின்றன; உலாவுகின்றன; வம்சத்தை வளர்க்

கின்றன. மனிதர்களாகிப் நாமும் உண்ணு கின்றோம்; உங்குகின்றோம்; மக்களைப் பெறுகின்றோம். இரை விலங்குகட்கும் மனிதர்கட்கும் ஒன்றாகவே அமைத்தி ருக்கின்றது. விலங்குகளினின்றும் மனிதன் உயர்ந்து காட்சியளிப்பது தெய்வ உணர்ச்சி ஒன்றாலேயேதான்.

இரு கானகத்தில் விலங்கு மாநில மாநாடு கூடிற்று. அதில் தலைமை தாங்கிய சிங்கம் “விலங்குத் தோழர்களே! உயிர் வாழ்க்கைக்கு ஆடை அவசியமா? மனிதர்கள் ஆடைக்கு, அவசியமின்றி அதிகம் செலவழிப்பது அறிவின்மையாகும். அது வருந்தத்தக்கது; கண்டிக்கத்தக்கது” என்று கூறிற்று. இதுபோல் மனித வாழ்க்கைக்குக் கடவுள் வணக்கம் தேவையா? நாங்கள் கடவுளை வணங்காமல் வாழ வில்லையா? என்று சிலர் வினாவுவார்கள். மானம் உள்ளவன் ஆடை உடுப்பான். மனம் உள்ளவன் இறைவனை வணங்குவான்.

மனிதன் செய்கின்ற பாவங்களுக் கெல்லாம் கழுவாய் உண்டு. நன்றி கொள்ற பாவத்துக்கு மட்டும் கழுவாய் இல்லை.

எந்தாலும் கொள்றார்க்கும் உய்வுண்டாம்; உய்வில்லை செய்ந்தாலும் கொள்ற மகற்து.

- திருக்குறள்.

“ஆன்றுக்கை அறுக்க அறுவி லோர்க்கும் மாணிக்கை மகளிர் கருச்சிதைத் தோர்க்கும் குரவர்த் தமிய கொடுமை யோர்க்கும் வழுவாய் மருங்கிள் கழுவாயும் உள் நிலம்புடை யாய்வ தாயினும் ஒருவன் செய்தி கொள்றார்க்கு உய்தி கீல்வன அறம் பாழ்றே”

(புறநானாறு 34)

எனுமே கழுவாய் இல்லாத பாவம் நன்றி கோறல் ஆகும். இதற்கு நேர மறுதலையாகச் சிறந்த புண்ணியம் நன்றி மறவாமையாகும். இந்த உடம்பையும் உறுப்புக்களையும் உள்ளுறை கருவி கரணங்களையும் தந்தவன் இறைவன். கண்ணைக் கொடுத்த இறைவன் கண் தூசுபட்டு மங்காமல் இருக்கும் பொருட்டுக் கண்ணிற்குக் கதவுபோல் இமையும் கொடுத்தான். அந்த இமையின் நுனியில் உரோமங்களையும் அமைத்தான். உணவு உண்கின்ற வாயில் உணவைத் துகள் படுத்தப் (flour Mill) பற்களையும் கொடுத்தான். வாய்க்குள் நூழழகின்ற பொருள் நல்லனவா? அல்லனவா? என்று சோதிந்து உள்ளே அனுப்ப வாய்க்கு நேராக இரண்டு காவற்காராங்களைப் போல், இரு நாசிகளை அமைத்தான். உண்ணுகின்ற உணவைப் பல் மெல்லவும், நாவில் நீர் ஊறவும் அமைத்தான். நம்முடைய உடம்பில் எல்லா அவயவங்களிலும் நரம்புகள் உள்ளன. நாவில் மட்டும் நரம்புகள் இல்லை. ஏனோ?

நரம்புள்ள பகுதிகள் சுருக்கிக் கொள்ளும். நாவில் நரம்பு வைத்தி ருந்தால் ஒரு நாளுக்கு நூறு முறை யாவது சுருக்கிக் கொள்ளும். விளக் கெண்ணைய் தடவி உருவவேண்டிவரும். இறைவன் கருணையினால் இடையெந்த பேசுகின்ற நாவை நரம்பின்றிப் படைத்துக் கொடுத்தான். அவன் கொடுத்த நாவினால் அவனுடைய நாமங்களைச் சொல்லுதல் நன்றி பாராட்டுதலாகும். அவன் கொடுத்த தலையினால் அப் பரமபிதாவை வணங்குதல் நன்றிக் கடனாகும். வடமொழியில் காலையும் மாலையும் கடவுளை வணங்குவதைச் சந்தியா வந்தனம் னபார்கள். சம் - செவ்வையாக, தியா - தியானித்து,

அருள் ஒளி

வந்தனம் - வணங்குவது, சந்தியா வந்தன மாகும். இந்தச் சொல்லைப் பார்க்கினும் ஒரு கோடி மடங்கு பொருளாழம் உள்ள தாக்க கடவுளை வணங்குதற்குக் காலைக் கடன், மாலைக்கடன் என்று தமிழில் ஆன்றோர் கூறினர். கொடுத்த கடனைத் திரும்பிக் கொடாதது எத்துணைப் பெரிய பாபமாகுமோ, அத்துணைப் பெரிய பாபமாகும் - இறைவனை வணங்கா திருத்தல். “என் கடன்பணி செய்து கிடப்பதே” என அப்பர் பெருமான் குறிப்பிடுகின்றார்.

கருணையே வடிவமாகிய இறைவன், உயிர்களின் மீதுள்ள இருக்கத்தினால் இந்த உடம்பை வழங்கினான் என்பதை முன்னர் அறிந்தோம். அவன் தந்த உடம்பினால் அவனை வழிபடுவது கடமையாகும். இன்றேல் கடமையை மறந்த மடமையாகும். காவிரியில் ஒருவன் நீராடுவது காவிரிக்கு நன்மை விளையும் பொருட்டன்று. தன் உடம்பிலுள்ள வெப்பம் தணியும் பொருட்டுக் காவிரியில் நீராடுகின்றான். அதுபோல் அருட்கடலாயிருக்கிற ஆண்டவனை வழிபட்டால் நம்முடைய பிறவி வெப்பம் தணிகின்றது.

இருந்த மிஹித்துயர்கூட நாம் ஆர்த்தாடும்
தீர்த்தன் நற்றில்லை சிற்றம்பலந்தே தீயாடும்கூத்துன்
என்று மாணிக்கவாசக சுவாமிகள்
திருவெம்பாவையில் அருளிச் செய்கின்றார்.

வாழ்த்த வாயும் நினைக்க மட நெஞ்சும்
தாழ்த்தச் சென்னியும் தந்த தலைவளைச்
கழ்த்த மாமலர் தூவித் துதியாதே
வீழ்த்தவா வினையேன் நெடுங்காலமே.

என அப்பர் பெருமான் இறைவன் நமக்குத் தலை முதலிய கருவிகளைத்

தந்தான் என்று தெரிவித்துவிட்டு, அக் கருவிகளை நோக்கி இறைவழிபாடு செய்யுங்கள் என்றும் அருளிச் செய்கின்றார்.

தலையேந் வணங்காய்!

தலைமாலை தலைக் கணிந்து

தலையாலே பலி நேரும் தலைவளைத்

தலையே நீ வணங்காய்!

உம்பின் பயன் இறைவனை வணங்குவதாகும். அறிவின் பயன் இறைவனை அறிவதாகும். கல்வியின் பயன் கடவுளைத் தொழுவதாகும்.

கற்றதலாலாய பயன் என்கால் வாலறிவன் நற்றாள் தொழுாற் எனின்.

- திருவள்ளுவர்

இறைவனுடைய திருவழியில் அன்பில்லா தவர் கல்வியின் பெருக்காலும் புத்தின் முறுக்காலும் நன்மையடைய மாட்டார்.

சென்றது காலம் சிதைந்து) இளமைநலம் நின்றுசூ வென்று நினைந்துகு - மன்றில் நடக்கின்ற யால்வன்னர் நாமமென்னாமாந்தர் யாக்கின்ற நூல்ஸலாம் யாழ்!

- அதிவீரராம பாண்டியர்

கற்றதலாற் வறால்விளைக் கட்டற்றமோ நல்லகுலம் வயற்றதலாற் போமோ மிறவிணாய் - உற்றகடல் நஞ்சகந்து கொள்ளானை நாதநழுத் தாமரையை வெஞ்சகந்து கொள்ளா நெறி (2)

- அருணகிரியந்தாதி.

ஆதலால், மனிதப் பிறப்புக்கு இறைவழிபாடு இன்றியமையாதது என உணர்க! ஒரு மாவட்டத்திற்கும் மற்றொரு மாவட்டத்திற்கும் அரசாங்கத்தார் ஓர் எல்லைக் கல் அமைத்திருப்பதுபோல், விலங்கு

கட்கும் மனிதனுக்கும் இடையில் இட்ட எல்லைக்கல் இறைவழிபாடாகும்.

இறைவழிபாடு இல்லாத மனிதன் விலங்கெனவும் இறைவழிபாடு செய்கின்ற விலங்கு தேவன் எனவும் உணர்க.

எறும்புகடை யானைதலை ஈசனைப் பூசித்துப் பயறங்கதிகன் ஞந்தேறார் பேய்கள் - அறிந்த உக்கத்தா ருஞ்சடன்ப் தில்லென்பான் வையந் தலைக்காய் வைக்கப் படும்.

- முதுமொழிவேல் வைப்பு

திருச்சிராப்பள்ளிக்கு அருகில் எறும்பு வழிபட்ட திருவெறும் பூரும், யானை வழிபட்ட திருவானைக்காவும் காட்சி தருகின்றன. எறும்பு முதல யானை ஈறாக எல்லாவுயிர்களும் இறைவனை வழிபட வேண்டும். என்பது போதருகின்றது.

கோயிலில் வழிபடுவோர் நீராடி, தூய ஆடை அணிந்து, சமயச் சின்னாக்கள் தரித்து அன்புடனும், ஆசாரமுடனும் கோயிலுக்குச் செல்லுதல் வேண்டும்.

கொடி மரத்திற்கு வெளியே விழுந்து வணங்குதல் வேண்டும் உள் பிரகாரங்களில் விழுந்து வணங்குதல் குற்றம்

விநாயகரை ஒரு முறையும், சிவ முர்த்தியை மூன்று முறையும், அம்பிகையை நான்கு முறையும் வலம் வருதல் வேண்டும்

கோயிலில் ஒருமைப்பட்ட மனதுடன் வழிபாடு செய்யவேண்டும். கோயிலில் வழிபடுவோர் வீண் வார்த்தைகள் பேசுவதும், எச்சில் துப்புதலும், பிற தீமைகள் செய்தலுங் கூடா. அர்ச்சகர் தரும் விபூதி.

பிரசாதங்களைப் பயபக்தியுடன் இரு கரங்களாலும் ஏந்திப் பெறுதல் வேண்டும். பெற்ற பிரசாதத்தைக் கீழே சிந்துதலும், ஒரு புறத்தில் எறிவதும் பெரும் பாவ மாகும். சண்டேசவரர் மீது நூல் இடுவதும், சிவவிளங்கத்திற்கும் நந்திதேவருக்கும் இடையே போவதும் மிக்க குற்றமாகும்.

கோயிலில் பிரசாதங்களை உண்டு, கோயில் தூண்களில் துடைப்பது அனுசித மாகும். கோயிலில் படுத்து உறங்குவோர் மறு பிறப்பில் மலைப்பாம்பாகப் பிறப் பார்கள். வழிபாடு முழந்தபின் கொடி மரத்தின் அருகிலிருந்து வடத்திசை நோக்கிய மற்றந்து மூலமந்திரம் ஜெபிக்க வேண்டும். நன்கு இனிமையாகத் தோத்திரப் பாடல்களை அதிகம் சப்தம் போடாமல் இனிய குரவில் ஒதித் துதிக்க வேண்டும். கோயில் விளக்கு களில் எண்ணெய் இடுதல் வேண்டும்.

விளக்கிட்டார் பேறு சொல்லில்
மய்ந்நறி ஞானமாகும்.

- அப்பர்.

கோயிலில் அணைகின்ற விளக்கை அபுத்திபூர்வமாகத் தூண்டிய எவி, பலிச் சக்கரவர்த்தியாகப் பிறந்து புகழ்பெற்றது.

நீஞ்கின்ற நெய்யருந்த நேரவியை மூவகும் ஆளுகின்ற மன்னவாய் ஆக்கினையே

- திருவருட்பா

இனி, நாள் தோறும் குடும்பத்தில் உள்ளோர் அனைவரும் ஒன்றுகூடிக் காலை அல்லது மாலையில் வழிபடவேண்டும். வீட்டுத் தலைவன் ஒரு பாடலைச் சொல்ல,

எனையோர் அதனை வழிமொழிந்து சொல்ல இறைவனைக் காதலுடன் வழிபாடு செய்ய வேண்டும். இதனால் குடும்பத்தில் ஒற்றுமை உண்டாவதுடன் அந்த வீட்டில் தெய்வ கடாட்சமும் திருமகள் விலாசமும் உண்டாகும்.

ஒரு தனி இழையை எனிதில் அறுத்து விடலாம். பல இழைகள் ஒன்றுபட்டுத் திரித்த கயிறு (வடம்), தேரை இமுத்துவிடும். அதுபோல, பல அன்பர்கள் வாரத்திற்கு ஒரு நாள் கோயிலில் ஒன்றுபட்டுக் கூட்டு வழிபாடு செய்தால் திருவருளை ஈர்த்து விடலாம். முஸ்லீம் அன்பர்கள் தினம் ஒன்றுக்கு ஜந்து வேளை தவறாமல் தொழுவதும், கிறிஸ்தவ அன்பர்கள் ஞாயிறு தோறும் ஆண் பெண் அடங்கலும் தங்கள் தேவாலயத்திற்குச் சென்று நியதியாகத் தொழுவதும் போல், இந்துக்களாகிய நாமும் குறிப்பிட்ட நாட்களில் ஆங்காங்குள்ள ஆலயங்களில் நியதியாக வழிபடுவது மிக மிக அவசியமாகும். அண்ணல் காந்தி யாகார்கள் இறுதியாகப் பிரார்த்தனைக் கூட்டம் நாள் தோறும் நடத்தி முடிவில் பிரார்த்தனைக் கூட்டத்திலேயே ஆத்ம சாந்தி யடைந்தார். ஆதலால் அன்பர்கள் காதலாகிக் கசிந்து கடவுளை வழிபட்டு இகபரா நலன்களை எளில் பெறுதல் வேண்டும்.

இவ்வாறு திருக்கோயில் வழிபாடு செய்வதற்கு ஏற்ற தெய்வத் தமிழ்ப் பாடல்களைத் தொகுத்து வெளியிட்டிருக்கின்றோம். இவைகளை அன்பர்கள் அவசியம் மனப்பாடம் செய்து கொண்டு ஆயை வழிபாடு செய்து பிறவிப் பிணியை யொழித்துப் பேரின்பப் பெருவாழ்வைப் பெறுவார்களாக.

வாய்ப்புன் (Mouth Ulcer / Aphthous Ulcers)

Dr. S. டிசிஜிந்தி அவர்கள்

துர்க்காதேவி ஆயுள்வேத வைத்தியசாலை,
தெல்லிப்பழை.

வாயின் எப்பாகத்திலும் ஏற்படும் நோவடனான புண் ஆகும். உதடுகள், முரசு, மேல்வாய், நாக்கு போன்றவற்றில் சிவப்பு நிறமாகவும் வீக்கமாகவும் காணப்படும். கொப்பளங்களும் காணப்படும். வலி காரணமாக ஏரிச்சல், சினம் போன்றன காணப்படும். சிரூக்கு காய்ச்சலும் காணப்படலாம்.

இது பொதுவாக ஆண்களைவிட பெண்களிற்கு அதிகமாக ஏற்படுகிறது. 1-10 நாட்களில் குணமடைந்துவிடும். எனினும் இது ஒருவருக்கு மீண்டும் மீண்டும் ஏற்பட வாய்ப்புண்டு. அத்துடன் வெப்பகாலங்களிலேயே மக்கள் அதிகளாவிலேயே பாதிக்கப்படுகின்றனர்.

இதற்கான காரணங்கள்

- சத்துக்குறைபாடு - உதாரணமாக Vit. B12, போலிக்கமிலம், இரும்புச் சத்து குறைவடைதல்.
- வாயில் / நாக்கில் ஏற்படும் காயங்கள் உ-ம் : கட்டுப்பல், பற்தூரிகைகள் இவற்றினால் காயம் ஏற்படலாம்.
- மன அழுத்தம், கவலை.
- போதியளவு நித்திரையின்மை.
- கிருமித்தொற்றுகள் - பற்றீரியா, வைரஸ் போன்றன. இது பொதுவாக வாயினைச் சுத்தமாக வைத்திருக்காத விடத்து ஏற்படலாம்.
- ஓமோனில் மாற்றம் - மாதவிடாய் வரும்வேளை, மாதவிடாய் நின்று விடும் வயதில் (Menopause)
- ஒவ்வாமையினால் உ-ம் : உணவு, மருந்து
- சில நோய்நிலைகளில் உ-ம் : Crohn's disease, சமிபாட்டுத் தொகுதியில் ஏற்படும் நோய்கள்.
- பரம்பரை பழக்கவழக்கங்கள். உ-ம்: பாக்கு, சண்ணாம்பு, புகை யிலை உண்ணல் / நீண்ட நேரம் வாயில் வைத்திருத்தல்.

இதனைத் தருப்பதற்கு

- உணவில் இலைக்கறி வகைகள், பேர்ச்சம்பழும், பழவகைகளை தினமும் உட்கொள்ளல்.
- உணவினை உறைப்பாகவும், சூடாக வும் உட்கொள்வதைத் தவிர்த்தல்.
- கட்டுப்பற்களை உரிய நேரத்தில் வைத்திய ஆலோசனை பெற்றுச் சீரமைத்தல்.
- பற்தூரிகைகளை 3 மாதங்களுக்கு ஒரு முறை மாற்றுவதுடன் மென்மையான பற்தூரிகைகளைப் பயன்படுத்தல்.
- ஒவ்வாமையினால் ஏற்பாடன், அவற்றைத் தவிர்த்தல். உ-ம் : உணவு, மருந்து
- மனத்தினை அமைதி பேணுவதற்காக தியானம், யோகாசனம் செய்தல்.
- இரவில் போதியளவு 5 -6 மணித்தி யாலங்கள் நித்திரை கொள்ளுதல்.
- வாயினை காலை, மாலை பல் துலக்கி சுத்தமாக வைத்திருப்பதுடன்,

- இளம் கூடான உப்பு நீரினாலும் தினமும் கொப்பளித்தல் சிறந்தது.
9. பாக்கு, சண்ணாம்பு, புகையிலை உட்கொள்வதை நிறுத்துதல்.

இவற்றிற்கு மேலதிகமாக

1. புண் ஏற்பட்டவுடன் வெங்காயத்தை அரைத்து சிறிதளவு தேன் சேர்த்து புண்ணில் பூசுதல்.
2. அகத்தி, மணித்தக்காளி இலைகளை மெல்லுதல், உணவில் சேர்த்தல்.
3. புதினா இலையை அரைத்துப் பூசுதல்.
4. துளசி இலையை மெல்லுதல்.
5. மாயாக்காய் துண்டு, கடுக்காய் தோல் என்பவற்றினை வாயில் மெல்லுதல்.
6. தேன் அல்லது நெய் அல்லது நல் லெண்ணெண்ணினைப் பூசுவத னாலும் வலி நீங்கும்.
7. மாதுளம் பழத் தோலினை நீரில் அவித்து அந்நீரினால் கொப்பளித்தல்.

8. வேறு தோல் நிலைகளினால் ஏற்படின் அவற்றிற்கான சிகிச்சையினை வைத் திய ஆலோசனைப்படி முறையாக மேற்கொள்ளல்.
9. வெப்ப காலங்களில் நீராகாரம், பழ வகைகள், குளிர்மையான உணவுகளை அதிகளவு எடுத்தல் வேண்டும். (உ-ம்) இளநீர், வெள்ளரிப்பழம்.

இவ்வாறு மேற்கூறப்பட்ட முறையின் மூலம் மாற்றமடையாது ஏறத்தாழ 10 நாட்களை விட அதிகமாக புண் காணப் படின் வைத்திய ஆலோசனையைப் பெறுவது இன்றியமையாது. ஏனெனில் இவ்வாய்ப்புண்ணானது சில பாரதூரமான நோய்களின் அறிகுறியாகவும் இருக்கலாம். எனவே வைத்திய ஆலோசனையைப் பெற்று சுகதேகியாக வாழ் வோமாக.

அமைதியைத் தந்திடு!

கண்களைத் திறந்துன்

கருதையைக் காட்டு

கருங்கல்லு நீ யென்ற

யழிச்சொல்லைப் போக்கு

குழம்பகை போக்கி

அமைதியைத் தந்திடு

கருதையாய் உன்

அருள் ஒளியைக் காட்டு!

- திரு. தி. ஜெ. பாலன்

வீரன்காமம் (வொக்கு),

தத்துவிய்பழை.

சிறுவர் விருந்து

மாற்றியது அதுதான்

சகோதரி யதீஸ்வரி அவர்கள்

அன்பான பிள்ளைகளே!

அன்பு வணக்கம்! எல்லோருக்கும் நல் வாழ்த்துக்கள்!

இன்று ஒரு வேடிக்கையான, அதே சமயம் வேதனையான ஒரு கதை கேளுங்கள்.

முன் ஒரு காலத்தில், ஒரு கிராமத்தில் பலர் மிக அமைதியாக, உழவு, தோட்டம், கைவேலைகள் செய்து மிக ஆனந்தமாக வாழ்ந்து வந்தார்கள். அங்கிருந்தவர்களிடம் எந்தவிதக் கெட்டபழக்கமும் இல்லை. தருமத்தைக் கடைப்பிடித்து மிக நல்லவர் களாக அவர் இருந்தார்கள். அவர்களை எப்படியும் கெடுத்துவிடவேண்டும் என்று பாவத்தின் உருவமான ஒரு பேய் நினைத்தது. தன்னுடைய கூலிப் படையில் உள்ள சில குட்டிப் பேய்களை ஏவிவிட்டது.

ஊரிலேயே நல்லவனாக இருந்த ஒரு உழவனை எப்படியும் கெடுக்க வேண்டும் என்று ஒரு குட்டிப் பேயை அனுப்பியது. குட்டிப்பேய் ஒரு நடுப்பகல் நேரம் உழவன் உழுது கொண்டிருந்த வயலுக்குப் போனது. வயற்கரையில் ஒரு சிறிய மரக்கிளையில் சாப்பாட்டுப் பொட்டலமும், தன்னீர்க் குடுவையும் தொங்கின. குட்டிப்பேய் அந்தச் சாப்பாட்டை எடுத்துச் சாப்பிட்டது.

தன்னீரையும் குடித்தது. பின் ஓளிந் திருந்து கவனித்தது.

உழவன் நல்ல வெய்யிலில் நீண்ட நேரம் உழுது கொண்டிருந்தான். மதியம் திரும்பிவிட்டது. நல்லபசி மாடுகளை அவிழ்த்து வாய்க்கால் கரையில் கொண்டு போய்விட்டான். அவை தன்னீர் குடித்து விட்டு மேயத் தொடங்கின. உழவன் கைகால் கழுவிக்கொண்டு மரத்தடிக்கு வந்தான். உணவுப் பொட்டலத்தைக் காணவில்லை. தன்னீர்க் குடுவையும் வெறுமையாய்க் கிடந்தது.

“ம.... பாவம்! யாரோ பசியாக வந்தவர் எடுத்துச் சாப்பிட்டுப் போய் விட்டார். போகட்டும்” என்று சொல்லிக் கொண்டே வாய்க்காலில் போய் நிறையத் தன்னீரை அள்ளிக் குடித்தான். மீண்டும் மாடுகளை ஏரில் பூட்டி வயலை உழுத் தொடங்கினான்.

“பசிக்களைப்பால் அவன் திட்டுவான், கோபப்படுவான், கூச்சலிடுவான்” என்று எதிர்பார்த்த குட்டிப் பேய்க்கு ஏமாற்ற மாகிவிட்டது. என்றாலும் அடுத்தடுத்து மூன்று நான்கு நாட்கள் அது உழவனின் உணவைத் தின்றுவிட்டுக் காத்திருந்தது. அவனோ மிகவும் பொறுமையோடு தன் வேலையைக் கவனித்தான். பேய் தோற்றது.

ஒரு கிழமைக்குப் பிறகு ஒரு நாள் நல்ல மதியநேரம். உழவன் சாப்பிட வந்தான். உணவுப் பொட்டலத்தை எடுத்துச் சாப்பிட உட்கார்ந்தான். அப்போது ஒரு சிறுவன் ஒருபக்கம் படுத்திருப்பதைக் கண்டான்.

“மகனே! நீயார் அப்பா? ஏன் இந்த நேரம் இங்கே வந்து படுத்திருக்கிறாய்?” என்று உழவன் கேட்டான். சிறுவன் களைப்புடன் எழுந்தான். உழவன் கிட்டே வந்தான்.

“ஜயா! நான் அயல் கிராமத்தைச் சேர்ந்தவன். அப்பா அம்மா இல்லாத அநாதை. ஏதாவது வேலை செய்து வாழலாம் என்று வந்தேன். பசி, களைப்பு. அதுதான் படுத்து நித்திரையாய் விட்டேன்” என்று அநதச் சிறுவன் சோர்வோடு பேசினான்.

இரக்கம் நிறைந்த உழவன் சிறுவனைத் தன் அருகில் அழைத்து, உணவைப் பங்கிட்டுக் கொடுத்தான், தன்னீர் கொடுத்தான்.

“மகனே! நீ விரும்பினால் என்னோடு இருக்கலாம். என்னோடு என் வீட்டக்கு வா!” என்று சிறுவனைத் தன் வீட்டிற்கு அழைத்துப் போனான்.

அன்றுமுதல் அநதச் சிவன் அந்த வீட்டில் ஒருவனாகிவிட்டான். மிகுந்த மகிழ்ச்சியோடும் அக்கறையோடும் எல்லா வேலையிலும் பங்கெடுத்தான். உழவன் மனைவியை “அம்மா! அம்மா!” என்று அன்போடு கூப்பிட்டு, அவளுக்குச் சமையலிலும், வீட்டு வேலை

களிலும் நிறைய உதவி செய்தான். ஏழ்மையான அந்தக் குடிசை வீட்டைச் சுத்தமாகவும், அழகாகவும் வைத்தி ருக்கப் பாடுபட்டான்.

உழவனின் சிறு பிள்ளைகளுக்கு முத்த அண்ணன் போல அவர்களை வெகு அக்கறையுடன் பார்த்துக் கொண்டான். அவனது அறிவான பேச்சாலும் செயலாலும் அந்தக் குடும்பத்தின் மிக்க கௌரவமான இடத்தை அவன் பிடித்துவிட்டான்.

அந்த வருட விதைப்புக் காலத்தில் பக்குவமாக வயலை உழுது பண்படுத்த அந்தச் சிறுவன் மிகுந்த உதவி செய்தான். அவன் இப்போ நன்கு வளர்ந்த இளைஞனைப் போலாகிவிட்டான்.

விதைப்புப் பருவம் வந்தது.

“அப்பா! நாம் இந்தமுறை பள்ளக் காணியில் விதைப்போம்” எனச் சொன்னான் இளைஞன்.

உழவனும் ஓப்புக்கொண்டு பள்ளக் காணியில் விதைத்தான். அந்த முறை மழை பெய்யவில்லை. குளங்களிலும் தன்னீர் வற்றிவிட்டது. கமக்காரர் களின் வயல்கள் ஏரிந்து கருகிப் போயின. நமது கமக்காரனின் வயல் மட்டும் நன்கு செழித்து வளமாகக் கதிர் விளைந்தது. நிறைய நெல் வீட்டுக்கு வந்தது. உழவன் ஊராருக்கும் கொடுத்து உதவினான்.

அடுத்த விதைப்புக் காலத்தில் “அப்பா! நாம் மேட்டுக் காணியில் விதைப்போமே” என்றான் இளைஞன். உழவன் சம்மதித்தான். அந்த முறை

நிறைய மழை பெய்தது. ஊராருடைய வயல்களில் நிறைய நீர் தேங்கிப் பயிர்கள் அழகி அழிந்தன. நமது உழவனுடைய மேட்டுக் காணியில் நல்ல விளைச்சல் கண்டது. இம் முறையும் ஏராளமான நெல் வீடு வந்தது.

இளைஞிடம் எல் லோருக்கும் மதிப்பும் மரியாதையும் கூட ஏற்பட்டது. என்ன செய்வதென்றாலும் அவனிடம் ஆலோசனை கேட்டுத்தான் செய்ய வானார்கள்.

ஏராளமான நெல் வீட்டில் தேங்கிக் கிடந்தது. ஊராருக்கும் நல்ல விளைச்சல். எனவே; நெல் விற்பனையாவது குறைந்தது. உழவன் கவலைப்பட்டான். இளைஞன் சொன்னான் -

“அப்பா! கவலைப்பட வேண்டாம். நெல் அரிசியிலிருந்து புதுவகையான ‘பானம்’ ஒன்று தயாரிக்கலாம். நீங்கள் கட்டளையிட்டால், நான் அதைச் செய்து காட்டுவேன்”.

உழவன் ஒப்புக் கொண்டான்.

“நீ என்ன சொன்னாலும், செய்தாலும் நான் தடைபோட மாட்டேன் மகனே” என்றான்.

இளைஞனும் தனியான ஒரு கொட்டில் அமைத்தான். பானைகள் சில கொண்டுவந்தான். நெல்லை அரிசியாக்கிக் கொண்டு, தனியே ஏதேதோ செய்தான். ஒரு நாள் ஒரு மண் கூசாவில் பொன்னிறமான ஒரு பானம் கொண்டு வந்தான். “அப்பா! அதைக் குடித்துப் பாருங்கள்!” என்று கிண்ணம் ஒன்றில் சிறிது வார்த்துக் கொடுத்தான்.

உழவன் குடித்தான்.

பானம் அவனைக் கவர்ந்தது.

“இன்னும் கொஞ்சம்” என்று பின்னும் குடித்தான். “ஆகா! இது தேவாமிருதம்! மகனே! இதை நிறையச் செய்!” என்றான்.

இளைஞனும் நிறைய உற்பத்தி செய்தான். உழவன் ஊராருக்கும் அதைச் சிறிது கொடுத்தான்.

மேலும் மேலும் அதனைக் கேட்டு நிறையக் காசும் பொருளும் கொடுத்தனர் ஊரார்.

உழவன் திமர்ப் பணக்காரன் ஆகிவிட்டான். பெரிய மாளிகை, ஏராளமான வேலையாட்கள். ஆடம்பர வாழ்வு. ஒரு நாள் ஒரு பெரிய விருந்துக்கு ஏற்பாடு செய்தான். பெரும் பணக்காரர்களும், அரசியல் பிரமுகர்களும் வந்திருந்தனர். அவர் களுக்கு இளைஞன் கண்டுபிடித்த பானம் பொற்கின்னத்தில் பரிமாறப்பட்டது.

முதலில் அதைக் குடித்தவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் ஆகா ஒகோ என்று வஞ்சகப் புகழ்ச்சியும் முகமனும் கூறி மகிழ்ந்தனர். இரண்டாம் முறையும் இன்னொரு கிண்ணம் பானம் குடித்த பின் ஒருவரை ஒருவர் மட்டம் தட்டி, இழித்தும் பழித்தும் வசைகூறி ஆரவாரித்தனர்.

முன்றாவது கிண்ணம் குடித்த வர்கள் தங்களை மறந்து, பைத்தியக் காரர்களைப் போல ஒருவரை ஒருவர் விழுத்தியும், விரட்டியும் ஒட்டியபடி

நாலாபுறமும் மயங்கி விழுந்து ஊளையிட்டனர். ஒரே குழப்பமும் கூச்சலும் நிறைந்த மண்டபத்தின் ஒரு யன்னலில் பாவத்தின் வடிவமான அசுரப் பேய் வந்து நின்றது.

இரு ஓரத்தில் நின்ற அந்த இளைஞர் திடீரென குட்டிப் பேயாக மாறித் தன் தலைவரின் அருகில் போய் நின்றது.... நடப்பதை எல்லாம் பார்த்த தலைமைப் பேய், குட்டிப் பேயைத் தட்டிக் கொடுத்தது. “ஆகா! ஆகா! ஒருவனைக் கெடுக்கத் தான் விட்டேன். நீ ஊரையே கெடுத்துவிட்டாய்! பலே...பலே.... கெட்டிக்காரன் நீ! என்று பாராட்டியது.

ஆமாம்! அந்தப் பானத்தில் முதலில் நரியின் இரத்தத்தையும், பிறகு ஒனாயின்

இரத்தத்தையும், கடைசியாக பன்றியின் இரத்தத்தையும் கலந்து தயாரித்தாயா? இந்த மனிதர்கள் முதலில் நரிபோல நடந்தனர். பின் ஒனாய்போல உறுமிச் சண்டையிட்டனர். கடைசியில் பன்றி போல அவலமாக உருண்டு கிடக் கின்றனரே!” என்று ஆச்சரியமாகக் கேட்டது.

“அதெல்லாம் ஒன் றுமில்லை! மனிதர் புத்தியை மயக்கும் போதை நிறைந்தது அந்தப் பானம்! ‘மது’ என்பது அதன் பெயர். அரிசியிலிருந்து அதை நான் தயாரித்தேன்...” என்றது குட்டிப் பிசாக.

“ஆகா! இனி உலகமே நம் வசம் தான்! என ஆரவரித்தது பாவப்பேய்!

சிவபூமி கண்தான சபை

தானங்களில் சிறந்த தானமாக கண் தானத்தைச் செய்ய முன் வாருங்கள். உங்கள் இறப்புக்குப் பின் பார்வையற்றிருக்கும் ஒருவருக்கு ஒளி கொடுக்க நீங்கள் உதவுங்கள். வாழும் போதே இப்புண்ணிய காரியத்திற்கு ஒப்புதல் தாருங்கள்.

தொடர்புகளுக்கு

கலாந்தி ஆறு. திருமுருகன்
021 : 222 6550

கண் வைத்திய நிபுணர்
Dr. ச. குகதாசன்
021 : 222 3645

அருள் ஒளி தகவல் களஞ்சியம்

சக்திபீட் நாதம் மலர் வெளியீடு

கன்னாகம் வருஷப்புலம் மகாமாரி அம்பாள் தேவஸ்தானம் “சக்திபீட் நாதம்” என்ற பெயரில் ஆலய கும்பாபிஷேக மலரினை 22-07-2014

அன்று வெளியிட்டனர். பேராசிரியர் ப. கோபாலகிருஷ்ண ஜயர் அவர்கள் தலைமையில் நடைபெற்றது.

மல்லாகம் கோணற்புலம் ஞான வையிரவர் கோவில் மலர் வெளியீடு

ஆலயத்தின் இருநூறு வருட வரலாற்றையும், திருப்பணிகள் பற்றிய விபரத்தையும் ஆவணப்படுத்துவதற்காகச் சிறப்பு மலர் வெளியிடப்பட்டது. உயர்திரு. தவமணிநாயகம் தலைமையில் இச்சிறப்பு மலர் ஆனிமாத அலங்காரத் திருவிழா நிறைவு நாளில் வெளியிடப்பட்டது.

மண்டைதீவு தீல்லை சிற்றம்பலம் சீவன் கும்பாபிஷேகம்

மிகப் பழையமிக்க இத்திருக்கோவில் போரில் மிகவும் பாதிக்கப்பட்டு, அழிந்த நிலையில் மீளாவும் நிர்மாணிக்கப்பட்டு 09-07-2014 அன்று மகாகும்பாபிஷேகம் நடைபெற்றது.

நீத்தார் நினைவு தினம்

அகில இலங்கை இந்து மாமன்றம் கடந்த 59 ஆண்டு காலமாக இயங்கி வருகிறது. இம்மன்றத்தின் வளர்ச்சியில் அயராது உழைத்து இறையடி சேர்ந்த

பெருமக்களை நினைவுக்கும் வகையில் கீரிமலை சிவபூமி மடத்தில் ஆடி அமாவாசை அன்று 26-07-2014 சிறப்புப் பிரார்த்தனை நிகழ்ச்சியை ஏற்பாடு செய்துள்ளனர்.

இனுவில் கந்தசாமி கோவில் கும்பாபிஷேகம் - யானைகள், குதிரைகள் பவனி

இனுவில் கந்தசவாமி கோவில் கும்பாபிஷேகம் 4-7-2014 அன்று சிறப்பாக நடைபெற்றது. கும்பாபிஷேக கும்பங்களுக்கு முன்னால் உயிர் யானைகளும், குதிரைகளும் பவனி வந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. இரு இறுவட்டுக்கள் வெளியிடப்பட்டன.

கொழும்பில் இந்து சமய விவகாரத்தினைக்களம் நடாத்திய திருவாசக கருத்தரங்கு

யூலை 18, 19, 20 ஆம் தினங்களில் கொழும்பு சரஸ்வதி மண்டபத்தில் திருவாசகம் பற்றிய ஆய்வரங்கு நடைபெற்றது. இந்து சமய விவகார அமைச்சின் பணிப்பாளர் திருமதி. சாந்தி நாவுக்கரசன் தலைமையில் நடைபெற்ற ஆய்வரங்கில் உள்நாட்டு அறிஞர்கள், பிறநாட்டு அறிஞர்கள் பலர் பங்குபற்றினர். மலேசியா திருமுருகன் திருவாக்கு பீடாதிபதி, தவத்திரு. பாலயோகி சுவாமிகள் பிரதம அதிதியாகக் கலந்து கொண்டு சிறப்பித்தார்.

நல்லை குதீனத்தில் வரவேற்பு

மலேசியா தவத்திரு பாலயோகி கவாமிகளுக்கு சிறப்பு வரவேற்பு நிகழ்ச்சி 21-7-14 அன்று நடைபெற்றது. மறவன் புலவு சச்சிதானந்தம் அவர்கள் தலைமையில் நடைபெற்ற விழாவில் பல சைவசமய அமைப்பின் பிரதிநிதிகள், பேராசிரியர்கள் கலந்துகொண்டு சிறப்பித்தனர்.

நல்லூர் கந்தன் மகோற்சவ இசை நிகழ்ச்சி

நல்லூர் தூர்க்காதேவி மணிமண்டபத்தில் தினமும் மாலை 6.00 மணிக்கு நல்லூர் இளங்கலைஞர் மன்றத்தின் ஏற்பாட்டில் வழமைபோல் இசை நிகழ்ச்சி இடம்பெறும்.

சிவார்ஜி வாக்தேவக் குருக்களுக்கு விருது

யாழ். மாநகர சபை சைவ சமய விவகாரக் குழுவின் யாழ் விருது இவ்வாண்டு சித்தன் கேணி சிவன் ஆலய பிரதம குருவாகவும், இந்துக் குருமார் ஒன்றியத் தலைவராகவும் விளங்கும் சிவார்ஜி வாக்தேவக் குருக்களுக்கு வழங்கப்படவுள்ளது.

எழுதுமட்டு வாழ் விழுப்பள்ள கண்ணகை கும்பாபிஷேகம்

04-07-2014 அன்று மிகவும் சிறப்பாக நடைபெற்றது. சிவார்ஜி. இ.குமாரகவாமிக் குருக்கள் பிரதம குருவாக கும்பாபி ஷேகத்தை நடாத்திவைத்தார்.

கிளவாலை நாவலடி ஞானவெரவர் கும்பாபிஷேகம்

07-09-2014 ஞாயிற்றுக்கிழமை நடைபெறவுள்ளது. சிவார்ஜி. இராம. பாலச்சந்திரக் குருக்கள் பிரதம குருவாக ஆற்றுப்படுத்தவுள்ளார்.

சுவாமி விபுலானந்தர் நீணவு வையவம்

அகில இலங்கை இந்துமா மன்றத்தின் ஏற்பாட்டில் 27-07-2014 அன்று மாலை 3 மணிக்கு நல்லூர் இந்து மாமன்றம் பிராந்திய அலுவலகத்தில் கலாநிதி ஆறு. திருமுருகன் தலைமையில் நடைபெறவுள்ளது. கெளரவ பாரானு மன்ற உறுப்பினர் திரு.எஸ். யோகேஸ் வரன், பேராசிரியர் ந.வேதநாதன், திரு. கந்தையா நீலகண்டன், கலாநிதி ம. கைலாசநாதசர்மா உட்பட பலர் உரையாற்றினர்.

சிவந்தமிழ்ச்சௌல்வி அன்னை தங்கம்மா அப்யாக்குட்டி அவர்களின்
6வது ருநூலைச் செய்வை

